

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lucy Keating

HAYALPERVER

ROMAN

HAYALPERVER.

Rüyalarınızda gördüğünüz kişiye
âşık olursanız gerçeklikten kopar mısınız?
Peki ya rüyalarınız gerçek olursa?

Alice kendini bildi bileli rüyasında Max'i görüyor.
Rüyasında onunla tüm dünyayı gezdi ve ona
delicesine, çaresizce âşık oldu. Max rüyalarının
erkeği ama sadece rüyalarının. O gerçek değil.
En azından değildi, Alice yeni okulunun ilk
günü sınıfa girip onu karşısında bulana dek.
Ama Gerçek Max, Rüya Max'e pek benzemiyor.
Gerçekler rüyalardan çok farklı.
Ya da gerçekten farklı mı?

Rüya ve gerçeklik arasında yaşayan
iki tuhaf insanın anlaşılmayı bekleyen aşkı
ve çözülmeyi bekleyen hikâyesi.

alloyentertainment

ISBN 978-605-9126-77-9

9 786059 126779

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

LUCY KEATING

Kaliforniya'da yaşayan yazar Boston'da büyüdü. Eğitimini Williams College'da tamamladı. Hâlâ sıkı bir New England'lıdır. Yazı yazmanın yanında Lucy'nin en büyük tutkusu müzik ve köpeği, Ernie. (Ernie'nin kendi Instagram hesabı var. Merak edenler için; @ernsbobers). Lucy'nin her zaman hayat dolu hayalleri olmuştur. *Hayalperver* yazarın ilk romanıdır.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lucykeating.com adresini ziyaret edebilir, Instagram'da @lucyinwif ve @luhlala adreslerinden yazarı takip edebilirsiniz.

ÖZGÜN ADI: Dreamology
KİTABIN ADI: Hayalperver
YAZAR: Lucy Keating
ÇEVİREN: Derya Engin Nalınçı
EDİTÖR: Gökçe Yavaş
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Mimoza Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 33198

© Alloy Entertainment & Lucy Keating, 2015
© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2016

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-9126-77-9

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğın herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lucy Keating

HAYALPERVER

İngilizceden Çeviren:
Derya Engin Nalıncı

AİLEME
VE GEÇ VAKİTLERE DEK SÜREN,
HİKÂYE ANLATMAYI ÖĞRENDİĞİM
AKŞAM YEMEKLERİMİZE...

28 Ağustos

Metropolitan Sanat Müzesi'nin Büyük Salonu'nun tam ortasıdaydım, Mısır kanadının hemen dışında, onuncu doğumgünümdede kustuğum yerin bir metre ilerisinde. Ama bu kez bel çantam ya da iyi cilalanmış zeminde gıcırdayan spor ayakkabılarım yoktu. Bu kez ayaklarımın etrafında, aralarında marşmelovlu kahvaltı gevreği parçacıklarıyla ("Doğumgününe özel," demişti babam) pembe bir kusmuk (merak ediyorsanız ahududulu dondurmaydı) yoktu. Üzerimde Beyoncé'nin Grammy Ödülleri töreninde giydiği gibi, kristal işlemeli, yedi kiloluk bir elbise vardı. Bu gece, ışıklar parlak, her yer ıslıl ışıldı, insanlar fısıldaşıyor ve bana doğru bakıyordu. Bu gece, bir sebepten, önemli biriydim. Şampanya yudumluyor ve sanata hayranlık duyarak odadan odaya geçiyordum. İşte, Max beni orada,

empresyonist eserlerin sergilendiği salondaki Degas'ın balerin tabloları önünde dururken buldu.

"Biliyor musun, ben de dans edebiliyorum." Kolunu belime doladı ve tüm vücudum birden sıcacık oldu.

"Kanıtla," dedim. Onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmek, gülümsediğini bilmek için gözlerimi tablodan ayırmama gerek yoktu. Yüzünün her santimetresinin haritası, her tavrı beynime kazılıydı. Sürekli olarak onu unuta-cağımdan korkuyordum.

Kolumu tuttu ve beni döndürdü, ben de gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda bir teras bahçesindeydik, dans ediyorduk. Ağaççıklar yanıp sönen ışıklarla kaplıydı.

"Smokin sana çok yakışmış," dedim boynuna doğru, mırıldanarak.

Ciddi bir ses tonuyla, "Teşekkürler. Beyoncé'nin Grammy Ödülleri töreninde giydiğinden," dedi ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Ben daha nefesimi bile toparlayamamışken Max kollarıyla beni daha da kendine çekti ve öptü, beni arkaya doğru öyle bir itti ki hem dengemi hem de kendimi kaybettim. Bu ana kadar iyi huylu bir baş dönmesi olduğunu fark etmemiştim.

"Seni özledim," dedi sonra ve beni tekrar döndürdü.

110. Caddedeki Joe's Pizza'nın kuryesi belirdi, sabırsız görünüyordu.

"Aç mısın?" diye sordu Max. "Sipariş verdim."

Ama pizza kutusunun içinde pizza değil, pasta gibi sekiz dilime ayrılmış dev bir Oreo bisküvi vardı. İkimiz de kutuya uzanıp kocaman birer dilim aldık. Bisküviyi ağzıma götürür götürmez, Max'in deniz grisi gözlerinde bir yaramazlık gördüm, aniden kendi bisküvisini benim yanağıma yapıştırdı. Altta kalmam. Ben de kendiminkini ona fırlattım.

Avuç dolusu Ore'yu birbirimize fırlatırken galeriler arasında koşuşturuyor, Roma heykellerinin arkasına saklanıyor ve müzedeki ziyaretçilere çarpmaktan son anda kurtuluyorduk. Bize doğru gelen bir müze güvenlik görevlisi fark ettim. Daha yakından bakınca, onun ortaokuldaki fen bilgisi öğretmenim olduğunu gördüm. O adamdan hep nefret etmiştim. Daha hızlı koştuk.

Perneb'in mezarının köşesine sıkışınca durdum ve dönüp Max'e baktım. Her yerimiz bisküvi içindeydi. Boynumdan ve kollarımdan Avrupa dokumacılığı sergi salonundaki mücevherler sallanıyordu, Max'in kafasında da bir ortaçağ miğferi vardı. Ciddi anlamda yolunu şaşırmış bir kraliyet çifti gibi görünüyorduk. Bizim yönettiğimiz bir ülke şüphesiz ayaklanırdı.

Max bir şey dedi ama miğferden duyamadım, o yüzden maske kısmını kaldırdı ve kızarmış yanakları ortaya çıktı.

"Biraz mola verelim," dedi tekrar. Mezarın avlusunda sırtüstü uzanıp senfoni müziğini ve dışarıdan gelen konuşma uğultusunu dinledik. Kafalarımızın üzerinde, müzenin tavanının olması gereken yerde, yıldızlı bir gökyüzü vardı.

"Biliyor musun, Mısır kraliyet ailesinden birileri ölünce genelde sevdikleri insanları da beraberlerinde gömerlermiş."

Max beni, "Sanırım sadece hizmetkârlardı onlar, öbür dünyada onları hazırda beklesinler diye," diyerek düzeltti.

"Ölseydim, seni de benimle birlikte gömmelerini isterdim." Ona bakmak için yan tarafıma döndüm.

"Ah, bebeğim, teşekkürler," diye bağırdı. "Bu şimdiye dek bana söylediğin en ürkütücü şey."

Taş duvarlarda bir homurtu yankılandı ve Max'in yanında, ona sevgiyle bakan küçük bir Afrika yabandomuzu olduğunu fark ettim.

“Bu kim?” diye sordum.

“Bu Agnes.” Max domuza doğru başını salladı. “Okyanusya kanadından beri beni takip ediyor. Sanırım bana âşık oldu.”

“Sıraya gir, Agnes,” dedim başımı onun göğsüne yaslariken ve derin bir nefes aldım. Her zamanki gibi çamaşır deterjanı ve odunumsu bir şey kokuyordu. Kalp atışının sesi beni rahatlatıyordu.

“Sakin uyuma,” diye yalvardı. “Yeterince zaman geçirmedik.”

Ama onunla aynı fikirde değildim. Bu akşam mükemmeldi, ancak bunları isteyebilirdim.

O da bana aynısını söylemeden uykuya dalmamak için dua ederken, “Yakında görüşürüz,” dedim. Bu bize özgü, birbirimizi yeniden bulacağımızı düşündüren, neredeyse batıl bir alışkanlıktı.

“Yakında görüşürüz,” dedi sonunda içini çekerek.

Gözlerim yavaşça kapandı, Agnes’in sesi hafifçe kulağımda homurdanıyordu.

1

*müzelere gitmeyi seviyorum,
orada yaşamayı değil*

Jerry tam da ağzıma doğru horluyordu; ılık, köpek nefesi her soluk verişinde yüzüme vuruyordu.

“Eee, Bu Agnes’i açıklıyor,” diye mırıldandım.

“Agnes kim?” diye seslendi babam sürücü koltuğundan. Sesinin arkasından, ileri geri sallanan bir metronom misali dönüş sinyali duyuluyordu.

“Hiç kimse,” dedim hemen ama o fark etmedi bile. Babam zeki adamdır. Tanınmış bir sinirbilimci olarak -tabii bu ün, siz de bir sinir bilimci değilseniz pek bir anlam ifade etmiyor- akla dair, çoğuna göre sır olan şeyleri anlar. Ama söz konusu kalp olunca, cahilin tekidir. Ona Max’i anlatmak gibi bir isteğim yok, o yüzden bu tip konulardaki eksikliği işime geliyor.

Gerinip doğruldum. Hafif boğuk sesimle, “Uyuya-kalmış olmalıyım,” dedim.

Babam tam bir profesör edasıyla, “Sen doğduğundan beri araç sarsıntısı uykunu getirir,” diye açıkladı. “Uçaklar, trenler ve arabalar... Sen ve Jerry saatlerce uyudunuz ama uyanmak için en iyi zamanı seçtin.” Dikiz aynasından gülümsedi. “Yeni yuvana bir bak bakalım.”

Sanki Boston devasa harflermiş de kutuların içinin dolmasını bekliyormuşuz gibi Vanna White* misali garip bir el işareti yaptı. I-90’da yavaşladık ve resimlerden fırlamış gibi görünen Charles Nehri’nin arkasında, tarihi şehir merkezi bizi nazikçe karşıladı. On yıldır yaşadığımız yeri, New York’u... New York gibi gösteren de bu. Gerçekten de onunla kıyaslanacak bir şey var mı?

Tekerleklerimizin beton çıkış yolunda çıkardığı ses bir ritim tutturdu, ben de sağ elimin üç parmağıyla, piyano tuşlarına basıyormuşum gibi heyecanla ritme uydum. Hiçbir zaman iyi piyano çalamadım. Öğretmenim *beni* bırakmadan önce babama, müzik dersleri tarihinde bir ilk olmuş olacak ki “disiplinsiz” olduğumu söylemişti. Ama ben yine de müziği seviyorum, özellikle de ritmi. Ritim bir desendir ve desenler her şeye anlam katar. Ne zaman gergin ya da huzursuz olsam kendimi parmağımla bir yerlerde ritim tutarken bulurum.

Koşuşturmalı Beacon Sokağı’nda, kolumun altında, üzerinde MUTFAK GEREÇLERİ yazdığı halde içinde neredeyse kesinlikle kışlık kabanlar ve köpek maması olan kutuyla, arabanın yolcu kapısına yaşlandım. Tek elimle gözlerimi ağustos güneşinden koruyor, bir yandan da önümdeki iki yüz yıllık konağa dikkatle bakıyordum. İnsan küçükken her şeyin çok büyük gelmesi ne kadar

* Ç. N. Amerika’da yayınlanan Çarkıfelek programının sunucusu.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

komik, aynı yeri yaşın biraz daha büyüdüğünde tekrar görünce, aslında düşündüğünden ne kadar küçük ve kendinin de bir zaman ne kadar ufak olduğunu fark ediyorsun. Bizden önce annemin, ondan önce de onun annesinin evi olan bu ev söz konusu olunca, burası hâlâ devasa. Çocukken burada nasıl kaybolmadım, hayret ediyorum.

Babam ön verandadan, “Birkaç kez kayboldun,” dedi, ben bu düşüncelerimi sesli dile getirince. “Ama bu işi Jerry’ye veriyorduk ve o her seferinde seni buluyordu.” Jerry şu an arka koltuğa kurulmuş, kafasını her zamanki umursamazlığıyla pencereye yaslamıştı, bana bakıyordu.

Tek kaşımı kaldırıp ona, “Gençliğinde daha enerjiktin galiba,” dedim.

Ev beş katlı, kırmızı tuğlalıydı ve panjurlarla sokak kapısı, sokaktaki diğer pek çok evle uyumlu şekilde simsiyahtı. Yan yana dizilmiş halde, bana eski okulumdaki hepsi aynı güneş gözlüğünü takan, burnu havada kızları anımsatıyorlardı. Kendimi, binayı yan yatırsak kaç New York bloğu olur diye merak etmekten alamadım.

“Bunun tamamı bizim mi?” diye sordum.

Babam, sol kolunun altına sıkıştırdığı bir bavulla sokak kapısını açarken, “Evet,” dedi. “Büyükannen artık yok. Annenin de kardeşi olmadığı için her şey bize kalıyor.” Bu konuda umursamaz davranmaya, annemden üzerinde çok durmadan bahsetmeye çalışıyordu. Ama o Afrika’ya taşınmadan ve bir daha asla geri dönmeden önce hep birlikte yaşadığımız bu eve geri dönmek kolay olamazdı.

Evin koyu kırmızıya boyalı daire şeklindeki holüne girdim ve başımı kaldırıp sonsuzluğa uzanıyormuş gibi

görünen spiral merdivenlerin cilalı, ahşap korkuluklarına baktım. İçerisi eski kokuyordu. *Kötü* anlamda değil, sadece... tozlu, sanki koca ev, uzun zamandır bodrum katında tutulan bir kutu dolusu antika eşya gibi.

Babam beni giriş kattaki, manzara resimleri ve ağır bir avizayle dekore edilmiş muntazam bir yemek odasına, oradan da sanki sadece büyük partilere yemek hazırlanacağı zaman kullanmak üzere tasarlanmış gibi duran, boş ama büyükçe bir mutfaga geçirdi. Aklıma küçük küçük anılar geldi: Büyükanneyle masada oturup profiterol yiyişimiz, yemeğe gelen misafirlerden biri kalabalığı eğlendirirken ikinci kattaki oturma odasının piyanosunun altında uzanışım, sırrım keşfedilip de kapatılana dek, gecedan şekerleme bıraktığım ve her sabah kalktığımda gitmiş olduklarını gördüğüm fare deliği. Bunlar küçük bir ailenin odaları değildi. İçinde yaşanacak çok şey vardı. Ve biz şimdi sadece iki kişiydik. İki kişi ve bir de tüylü yarım.

Sonunda kendimizi dördüncü kattaki, ağır brokar kumaştan lacivert perdeleri ve açık lavanta duvarları olan bir köşe odada bulduk.

“Burası senin olabilir diye düşündüm.” Babam olduğu yerde biraz kıpırdandı. “Annen senin yaşındayken onun odasıydı. Eski evdeki odana göre daha yetişkin işi.”

Etrafa baktım; dört direkli yatağı, uzak yerlerin fotoğrafları, gümüş kutular, hipopotam ve zürafa şekilli hediyeliklerle dolu şömineyi inceledim. Annem artık Madagaskar’da, bu yaratıkların gerçek hayattaki versiyonlarıyla birlikte bir araştırma sahasında yaşıyordu.

“Tamam,” dedim.

Babam, “Emin misin?” diye sordu.

“Sanırım...” Tereddütlüydüm.

“Harika,” dedi ve sonra hemen hayatımızın köklerini sökmeye kaldığı yerden devam etmek için arabaya geri döndü.

Nakliye kamyonundan bana milyonuncuymuş gibi gelen kutumu aldığım sırada Jerry de gözlerini bir eve bir dışarı dikip beni izliyordu. Çoğu köpeğin saygıdan ve senin grubun lideri olduğunu bildiğinden göz kontağı kurmadığını söylerler. Eh, Jerry de sadece gözümün içine bakar. Acaba bu ne anlama geliyor?

Gözlerim holdeki sehpanın üzerinde, büyükannemin el yazısıyla adımın yazdığı, büyük sarı bir zarfa ilişti.

Babamın, “Bunu büyükannenin oturma odasında buldum,” dediğini duydum ve kafamı kaldırdığımda onun, merdivenin yarısında, üzerinde ALICE’İN KİTAPLARI yazan kutuyu taşıdığını gördüm. “Kim bilir ne? Her şeyi saklardı. Bunun titizlik olduğunu söylerdi; ben de bunun saplantı olduğunu söylüyorum. Gidip gardırobuna bakmalısın. Doğru hatırlıyorsam renklere göre düzenlenmiş.”

Şaşkınlıkla ve tuhaf bir rahatlamayla zarfa baktım. Aslında burada olmam gerektiğinin ilk işaretiydi bu. Zarfın içindekileri dikkatlice masanın mermer zemininin üzerine boşalttım. İçinden pelür kâğıdına basılmış bir öbek kartpostal döküldü. Bir tanesini aldım. Bir tarafında, gökyüzüne yükselen üçlü bir balon seti vardı. Diğer tarafında, kalın daktilo harfleriyle şöyle yazıyordu:

DOĞUMGÜNÜN KUTLU OLSUN, ALICE!

GUSTAVE L. PETERMANN VE RÜYA KEŞİF MERKEZİ’NDEKİ

Karta bakarken kaşlarımı çattım, onu bıraktım ve başka bir tane aldım. Onda da aynı şey yazıyordu. Sonra-kinde de. Bir tarafında balonlar, arkasında da aynı tuhaf doğumgünü mesajının yazılı olduğu dokuz kartpostal vardı. Damgaları kontrol edince, ben buradan gittiğimden beri, her yıl doğumgünümde bir tane gelmiş olduğunu gördüm. Dişçimin New York'ta bana gönderdiği randevu hatırlatmaları geldi aklıma; suratı olan, makyajlı bir diş. Nasıl bir diş allık sürer ki?

Kartpostal yığınının altında, soluk turkuvaz bir not vardı. Hassas kâğıdı parmak uçlarımla tuttum:

*Sevgili Alice,
Kim bilir bunlar bir işine yarar mı?
Hiçbirini atmaya kıyamadım.
Sevgilerimle,
Büyükannen*

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Bu kesinlikle büyükannemdi. Az, öz, isabetli. En azından yazı yazarken, ki bu da benim onun en çok bildiğim hali. Babam ayrıldıktan sonra Boston'a geri dönmeyi hiç istememiş, her seferinde bir bahaneyle çıkagelmmişti. Geçen yıllar içinde büyükannemi birkaç kez, Broadway'deki bir oyun galası ya da Guggenheim'daki bir sergiyi görmek için New York'a geldiğinde gördüm. Saçı her seferinde özenle yapılı, kıyafetleri yeni ütülüydü. Herkes yaşlanınca böyle pirüpak mı oluyordu, yoksa ben seksen yaşına geldiğimde hâlâ üzerinde, içinden başparmaklarımı geçirebileceğim delikler olan kazaklar giyecek miydim?

Sonra telefonum çaldı.

Telefonu açınca Sophie, “Öldüğünü sandım,” dedi. “Arabayı Harvard Yard’a park etmekle benim mesajlarıma cevap veremeyecek kadar mı meşguldün?” diye sordu İngiliz aksanıyla.

Gülmeye başladım. “Eee, beni özledin mi bakalım?” diye sordum.

Şakayla, “Hayır!” dedi.

“Nasıl olur?” diye sızlandım.

“Çünkü klonun var, yaa. Şimdi onunlayım. Aslında seninle konuşuyorum diye kızıyor bana. Bana onun veremeyeceği ne verdiğini merak ediyor.”

Sophie benim New York’taki ilk ve en yakın arkadaşım. Aramızda, birimiz diğerinin yanında değilken onunla olsun diye klonlarımız olduğuna dair bir şakamız var. Kimse anlamıyor ve biz de zaten anlamamalarını tercih ediyoruz.

“Eh, ben seni özledim,” dedim.

“Ne oldu?” Sophie’nin ses tonu birden ciddileşti. Ne zaman bir şey olsa anlar. Çoğu zaman sinir bozucu bir şey bu.

“Burası biraz tuhaf,” dedim. “Evi görmem lazım, Soph. Müze gibi.”

“Ama sen müzeleri seversin!” dedi Sophie çığlık atarak. Zaten anlamazdı çünkü Park Caddesi’nde, sırf benim varlığımla lekeleneceğinden korktuğum, pırıl pırıl bir evde oturuyor. Sophie’nin anne ve babası geçimlerini sanat eserleri satarak sağlıyor. Yapay çimden dev küreler gibi büyük modern sanat eserleri ve oturma odalarının duvarlarına yansıttıkları, yabancıların yüzerken çekilmiş videoları gibi. “Gerçekten Alice, şayet kaybolsan, kapıma

gelecek seksi polise seni ilk olarak Met'te* ya da MoMA'da** aramasını söyledim."

Gözlerimi devirerek, "Müzelere *gitmeyi* seviyorum, orada yaşamayı değil," dedim. "Burası ev filan değil."

"Alışırısın," diye telkin etti beni. "Yol seni yormuştur."

Cümlelerin sonunda sesim kısılarak, "Aslında yolun büyük bir kısmında uyudum..." dedim, Max'in göğsünde uykuya dalışımı düşünerek. Sophie'ye Met'teki geceyi anlattım ve o da bana bunun kulağa çok romantik geldiğini söyledi. Ses tonu ise tam aksini söylüyordu.

"Onu sürekli böyle düşündüğüm için deli olduğumu biliyorum," dedim. "Söylemene gerek yok." Bu konuşmayı daha önce milyon kez yapmıştık.

Sophie iç çekti. "Sadece burada yeni bir başlangıç yapabilirsin, Al. Belki de, biliyorsun işte... belki gerçekten beraber olabileceğin biriyle görüşmek daha akıllıcadır?"

"Berabermişiz gibi hissediyorum..." dedim.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun, Alice," dedi Sophie, her zamanki sakın ses tonuyla. "Gerçekten *sahip olabileceğin* biri. Arkadaşlarınla da tanıştılabileceğin. Okul gezilerinde çalırların arkasında kırıştılabileceğin. Yani... gerçek... biri."

Gerçek. Bu sözcük aramızda asılı kaldı ve utançla başımı iki yana salladım. Haklıydı. Max'e ne hissedersen hissedeyim, hâlâ bir sorun var. Met'teki gece bir rüya. Max'le geçirdiğim her gece, kendimi bildim bileli, bir rüyadan ibaret. Çünkü Max benim rüyalarımın erkeği... sadece rüyalarımda var.

Çünkü aslında öyle biri yok.

* Ç. N. Metropolitan Sanat Müzesi için kullanılan kısaltma.

** Ç. N. Museum of Modern Art: Modern Sanat Müzesi için kullanılan kısaltma.

2

gagalı deniz yılanının zehri

Hiç tanımadığım, hatta gerçek bile olmayan birine âşık olmanın kulağa yüzde yüz kafayı yemişim gibi geldiğinin tamamen farkındayım. Ama Max'i rüyalarımnda görmediğim bir an bile olmadığını hatırlayınca aradaki farkı söylemek zor olabiliyor. Mekânlar değişiyor, hikâyeler de ama Max o hınzır gülümsemesi ve kocaman kalbiyle hep kalıyor. O benim ruh eşim.

Bunun sonsuza dek süremeyeceğini de biliyorum. O nedenle, ne olur ne olmaz diye hepsini defterime yazıyorum. Sophie bir keresinde ona rüya günlüğüm demişti, sanki bir hediyelik eşya dükkânındaki tütsü bölümünün hemen yanında bulabileceğiniz bir şeymiş gibi. Defteri her yere taşıyorum, şimdi de askılı I ♥ NEW YORK çantamda, büyükannemin arka bahçesinde bulduğum paslanmış, eski bir bisikletin hasır sepetinin içinde. Bisik-

lete Frankenstein'ın kısaltması olarak Frank adını taktım çünkü onu resmen dirilttim.

Frank şu an Bennett Akademi'yi dünyanın geri kalanından ayıran, *Ah, yapamazsın. Buradan giremezsin*, diyen iki taş sütunun arasına park edilmiş duruyor. Aslında oymalı granit yüzeylerine kazınmış yazının anlamı şu: HER KİM BU DUVARLAR ARASINDA TESELLİ BULURSA, KENDİ İÇİNDE DE TESELLİ BULUR. Bu cümleden şüpheliyim.

Ağına kadar Volvo'lar, Audi ciplerle dolu öğrenci otoparkına göz gezdirdim, sonra da dönüp Frank'e baktım. Burada bulunmamın tek sebebi Harvard'ın kendi profesörlerinin çocukları için Bennett'la yürüttüğü karşılıklılık programı. El kitapçığı, 1800'lerde Harvard'ın rektörünün kızı Marie Bennett'in okula arka verandasında başladığı ve bu sebeple o zamandan beri aralarında "karşılıklı saygıya dayalı bir ilişkinin" var olduğunu söylüyor.

Babam akşam yemeğinden sonra bana bunu okuduğunda, "Artık bu ne demekse," demiştim.

Babam da, "Sinirbilim Bölümü başkanının kızını öğrenci olarak almak Bennett'ı iyi gösteriyor demek," diye açıkladı. "Karşılığında birinci sınıf bir lise eğitimini ücretsiz olarak alacaksın."

"Emin misin?" dedim, başımı yana eğip çatalıma spagetti dolarken. "Çünkü atletik yeteneklerimle burs alacağımdan çok eminim."

"Evet." Babam bana uyararak başını salladı. "Muhtemelen dördüncü sınıfta kazandığın ödülle burs alabilirdin. Ne içindi o?"

Makarnamdan koca bir lokma alırken, "En uzun süre hulahop çevirme," diye hatırlattım ona. "Spor kariyerimin en önemli kısmı."

“Evet, o.” Peçeteyle ağzını sildi ve bana göz kırptı.

Şimdiyse bisikletimi daha çok Beyaz Saray’a benzeyen ana yönetim binasının önüne park ediyordum, göz alıcı mermer zeminli koridorda aksi uygunsuz gibi geldiğinden parmak uçlarımda ilerledim. Saat dokuzdaki, dün gece bilgilendirme paketinde okuyunca burun kıvrıdığım “tanışma toplantım” için öğrenci işleri başkanının odasının kapısını çaldım.

“İçeri geliiiiin.” Bu tekdüze cevap beni şaşırtmıştı ama bekleme alanında kimseyi görmeyince eski portrelerin ciddi bakışlarından kaçınarak Başkan Hammer’ın ofisine girdim. Koyu renkli ahşap, pirinç lambalar ve sıra sıra kitaplarla, bir odaya sıkıştırılmış New York Halk Kütüphanesi gibi görünüyordu.

“Ne yaptın?”

Gelen sesle hemen arkamı döndüm ve sehpayı takılıp sırtüstü kızıl-cık rengi halının üzerine düştüm. Gözlerimi kısarak beni izleyen figüre baktım ve bu sabah giymeyi düşündüğüm turuncu, askılı elbise yerine şortu tercih ettiğim için şükrettim. Tek görebildiğim saçtı. Gür, sarı ve baş edilmez.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim sonunda, birkaç kez göz kırpıp. “Ben sadece... yeniyim.”

“Peki, benim tavsiyem, arkana bakmadan kaç,” dedi saç, elini uzatıp beni yerden kaldırırken. Yüzünde daha çok, sapsarı dalgalarıyla açık mavi gözlerine tezat oluşturan, kalın, koyu renkli kaşlarından kaynaklanan şaşkın bir ifade vardı.

“Eee, *sen* ne yaptın?” diye sordum tedbirli bir şekilde.

Sanki onu bıçaklamışım gibi elini kalbinin üzerine götürerek, “Ben mi?” dedi. “Sana bir şey yaptı-

ğımı düşündüren nedir?” Ama gözünde parlayan bir şey bana ona inanmamamı söylüyordu. “Bir insan başkanın odasında huzur içinde kestiremez mi? Deri ciltli kitaplarının kokusunu seviyorum.” Dudak kenarları neredeyse fark edilemeyecek bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

Başkan Hammer, “Ah, güzel, Oliver, buradasın,” dedi içeri girip ceketini kapı koluna asarken. Tık naz, muhtemelen kırklı yaşların ortasında ama şüphesiz ki Oliver gibi çocuklarla uğraşmaktan daha da yaşlı gösteren biriydi. İnce, tel çerçeveli gözlük takıyordu ve üzerinde kusursuz ütülenmiş bir pantolon vardı.

Saçlı-Oliver kanepeye oturup rahatça kolunun tekini arkaya atarak, “Evet, efendim,” dedi. “Seni çok özledim, Rupert, görmek için bekleyemedim.”

“Evet, bekleyememişsindir,” dedi Başkan Hammer, kâğıtlarla dolu, kütüphane masası boyutundaki masasına geçip otururken. “Buradasın çünkü şu an farkına vardığım birtakım şahane durumlar sebebiyle, daha ders yılı bile başlamadan başını derde soktun.”

Oliver gözlerini devirip, “Küçük bir suç, gerçekten,” dedi.

“Kendi hakların önceki sömestrde elinden alındığından, başka bir öğrenciye kampüse araba sokma belgesi için para ödemek ve belgeyi kendi aracına yapıştırmak bana pek küçük bir suç gibi gelmedi,” dedi başkan.

“Beni suçlayabilir misin?” dedi Oliver yalvarır bir ses tonuyla. “Öğle yemeğimi yemeye nasıl gidecektim? Açlıktan öleyim mi istiyorsun?”

Başkan Hammer duygusuzca, “Al sana çılgın bir fikir: Yemekhaneye ne dersin?” dedi.

“Rupert, eğer son yılım boyunca bu klostrofobik bok çukurunda günler, tam bir okul gününü kastediyorum, geçirmek zorunda olsaydım başka birine belgesi için değil, beni ezmeleri için para öderdim.”

Bok çukuru lafı üzerine Başkan Hammer birden benim varlığımı fark etti ve tüyleri diken diken oldu.

“Siz kimsiniz?” diye sordu.

“Alice Baxter-Rowe,” dedim. “Mümkünse, Alice Rowe’u tercih ederim. Dışarıda bekleyebilirim...”

“Bir yere gitme, Alice,” dedi Başkan Hammer. “Randevusu olan sensin. Bennett’a hoş geldin, bu arada. Sana gelince, Oliver, seni uzaklaştırmayacağım çünkü tam da bunu umduğunu biliyorum. Gün içinde kampüsten bir yere ayrılma, yoksa inan ki seni burada uyutmanın da bir yolunu bulurum. Velilerinle görüşünce disiplin cezanla da ilgileneceğim.”

Oliver’in açık renk gözleri neredeyse kapkara oldu. “O konuda bol şans,” diye fısıldadı odadan çıkarken.

Kapı çarptıktan sonra Başkan Hammer, “Bayan Rowe,” dedi. “Oturun. Oliver adına özür dilemeliyim. Burada bu kadar yoldan çıkmış çok az kişi olduğundan emin olabilirsiniz.”

“Sorun değil,” dedim omuzlarımı silkerek ve oturdum. “Çok eğlenceliydi aslında.”

Başkan kaşlarını çatı. “Umarım fazla eğlenceli değildir. Daha on dakikadır buradasınız, yanlış kişilere karışmanızı istemem. Söz gelimi...” Son derece ciddi konuşuyordu. Çok asık suratlı değildi ama ufacık saçmalıklara takan biri gibiydi.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm. Bu gittikçe alıştığım bir ses tonu. Ön uyarı. “Önünde harika bir fırsat var, Alice.”

“Tıpkı babam gibi konuşuyorsunuz.” Sesim biraz gergin çıkmıştı.

Ama Başkan Hammer beni duymuşa benzemiyordu. “Notların harika,” diye devam etti, dosyama göz gezdirirken. “Ama beni asıl öğretmenlerinin tavsiye mektupları endişelendirdi.”

Yanağımın içini ısırdım. “Odaklanmamla ilgili sanırım?”

“Doğru,” diye cevap verdi. “Bütün öğretmenlerin aynı sözcüğü kullanmış. *Potansiyel*. Bu ağızbirliği senin bir ‘kaçıp gitme’ eğiliminde olduğunu gösteriyor.” *Kaçıp gitme* derken elleriyle tırnak işareti yaptı. “Buraya gerçekten istediğin şeyi başarmak için gelirsen başarabileceklerinin sınırı yok.”

Ne söylememi istediğini biliyorum. Hazır olduğumu! Üniversitede nereye gitmek istediğimi, kim olmak istediğimi ve mezar taşıma ne yazılmasını istediğimi bildiğimi! Ama değilim ve bilmiyorum.

İnatçı sessizliğim üzerine, Başkan Hammer boğazını temizledi. “Bugün ders programında ilk olarak ne var?” diye sordu nazikçe.

“Bay Levy’yle Sosyal Psikoloji,” dedim ders programımı ikinciye kontrol ederek.

“Sağlam seçim. Hoşuna gideceğinden eminim.” Yerinden kalktı ve kapıyı açtı, o an onu bir kez bile gülümserken görmediğimi fark ettim. “Unutma, Alice, biz senin için daima buradayız. Bu deneyimden alabileceğin her şeyi almanı istiyoruz.”

“Teşekkürler.”

Elini sıktım. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz da gözlerimi devirdim.

“O kadar mı kötü?” diye sordu Oliver. Bekleme salonundaki masanın üzerinde mutfak tezgâhına oturur gibi oturuyordu, yanı başında da eğlendiğini belli etmemeye çalışan, antika görünümlü bir sekreter duruyordu.

“Senin hâlâ ne işin var burada?” diye sordum.

Masadan aşağı atladı. “Tabii ki tek gerçek aşkım Roberta’yla laflıyorum.” Masanın arkasındaki kadına göz kırptı. “Merak etme, Roberta, gayrimeşru ilişkimiz Alice’te güvende. Buraya yeni geldi, zaten kimseyi tanımıyor.” Roberta da cevaben sadece başını iki yana salladı.

“Seni ilk dersine götüreyim mi?” dedi Oliver. Ve bu bir soru değildi.

Ben Psikoloji 201’in kapısından girerken, “Birileri yeni okulundaki ilk gününde pek de mutlu görünüyor,” dedi Bay Levy. “Sen Alice olmalısın. Geçen bahar döneminde Psikolojiye Giriş dersinde bu çocukların hepsi vardı, tek tanımadığım sensin. Bütün yazı mısır gevreği yiyerek geçiren Kevin MacIntire’ı saymazsak tabii.”

Sınıfın geri kalanı yerlerine otururken, elleri cebinde öne doğru eğilip cümlelerin son kısmını ikimizin arasında bir sırmış gibi daha kısık sesle söyledi. Bay Levy kesinlikle “saygı duyulabilecek” “havalı” öğretmendi. Kot pantolon ve zeytin rengi gömleğiyle gençti de. Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi gençti. Bu halinden de çok hoşnut görünüyordu.

Levy, “Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye devam etti. “Kendini gruba tanıttın gerek. Alice? Seni şimdiden mi kaybettim?”

Beni kaybetmişti. Dinlemeyi tamamen bırakmıştım. Nefes almayı da. Annemin bana bir keresinde gagalı deniz

yılanını ve onun çenesinden nasıl kıl payı kaçtığını yazdığı mektubu düşünüyordum. Madagaskar sahillerinde sıkça görülen gagalı deniz yılanının zehri, bir ısırıkta beş kişiyi öldürebilecek güçteymiş ve tek hamleyle kurbanını felç edermiş. Ama hemen ölmezmişsin. O yüzden sonunun geleceğini bilerek kımıldayamadan orada öylece yatar-mışsın. Şu anda hissettiğim tam da bu; her yerim felç, bir tek kalbim göğüs kafesimi parçalarcasına atıyor.

Çünkü kapıda durmuş, bana bakan kişi Max.

Benim Max'im.

Rüyalarımın Max'i.

Var olmayan Max.

Sonunda aklını kaybettin, diye düşündüm. O kadar ileri gittin ki onun hayalini görüyorsun. Ama hemen sonra kapıdan biri geçti ve Max'in omzuna çarparak kitaplarını yere düşürdü. Ona yardım etmek için çömeldim ama o hemen bana bakmadan kitaplarını aldı ve yerine oturmaya gitti.

Tamam, demek ki hayal değilmiş, diye düşündüm. Belki de ona çok benzeyen biridir. Çünkü adının...

"Max!" diye seslendi Bay Levy, dalga geçerek. "Bu sezon futbol sahasında daha iyi olmanı bekliyorum. Hoş geldin, dostum."

Max sadece gülümseyerek Bay Levy'e baktı, sonra oturdu ve ders kitabına her an patlayacak bir bombaymış gibi gözlerini dikti.

"Pekâlâ, Alice, tanışma için hazır mıyız bakalım?" diye sordu Levy. Şimdi bütün sınıf susmuş, bana bakıyordu. Az önce gerçeğe dönüşen, rüyalarımın erkeği dahil.

3

sarhos gibi

Onu ben uydurdum. En azından kendime sürekli söylediğim bu. Tüm çocukluk hayranlıklarımın birleşimi kusursuz bir erkekte toplanmıştı. Sorun şu ki yanıliyordum. Çünkü Max şu an tam karşımda oturuyor, psikoloji kitabımızı okuyor ve her birkaç dakikada bir durup telefonuna bir şeyler yazıyor. Üzerinde kırçillı gri bir tişört var ve yanına gidip onun kucağına oturmak istiyorum.

“Topla kendini,” diye fısıldadım saçımı kulağımın arkasına atıp kucağımdaki Birleşik Devletler tarihi notlarına bakarken. Daha sayfanın bir satırını bile okumadım. Birkaç gün önce babamın omzunun üzerinden okuduğum makale neydi? İnternet, dünyalarımızı birbirine öyle bir bağlamıştı ki insanları birbirinden

ayıran derece altıdan dörde mi düşmüştü? Onu belki de Facebook'ta görmüştüm... Tabii daha Facebook'tan bihaberken onunla ilgili rüyalar görmeye başladığımı saymazsak.

Küçükken kandan çok korkardım ve kronik burun kanamalarım olduğu için bu çok ters bir durumdu. Babamla, gerçekte ya da filmlerde, kan gördüğümde ne hissettiğimi anlatmak için kullandığımız bir laf vardı. *Sarhoş gibi*. Çünkü bir dakika önce iyiyken, bir dakika sonra birinin dizi sıyrılıyor ya da sanat dersinde parmakları maket bıçağıyla kesiliyordu ve ben bir anda kemiklerim yok olmuş gibi hissediyordum. Rüzgârda savrulan bir deri parçası ya da araba galerilerinin önünde duran balon adamlar gibiydim. Bazen de babama hissi göstermek için kollarımı başımın üstüne kaldırıp popomu yüzen bir yunus gibi oynatırdım.

Etrafta kan olmamasına rağmen, şu an hissettiğim de sarhoşluk gibi ve yılın geri kalanında bu şekilde hissetmeye kararlıyım.

Güzelce biçilmiş çimler üzerinde efsanevi bir yolculuk yaparmış gibi hissederek, kendi kendime *garip davranma, garip davranma, garip davranma* diye tekrar ettim. Başımda milyonlarca giriş cümlesi dönüp duruyordu. Beni hazırcevap ve havalı, birinin rüyalarının ateşli kadını gibi gösterecek cümlelerdi bunlar, ki teknik olarak öyleydim. *Onun için*. "Seninle gerçekte tanışmak ne hoş," ya da "REM döngülerin iyi mi?" gibi. Gülümseyecek, beni kendine doğru çekecek, öpecek, bana her şeyi açıklayacak ve beni bir daha asla bırakmayacaktı.

Max'e bakarak ve topuklarımın üzerinde hafifçe sallanarak tek diyebildiğim, "Merhaba," oldu. Bir anda vücu-

dumdaki her sinirin ıglık atmaya başladığını hissettim ve o an hızla koşup çok uzaklara gitmek istedim.

Max hemen kafasını kaldırmadı ve bende bahçenin karşı tarafından sessiz sedasız bir süredir gizlice onu izlediğini görmüş olduğu izlenimi uyandırdı. Aşırı bir sakinlikle, bir cümleyi fosforlu kalemle çizip kitabını kenara koydu.

“Merhaba,” dedi sonunda bana bakıp ellerini dizlerinin üzerinde birleştirerek. Gözlerinin arkasında, daha önce hiç görmediğim ve anlayamadığım bir şey vardı. Bir resmiyet. Neredeyse... meydan okuyordu.

Birdenbire, eskiden her cumartesi bloğun aşağısındaki ankesörlü telefonda bizim evi arayan ve öğle yemeğinde ne olduğunu soran evsiz kadın gibi, gerçekten de kaçıgın teki olabileceğim fikri düştü aklıma. Ruh halim iyiye onunla eğlenirdim. “Ziti pişirdim!” derdim. “Güzel mi?” diye sorardı ve ben de, babamın tıp dergisinden gözünü kaldırıp bana şüpheyile attığı bakışlar altında, “Ah, kesinlikle, şefimiz bununla ünlüdür,” derdim. Ama şu an Max’in karşısında duruyordum ve o kadar tanıdık ki neredeyse beni mahvedecekti. Bu, webden bulup bilinçaltıma photoshop’ladığım bir yüz değildi. Bu tanıdığım ve sevdiğim erkekti. Erkeğim. O benim ve ben...

“Bir şey mi lazımdı?” dedi Max başını yana eğerek.

Yutkundum. “Beni-beni hatırladın mı?” diye sordum sonunda. Yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade, kapıda gördüğüm gibi bir ifade ararken kalbim mideme kadar inmişti, midemin kenarları, elma şekerinin üzerindeki karamel gibi katlanıp duruyordu.

Max’in arkasından pırıl pırıl bir tutam siyah saç uzandı ve bir çift bronz kol boynuna dolandı. Kollar bir kıza aitti ve kız onu öpüyordu.

Belli ki-Max'i-sık sık-öpen-kız, "Merhaba," dedi. "Sen kimsin?"

Asıl SEN kimsin? diye bağırarak istiyordum. Gözlerime yaşların dolduğunu hissettim ve tüm gücümü onları gizlemeye harcadım.

"Yeni geldi," diye araya girdi Max. Bir an için yüzünde küçücük de olsa bir sempati belirdi ama derhal yerini o aynı, ürpertici sakinlikteki bakış aldı. "Alice, değil mi?" dedi. Belli ki-Max'i-sık sık-öpen-kız hâlâ sıranın üstündeydi, dirsekleri Max'in omuzlarındaydı, güzel yüzü de hemen onunkinin yanında duruyordu.

Alice, değil mi?

"Evet," dedim güçlükle ve elimi uzattım. Kız elimi sıkı ve nazikçe gülümsedi.

"Taze kan." Başını salladı. "Ben Celeste."

Ah, tanrım. *Celeste mi?* Celeste gibi isimler çocuk parkında Alice gibi isimlerin üzerine çamur atar. Celeste gibi isimler Alice gibi isimlerin mezuniyet balosu eşlerini çalar. Celeste gibi isimler belli ki Alice gibi isimlerin hayali erkek arkadaşıyla çıkar.

"Güzel isimmiş," diyebilirdim sadece.

"Teşekkürler. Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Celeste.

Ne Max ne de ben cevap verebilirdim. Onların ikisine daha fazla bakmaya dayanamıyordum, o yüzden cevabını yere bakarak bekledim. Cevap geldiğinde de sadece gözlerimi sınıksız kapattım.

"Tanışmıyoruz," dedi Max sessizce.

Artık sadece sarhoş gibi hissetmiyordum. Anne kuş tarafından yenmiş, sonra da yuvadaki bebeklerini beslemek için geri kusulmuş gibiydim. Beynim bunun,

neredeyse hiç tanımadığın biri tarafından reddedilmenin, tamamen aptalca olduğunu biliyordu... ama kalbim, henüz mesajı almışa benzemiyordu.

Şükür ki bize doğru yaklaşan bozuk klima sesine benzer bir gürültü konuşmamızı böldü, dönünce Oliver'ın limon yeşili elektrikli bir kaykayla ilerlediğini gördüm. Herkes kahkahalar attı ya da gözlerini devirdi. Oliver sadece gülümsedi.

"Alice!" diye bağırdı yaklaşıncı. Etrafımda döndü ve, "Bir tur atmak ister misin?" diye sordu.

"Araç kullanmakla ilgili ayrıcalıklarının elinden alındığını sanıyordum," dedim.

"Ha, şu mevzu. Baktım ki Bennett Akademi Kanunnamesi, bölüm iki, madde yedi; öğrencilerin fiziksel, ruhsal ya da zihinsel engellilik durumlarından ötürü kişisel bir araç kullanmaları gerektiği durumlarda bunu yasaklamıyor."

"Senin durumunda sorun olmamıştır," diye homurdandı Max. Sonra hiç durmadan, "Alice'i nereden tanıyor sun?" diye sordu.

"Sen ne zaman bu kadar kaba biri oldun?" diye birden çıktı ağzımdan. Ağzımdan çıktığı gibi de kulağa ne kadar çılgınca gelmiş olabileceğini düşündüm. Ama Oliver durumdan bihaberdi, Celeste de telefonunda bir şeylere bakıyordu.

"Max Wolfe, her zamanki gibi zekâ küpü," dedi Oliver. "Bir an yedi yaşındaki üvey kardeşim sordu sandım. Üzerine alınma; yaşına göre çok olgundur. Güzel Alice Rowe'la bu sabah öğrenci işleri başkanının ofisinde tanıştım." Kaykayını durdurdu ve öne eğilip hayran hayran bana baktı. "Harika görünüyorsun, bu arada. Bu,

doğal saç rengin mi?” Rahatlıkla uzanıp koyu sarı dalgalarından birini parmaklarının arasından geçirdi.

Bunun tam bir saçmalık olduğunu bilmeme rağmen başımı sallarken yanaklarım kızardı.

“Seni neden ilgilendiriyor ki?” diye araya girdi Max.

“Tamam.” Celeste lafa girdi, Max’in elini tutup onu kendine doğru çekti. “Sizin birbirinize katlanamadığınızı biliyorum ama bugün daha bir huysuzsun. Gidip birer çörek alalım, seni koca bebek.”

Max direndi ama sonra bize kaşlarını çatarak yavaşça yerinden kalktı.

Oliver tekrar, “Eee, binmek ister misin?” diye sordu.

“Çok isterim,” dedim vurgulayarak. Faytona bindiriyormuş gibi elini bana uzattı ve beni kaykayın üzerine çıkardı. Sözde günbatımına doğru hızla ilerlerken, Oliver’ın uçuşan sarı dalgalarının arasından Max’in Celeste’le gidişini ve başını çevirip doğrudan bana bakışını izledim.

13 Eylül

“Hazır mısın?” diye sordu Max. Büyükkannemin dönen merdivenlerinde, köpükten bir sörf tahtasının üzerinde duruyordum ve Max dengemi sağlamam için beni kollarımdan tutuyordu. Aşağı doğru baktım, merdivenler sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu.

“Bu hiç güvenli görünmüyor,” dedim.

“Harika olacak,” dedi Max. “Ben de hemen arkanda olacağım, söz veriyorum. En kötü ne olabilir ki?”

“Bilmiyorum, taklalar atarak inebilir ve vücudumdaki her kemiği kırabilirim mesela?” dedim.

Bunun üzerine Max, “Nereye çarpıp?” diye sordu ve merdivenin yanındaki duvarların, hatta merdivenin kendisinin koltuk minderlerinden olduğunu gördüm. Her tür renk ve kumaş; somon rengi, bezelye yeşili ve gece

mavisi... Merdivenlerden düşsem en kötü ihtimal derhal uykuya daldardım.

"Ne demek istediğini anladım," dedim.

"O zaman?" diye sordu Max.

Küçük bir gülümseme belirdi yüzümde. "Peki, ne bekliyorsun?"

Max gülümsedi, beni yanağımdan öptü ve hızla itti. Snowboard yapar gibi minderlerin üzerinden aşağı doğru indim. Zıplıyor, kayıyor ve çok eğleniyordum. Fotoğrafların yanından geçtiğimi fark ettim ve yakından bakınca merdivenler birden New York'taki Guggenheim'in sarmal gibi dönen ana galerisine dönüştü.

"Max?" diye seslendim.

Max'in hemen arkamdan gelirken, "VAAAAAHUUUUUU!" diye bağırdığını duydum. Beni geçecek gibi görünüyordu ama onun yerine kolunu uzatıp sörf tahtamı onunkine doğru çekti. Artık bir sörf tahtasındaydık, kolları bana sımsıkı dolanmış halde paha biçilmez sanat eserlerinin yanından hızla geçiyorduk.

Kayarak alt kata indiğimizde, büyükannem koltukta kırmızı bir Chanel tayyör ve büyük bir bahçıvan şapkasıyla, elinde yarış bayrağı tutarak oturuyordu. Bayrağı aşağı doğru savurdu.

"Siz kazandınız," dedi, her zamanki edepli coşkusuyla.

"Kime karşı?" diye sordum.

Büyükannem cevaben arkamızdan, kendi sörf tahtalarıyla gelen Başkan Hammer ve Roberta'yı gösterdi. Roberta hızlandı ve tam Başkan Hammer'i geçerken onu koluyla hafifçe itti, adam yuvarlandı.

Başkan Hammer "Hey!" diye bağırdı. Roberta kıkırdıyordu.

Max kocaman bir gülümsemeyle boynuma altın madalyayı geçirdi. “İyi iş çıkardın,” dedi parlayan gözlerle. Ama bir şey eksikti. Daha yakından bakınca gözlerinin onun normal anlaşılmaz gri-yeşil gözleri olmadığını gördüm. Oliver’inkiler gibi açık maviydi.

“Max?” diye sordum. “İyi misin sen?”

“Neden olmayayım?” diye sordu.

“Gözlerin...” diye başladım. Bir kez daha dikkatle baktım, bu kez de koyu mor olmuşlardı. Sonra birden deniz yeşiline döndüler. “Boş ver,” deyip başımı iki yana salladım.

4

bi-bi-bip
dü-dü-düt

Yeni odamın tavanı haritalarla kaplıydı. Metro haritaları, deniz haritaları, dünya coğrafyası. Annemin daha genç yaşta buradan gitmek istediği çok belliydi. Nevresimin içinden telefonumun mide bulandırıcı alarmı yükseldiğinde çoktan uyanmıştım, uzak köşedeki güneş sistemi posterine bakarak gece gördüğüm rüyayı düşünüyordum. Gezegenlerin resmen ışıldadığına yemin edebilirdim ama bu, pencereden sızan ışığın bir oyunu olmalıydı. Sabahlar günün en sevdiğim saatleri. Max'e tutunabildiğim yegâne zamanlar. Gözlerimi kapatıp yüzünü yanı başımda hayal edebiliyorum. Tam olarak neye benzediğini, onun yanında olmanın nasıl hissettirdiğini düşleyebiliyorum. Çünkü uyandığımda her ne olursa olsun, Max uyuduğumda hep benimle. Şu ana dek. Çünkü artık gözleri mora dönüyor.

Boston'a geleli iki hafta oldu ve artık Max'i görmek, rüyada ya da gerçekte, tam bir işkence. Dün gece o sevdiğim düşünceli erkek olmuş olabilir ama bugün okula gittiğimde bambaşka biri olacağından eminim.

Max hep beni koruyup kollayan erkek olmuştu. Önce beni düşünen. Geçen sene rüyalarımda Tayland'da olduğumuzu, fillere bindiğimizi, uzun kuyruklu teknelerle masmavi sularda dolaştığımızı, plajdan günbatımı izlediğimizi görüyordum. Kusursuz, güzel ve tasasızdı, yemek zamanları hariç: Max benim için önceden her şeyin tadına bakıyor, içinde fıstık olup olmadığını kontrol ediyordu çünkü uyanırken bile aldırış etmediğim kabuklu yemiş alerjim vardı. Her seferinde abartılı şekilde iç çekiyordum ama içten içe bana kendimi seviliyor ve güvende hissettiriyordu. Şimdiyse korkunç hissediyorum. Onu her gün bana yokmuşum gibi davranırken görmek. Sanki ben hiç var olmamışım gibi onu başka biriyle izlemek.

Alarmı kapatmak için süründüm ve kendimi teslimiyet içinde yatağa geri attım, yastıkla kafamın etrafını sardım. Sinirle yastıkları yumrukladım, sonra yataktan kalktım, gri svetşörtümü giydim ve annemin makyaj masasının aynasında kendime baktım. Karamel rengi saçlarım o kadar dağınıktı ki üstü açık arabayla araba yıkatmaya gitmişim gibi her bir tutam ayrı yöne doğru çıkıyordu ve gözlerim, sabah ışığında yeşille bal rengi arası bir renkte, parlak ve yoğundu.

"Bunu gerçekten de aşman gerek," dedim.

Babamın mutfağa giderken kahve içmeden önceki boğuk sesiyle, "Uyandın mı, Böcek?" deyişini duydum. "Uyanık olduğumu biliyorum. Kendi kendine konuştuğumu duyabiliyorum."

Asi saç tellerimi taradım ve merdivenlerden hızla üç kat aşağıdaki mutfığa indim. İçeri girdiğim sırada babamın şefin büyük mutfak tezgâhında oturmuş, *New York Times*'ı açmak üzere olduğunu gördüm.

“Günaydın,” dedim, eğilip yanağına minik bir öpücük kondurarak. Sonra da aynı şeyi Jerry’nin şişko yüzüne yapmak için masanın altına doğru eğildim. Jerry, dudaklarım tüylü ve buruşuk derisine değdiğinde gözlerini zor kırıştırdı.

Köşedeki kahve makinesi atıp homurdanmaya başladı, onun yanına gidip lezzetli kokuyu içime çektim.

Babam köşe yazılarını okurken kafasını bile kaldırmadan, “İyi uyudun mu?” diye sordu.

Tezgâhtan yavaşça dönüp ona baktım. “Neden sordun?”

“Gözlerinin altındaki torbalar ve Fransız kahvesine sağlıksız bir ilgi gösterdiğin için,” dedi kısaca. “REM döngün bozulunca...”

“Teşekkürler, Dr. Rowe,” dedim. “Nasıl olduğunu biliyorum.”

Babam gözlüklerinin ardından bana baktı. “Alınganlık da uyku bozukluğunun başka bir belirtisi, bilgin olsun,” diye mırıldandı.

Kahve makinesi öter ötmez onun en sevdiği okul kupasını doldurdum ve özür amaçlı ona doğru uzattım, affettiğini gösteren yudumu alana dek bekledim. Ardından, kendi kahvemi koyduktan sonra, masaya geçip ona döndüm. Lacivert pijamasının üzerine eski bir ekoseli sabahlık giymişti, ayağında da kendimi bildim bileli giydiği, eski ayakkabıları vardı. Belli ki gazete almaya çıkmak için giymişti bunları. Yani birileri onu görmüştü.

İnsanlar. Yüzümü buruşturdum. Gazetenin sayfalarını çevirirken, kendi kendine mırıldanırken, ilgisini çeken bir makaleye gelince sakalıyla oynarken babamı izledim. Tüm alışkanlıklarını, tüm huylarını biliyorum. Babamın farkına bile varmadığı şeyleri anlıyorum, muhtemelen bazı şeyleri anlamamı istemiyordur. Hâlâ annemi özlemesi gibi.

Sonunda, “Sence ben burayı sevecek miyim?” diye sordum. “Yani, eninde sonunda?”

Bilim sayfasında bir yere takılmış olduğu her halinden belli olan babam, “Nereyi? Boston’ı mı?” diye cevap verdi.

Başımı yana eğdim. “Hayır, Küba’yı. *Dur.*” Dehşete kapılmış gibi iki elimi yüzüme götürdüm. “*Neredeyiz biz?*”

“Çok komiksin,” dedi ve gazeteyi kapatıp ilk kez doğrudan yüzüme baktı. Sonra daha enteresan bulduğu bir konuya geçti. “Yine uyumakta güçlük çekmen tuhaf.”

“Ne demek bu?” diye sordum. “Hep güzel rüyalar görüyorum.”

“Artık görüyorsun,” dedi babam. “Ama annen gittikten sonra...” Bir an için durdu.

“Baba...” dedim. Yine biraz sarhoş gibi hissetmeye başlıyordum.

“Kaybolduğunu gördüğün kâbusların vardı. Histeri kriziyle uyanıyordun ve yeniden uykuya dalana dek sana sarılmam gerekiyordu. Ta ki ben RKM’yi bulana dek.”

“RKM mi?” diye sordum. Neden bu kadar tanıdık geliyordu ki? Kahvem daha etkisini göstermemişti ama dilimin ucundaydı.

“Rüya Keşif Merkezi,” dedi babam. “Hatırlamıyor musun? Dr. Petermann?”

Ona uzun bir süre daha baktım ve sonra aklıma geldi. “Bir dakika, bunlar mı?” Koşarak hole çıkıp geri geldim ve kartpostalları mutfak masasına attım.

Babam bir tanesini aldı ve yüzünü buruşturdu. “Büyükannenin bunları sakladığına inanamıyorum.”

“Baba, bana neden bahsettiğini açıklar mısın?” diye sordum. “Buraya dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Şayet açıklamazsan beynimin bir lobunu aldığımı filan düşüneneceğim.”

Babam ikimize de birer fincan daha kahve koydu. “Dediğim gibi, annen gittikten sonra kâbuslar görmeye başladın. Daha altı yaşındaydın. Sanırım çok hassastın. Neredeyse hiç uyumadığın için kendimi çok kötü hissediyordum. *Ben de* neredeyse hiç uyumuyordum. Bunun üzerine MIT’teki* bir iş arkadaşım beyin haritalama üzerine bir uyku çalışması yapmayı önerdi.” Durakladı. “Bu bir şey çağrıştırıyor mu, Alice?”

“Eee, sadece kötü bir bilimkurgu filmini,” dedim, donakalmış şekilde. “Devam et.”

“Bilimkurgu değil, sadece bilim.” Babam bu ikisi arasındaki fark konusunda çok hassas. “Bildiğin üzere, beynin büyük bir kısmı hâlâ gizemini koruyor. Ama beyin faaliyetlerini görüntüleme konusunda kaydettiğimiz bir ilerleme var, o da farklı şeyler gördüğümüzde ya da hissettiğimizde beynin hangi kısımlarının hareketine geçtiğiyle ilgili. Bazı biliminsanları rüya sırasındaki beyin faaliyetlerini görüntüleyebilirlerse, o zaman deneklerin bu hikâyeleri daha sonra da devam ettirebileceğini, aslında onları, ilkel anlamda, bir araya getirebileceklerini buldu.”

* Ç. N. Massachusetts Institute of Technology.

“Yani beni Madeleine’in laboratuvarındaki maymunlardan birine çevirdiniz.”

Babam, “Keşke ona *anne* desen,” diye düzeltti beni. Ona, onun bana anne gibi gelmediğini söylemeye cesaretim yok. “Ama haksız değilsin.”

Maymunlar annemle babamın tanışma sebebi. İnsansı maymunlar, aslında. İnsanlar hep maymunlarla insansı maymunları karıştırır ama aslında iki tür vardır. Madeleine Harvard’da dilin evrimi üzerine okuyordu. Her canlının bir iletişim yolu, kendini ifade etme seviyesi vardır ama her canlı, gramer kuralları olan bir dil kullanmaz. Madeleine bunun nasıl olduğunu, nasıl bazılarının kullandığını ve bazılarının kullanmadığını öğrenmek istedi. Yetmişlerde Afrika ormanlarında dolaşıp belgesel çeken kadınlara, Jane Goodall ve Dian Fossey’ye tapıyordu.

Bu yüzden çoğu zamanını bir laboratuvarı, taşıması zor bir kasetçalarla insansı maymunlara ses şablonları tekrarlayarak geçirdi. *Bi-bi-bip, dü-dü-düt. A-A-B, A-A-B.*

Madeleine şablonu birden A-A-B’den A-B-B’ye (*bi-bip-bip, dü-düt-düt*) değiştirirse ve insansı maymun bunu fark ederse, bunun onların şablonu anladıkları anlamına geleceğine inanıyordu. Kendini buna adamıştı ve yaptıkları asla yetmiyordu. Dilin beyinde nasıl haritalandığıyla ilgili bir derse katıldı ve yirmi sekiz yaşında ders vermekte olan babamla da orada tanıştı. Saatlerce konuştular ve sonrasında da bir daha hiç ayrılmadılar.

Ta ki ben doğana dek. Doğumumdan alt yıl sonra Madeleine Uganda’daki araştırması için hibe aldı, tek

başına oraya gitti ve bir daha dönmedi. Şimdi Javier'la birlikte Madagaskar'da yaşıyor. Javier onun yarı yaşında, Barselonalı bir araştırma öğrencisi. O sadece arkadaş olduklarını söylüyor ama ben Google'da yaptığım aramalarla gördüğüm fotoğraflardan aksini düşünüyorum. Yılda sadece altı kere falan haberleştığımız için bunu ona hiç söylemedim.

"Neyse," dedi babam, "ayda iki cumartesi gününü RKM'de geçirince birdenbire bebek gibi uyumaya başladın. Daha mutluydun. Orada bir grup tuhaf insan vardı ama sizin için yaptıkları konusunda çok hevesli-lerdi."

"Sizin için derken?" diye sordum. "Başkaları da mı vardı?"

Doğumgünü kartındaki balonlara baktım. Zihnim yapboz parçalarıyla doluymuş ve ellerimi kullanmadan onları bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

"Tabii ki," dedi babam. "Çalışmaların nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Alice."

"RKM hâlâ var mı?" diye sordum.

"Eee, biri hâlâ sana kartpostal gönderiyor, değil mi?" dedi gazetesine dönerken.

Hızla ayağa kalktım, sabah boyunca ilk kez gerçekten uyanmış gibiydim. Günler boyunca hissettiğimden daha umutluydum. Hemen üst kata çıkıp üzerimi değiştirecektim ama ayağımı ilk basamağa dokundurduğum an geri çektim.

Ayağımın içine gömüldüğüne yemin edebilirdim, sanki koltuk minderi gibi. Basamağa baktım. Normal görünüyordu, bilirsiniz işte basamak gibi. Derin bir

nefes aldım, sonra ayağımı yavaşça koydum, ardından da yavaşça çıktım. Bir şey yoktu. Her zamanki aynı ahşap basamaklardı.

Belli ki bu sabah Fransız kahvesinin etkisini göstermesi uzun sürüyordu.

5

kanun & düzen: özel kurabiye birimi

Olay şu ki bir öğrenim yılını bu şekilde geçirmem beklenemez. İliklerime kadar gerçekten de tanıdığımı hissettiğim, gerçekte ise beni tanıımıyormuş gibi davranan bir erkeği özlüyorum. Bir sapık filminin ana karakteri filan olabilirim. Fragmanını zihnimde canlandırabiliyorum. *Hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir dünyada, hayallerinin erkeği için –TAM ANLAMIMLA– ne kadar ileri gidebilecek?*

O nedenle, beni buraya, Bennett yemekhanesine getiren konuda bir şey yapmak zorunda olduğum ortada. Aslında, Bennett'ın bir yemekhanesi yok. Burası bir yemek salonu. Yerden tavana kadar pencereler, uzun, meşe masalar ve büyük avizeler. Vejetaryen seçenekler, vegan seçenekler ve glütensiz seçenekler. Kahvaltı için waffle makinesi, öğle yemeği için panini tost makinesi ve General Mills fabrikasında bulacağınızdan bile fazla

çeşitte kahvaltı gevreği var. Asıl anlaşılmaz olan *akşam* yemeği veriyor olmaları. Böylece önce derse, sonra spora, ardından da oraya gidip bütün geceyi kütüphanede geçirmeden önce bir şeyler yiyebiliyorsunuz. Tabii eğer böyle biriyseniz. Çörek istasyonunun üzerinde SAĞLAM KAFA SAĞLAM VÜCUTTA BULUNUR! yazan bir tabela var. Ama şu an aç bile değilim. Şu an tek bir iş için buradayım.

Aslında beni harekete geçiren, boş dersim sırasında Sophie'den aldığım telefon oldu.

Ben telefonu açar açmaz, "Onu Google'da arattım!" dedi gururla.

"Kimi?" diye sordum.

"Sence kimi?" dedi. "Rüyaçocuğu tabii ki. Daha önce yapamıyorduk çünkü elimizde sadece belli özellikler vardı: isim, yaş, boy ve... seksi oluşu. Ama artık daha fazlasını biliyoruz! Soyadını, yaşadığı yeri, lisesini bile!"

Hızlanan kalp atışlarımla, "Ne buldun peki?" diye sordum. Sophie tam bir dâhiydi.

"Korkarım fazla bir şey değil," dedi, ses tonu normalleşti. "En azından onu sana bağlayan bir şey değil. Anao-kulundan beri Bennett'a gidiyor, burslu bir sporcu, futbol takımının kaptanı ki üçüncü sınıf öğrencisi için büyük bir iş bu ve ikinci yılının yazını bir tür öğrenci seyahat programıyla Kosta Rika'da geçirmiş. Çok etkileyici."

"Onu beğenmene sevindim," diye mırıldandım.

"Şu tavrından vazgeçer misin?" dedi Sophie. "Senin için tüm Nancy Drew'luğumu* ortaya koydum."

"Affedersin, Soph, sana minnettarım, biliyorsun. Ben sadece hayal kırıklığına uğradım. Onu nereden tanıdım-

* Ç. N. Edward Stratemeyer tarafından oluşturulan dedektiflik üzerine kurgusal bir çocuk serisidir. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğımı bulmak için ölüyorum. Özellikle de tüm çabalarıma rağmen, onunla ortak psikoloji dersi alan herhangi bir kızdan fazlası olmadığımı açıkça belli ettiğinden beri.”

“Yaklaşıyorsun,” dedi Sophie. “Umudunu kaybetme. Eğer şimdi kusuruma bakmazsan, Bayan Tassioni bana kötü kötü bakıyor.”

“Neredesin sen?” diye sordum gülerek.

“Doğrusunu söylemek gerekirse İngilizce sınıfının en ön sırasındayım,” dedi. Sonra da arkadan gelen sese cevaben, sertleşen ses tonuyla cevap verdi. “Tamam! Tanrım! Dünya Jane Austen’la başlayıp bitmiyor.” Arkasından da bir klik sesi geldi. Telefonumu çantama geri koydum ve acı bir gülümsemeyle midemdeki ağrıyı umursamamaya çalıştım. Sophie kaba saba, yaptıklarından pişmanlık duymayan biri. Ama aynı zamanda çok sadık. Bunu düşününce bile onu çok özledim.

Yardıma ne kadar minnettar kalmış olsam da bir işime yaramamıştı. Bu yüzden bütün gün Max’i aradım ve sonunda izini akşam yemeğinde buldum. Rüyaçocuk şu an bir tabak almış, yemek sırasına doğru ilerliyordu ve bugünkü görevim ne yediğine bakmaktı. Çünkü eğer Rüya Max’le aynı şeyleri beğenip aynı şeylerden hoşlanmıyorsa; örneğin kişnişten nefret ediyorsa, hamburgere bayılıyor ve tatlılar konusunda kararsızsa, o zaman gerçek birini düşlediğimi bilecektim... ve o zaman belki de *nedenini* anlayabilecektim. Belki tüm bunların o gizemli yer RKM’yle ne ilgisi olduğunu ve ne yapabileceğimi de çözebilecektim.

“Mmm!” dedim abartılı bir coşkuyla, sırada Max’in yanına gidip menüyü okuyarak. “*Brezilya Gecesi.*” Eski

okulumda iki tür yemek vardı. Yenebilen ve yenemeyen. Bu okul gerçekten komik.

Max tabağına biraz biftek koyarken sadece başını salladı ve bana hiç bakmadı.

Sırada ilerlerken gerginlikten parmaklarımı tepsiye vuruyordum, kızarmış muzların yanına gelince birden rahatladım.

İşte. Onu “burdan” yakalayacaktım. Ben küçükken babamın bazen konferans için uzağa gitmesi gerekirdi, beni de alt komşumuz olan Brezilyalı kadına bırakırdı. Başta bu çok hoşuma gitmişti, gözlerim yuvalarında eriyene dek televizyon izleme hayali kurmuştum. Ama Beatriz şaşırtıcı derecede katıydı ve daha da kötüsü, her akşam kızarmış muz ve baharatlı kıyma yapardı. Çiğnerken gülümser, sonra da peçeteme tükürür ve masanın altından o bakmazken Jerry’ye yedirirdim.

Gece büyük bir açlıkla ve babam olmadığı için tarifsiz bir yalnızlıkla yatmaya giderdim.

Ama rüyalarımda, Max hep oradaydı. Amazon yağmur ormanındaki bir ağaçta oturmuş, misket limon yeşili günbatımına bakarken, “Kızarmış muz aslında çok güzeldir,” demişti. “Hiç tarçınla ve esmer şekerle denedin mi? Al.” Ağzına bir tane atıp kahverengi kâğıt torbayı bana uzatmış ve ben yağlı meyvelerle dolu torbada kendimi kaybederken gülümsemişti. Sonra etrafı keşfetmek için aşağı atlamış ve üzerinde pul yerine tüyler olan bir balık türü keşfetmiştik.

Servis kaşığındaki kızarmış muzları gösterip gözümün ucuyla Max’e bakarken, “Bunu hiç tarçın ve esmer şekerle denedin mi?” diye sordum.

Lütfen evet de.

“Hayır,” dedi Max rahatça. “Güzel mi?” Ama cevabımı bile beklemeden sonraki istasyona geçti.

“Evet, gerçekten de güzel,” dedim çökmüş halde. “Sorduğun için teşekkür ederim.”

İçecek kısmına doğru arkasından gittim ama o içecek bir şey almak yerine altı küçük bardağı buzlu suyla doldurdu ve hepsini özenle tepsisinde sıraya dizdi. Yüzümü buruşturmadan edemedim. Çok sıkıcıydı. Hiç Max tarzı değildi.

“Ya Amazon?” diye üsteledim. “Hiç oraya gittin mi?” Max sonunda bana baktı ama yüzündeki ifade hiç de beklediğim gibi değildi. Nazik değil, alaycıydı. Başımı çevirdim, süt çeşmesinin altına bir bardak koydum ve mandalı biraz sertçe kaldırdım. Tepsimin her yerine çikolatalı süt sıçradı. İçimi çektim. “Sanırım birazdan kızarmış muzla çikolatanın nasıl gittiğine bakacağım.” Hafifçe gülümsedim.

Max hâlâ çatık kaşlarla bana bakıyordu ama bu kez dudaklarında bir gülümseme emaresi gördüğüme yemin edebilirdim. Sanki kahkaha atmamak için yanağının içini yiyormuş gibiydi.

“Ne?” diye sordum.

“Bir şey yok. Çok fazla soru soruyorsun,” dedi Max.

“Amazon’a evet mi hayır mı?” diye sordum tekrar.

Çatal kaşık almaya başladı. “Hiç gitmedim.”

“Ya Tayland? Ya da Mısır?”

“Hayır.” Tepsisini kaldırıp onu yanlarına çağıran futbolcuların oturduğu masaya selam verdi.

Derin bir nefes aldım ve son bir deneme daha yaptım. “Ben de,” dedim. “Ama Metropolitan Sanat Müzesi’nde harika bir Mısır mezarı var... bir keresinde

oraya gitmiştim.” Ona tekrar bakmadan önce, kızarmış bir muz parçasını çikolatalı sütün içinde gezdirdim. “Sen?”

Max tepsisini biraz fazla sert koydu. Tabagın içinde çatalı ve bıçağı şangırdadı, insanlar artık bize dönmüştü, konuşmalar azalmıştı. Eminim ki herkes, okulun en gözde çocuklarından birinin, yeni gelen kızlardan birine neden rulo yapılmış bir gazete parçasıyla vurmak istiyormuş gibi baktığını merak ediyordu.

“Ben sadece... sohbet açmaya çalışıyordum...” diye bildim. “Affedersin.”

Max derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. “Hayır, özür dilerim. Ben sadece, gerçekten çok açım, kan şekerim düştü ve bugün ağır bir idman yaptım...” Tepsisindeki peçeteyi aldı ve bana verdi. “Buna ihtiyacın olabilir. Sınıfta görüşürüz.”

Peçeteyi alırken yüzüm yanıyordu, elimi sildim, sonra da tepsimi kurulumak için kullandım. Düzinelerce gözün artık bana bakmadığını ve masalardaki konuşmaların kaldıkları yerden devam ettiğini hissedebiliyordum. Ne yapıyordum ben? Çünkü tek becerdiğim, yakınlaşmaya çalıştığım, belli ki olmasını istediğim kişi olmayan tek kişiyi kendimden uzaklaştırmaktı. Kafama girmesi için beni daha kaç kez terslemesi gerekecekti? Elbette ki Max benim rüyalarımda gördüğüm kişi değil. Bu mümkün değil.

“Alice Rowe?” Okulun enterkomundan yorgun bir kadın sesi yükseldi. “Alice Rowe yemek salonunun tatlı bölümüne gelebilir mi? Tekrar ediyorum, Alice Rowe yemek salonunun tatlı bölümüne lütfen. Çok teşekkürler.”

Şaşkınlıkla saçımı düzelttim ve söyleneni yaptım. Oliver tatlıların yanında durmuş, kollarını göğsünde birleştirmiş, çenesi bir yumruğunun üzerinde, yapacağı seçim hayatının geri kalanını etkileyecekmiş gibi duruyordu.

“Brownie mi istiyorum, yoksa donmuş yoğurt mu?” diye sordu yüksek sesle, sonra da dönüp bu son derece normal bir soruymuş gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Buraya beni sen mi çağırttın?” diye sordum. Hâlâ şaşkındım ama rahatlamıştım da.

“Haklısın, donmuş yoğurt çok kız işi,” dedi.

“Burada duruyorsan beni nasıl çağırdın?” dedim.

“Donmuş yoğurt kızlar için ama erkekler dondurma yiyebilir. Değil mi?”

“Oliver.”

“Bir tatlı al, Alice,” dedi. “Sonra konuşuruz.”

Birkaç dakika sonra jelibon, renkli şekerlemeler, kurabiye kırıntıları, karamel sos ve devasa bir krema topu gibi üzerine mevcut her şeyi koyduğu şimdiye dek gördüğüm en büyük dondurmanın üzerinden birbirimize bakıyorduk.

Oliver doldurduğu ağzıyla, “Roberta,” dedi. “Başkanın sekreteri. İyi saklıyor ama beni seviyor. Ona mesaj attım ve bu anonsu istedim. Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordu.”

İster istemez bunun Oliver’ın beni “ihtiyacım olduğu an” ikinci kez kurtarışı olduğunu fark ettim. Umarım bir kez daha kurtarılmaya ihtiyacım olmaz. “Neden Roberta’nın numarası var sende?” diye sordum kremadan kocaman bir parça alarak.

“Neden olmasın?” dedi Oliver.

Güldüm. “Beni tatlıların yanına çağırttığına inanamıyorum. *Kanun & Düzen: Özel Kurabiye Birimi* dizisinin bir bölümünde filan olduğumuzu sandım.”

Oliver sadece gülümsedi. “Seni çağırtana dek *Yalan Rüzgârı*’nın bir bölümünde olduğunu sanmıştım. Kaptan Pislik’le ne işin var?” Kapıya, Max’in tepsisini koymak üzere olduğu yöne doğru başıyla işaret etti.

Omuzlarımı silktim ve dondurmadan, yutması sonsuza dek süren bir parça daha aldım. Ona Max’i hayatım boyunca rüyalarımдан tanıdığımı ama aslında bunları bir şekilde kafamda kurduğumu nasıl söyleyebilirdim? Max’i tanıdığımı düşünüyor olsam bile onun aslında benim bildiğim Max olmadığını. Benim tanıdığım Max’in... aslında var olmadığını.

“Konuşmak istemiyor musun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Bu durumda, seni kaykayla eve bırakayım mı?”

Oliver büyükannemin evinin dört blok aşağısında oturuyormuş, sanırım artık oraya kendi evim demem lazım. Ama benim evim 119. Sokak’taki asansörsüz binada, bir ergen sığınağıyla mağara karışımı, tuhaf bir yer. Doğu halıları ve ağır, altın varaklı çerçevelere sahip portrelerle dolu sonsuz bir labirent değil. Benim evimde bir blokluks mesafe içinde altı farklı ülkenin mutfağını sunan restoranlar var, büyükanneminkinde ise Beacon Hill Nevresimleri...

Eve dönüş yolunda onun önünden geçerken Oliver’a, “Beş yüz dolarlık çarşaf lar satan bir dükkândan daha saçma bir şey olabilir mi?” diye sordum. “En temel ihtiyaçlarımızdan biri olan uykuyu seçkin hale getiriyor.”

Onun yanında bisikletim Frank'i yrtyordum, o da kaykayını yürütüyordu çünkü şarjı bitmişti.

"Saçma mı dedin?" diye sordu. "Geçen hafta mısır gevreğim için süt almaya köşedeki dkkna gittim, annemle babam bazen benim de bir şeyler yemem gerektiğini unutuyor da ve dkkndaki kadın sadece organik koyun sütleri olduğunu söyledi. Bunu söylerken de yüzü ifadesizdi. Arkamı döndüm ve çıkıp gittim."

"Annenle baban yoğun herhalde," dedim.

"Kendi paketleme fabrikaları var, o yüzden sürekli son dakikada Çin'e gitmeleri gerekebiliyor. Pek buralarda değiller."

"Yalnız mı kalıyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki ama bir erkek kendini eğlendirecek şeyler bulabilir." O arpıcı Oliver gülümsemelerinden biriyle bana baktı. "Derslerde başarısız olmak ve başını sürekli derde sokmak gibi."

"Anlıyorum," dedim. "Annem ben küçükken gitti ve babam da çok konuşan biri değildir, ben de bu sebeple oldukça hareketli bir hayal gücü geliştirerek büyüdüm."

Bu itirafım üzerine kendini kötü hissedeceğini ya da annemin nereye gittiğini soracağını sanıyordum. Ama onun yerine, "Ne gibi?" diye sordu.

"Bilmem, meraklı bir çocuktum," dedim.

"Bana bir örnek ver," diye üsteledi.

"Sana anlatamam!" diye bağırdım. "Utanç verici."

"Alice Rowe, çok gizemlisin," diye dalga geçti Oliver. "Rus ajanı bile olabilirsin, tek bildiğim bu. Yoksa kimliğimi çoktan aldın mı?"

"Tamam, peki!" dedim yaya geçidine gelince durup. Bir ift kanişi gezdiren adam Oliver'ın elektrikli kaykayına

baktı. Oliver da selam verir gibi başını salladı. “Mesela, o National Geographic belgesellerinden birindeymişiz gibi köpeğimiz Jerry’yi takip ederdim, babamın eski kamerasıyla her hareketini çekerdim. O bir buldog ve buldoglar pek enerjik hayvanlar değiller, yani ne kadar enteresan olduğunu tahmin edebilirsiniz.”

“Lütfen bana o kasetlerin hâlâ durduğunu söyle,” dedi Oliver.

“Dursa bile onları asla göremezsin,” diye cevap verdim.

Babam o gece paella* yerken, “Sanırım senin kafanı kurcalayan şeyin ne olduğunu biliyorum,” dedi. Paella yapmayı konferanslarından biri için iki yaz önce Portekiz’e gittimizde öğrenmişti. Çırpma yumurta dışında yapabildiği tek şey bu.

“Aaa, öyle mi?” dedim, karidesin gözlerine boş boş bakarken. Marketten aldığı karideslerle paella yapamazsın. *Otantik* olması gerek.

“Şu çocuk,” dedi sonra, az kalsın çatalımı düşürecektim. “New York’taki. Yapma, babanı kandıramazsın.”

“Haklısın.” Tabii ki tamamen yanılıyor olmasına rağmen başımı salladım. Çünkü New York’ta çocuk filan yoktu. “New York’taki çocuk.”

Babam bir süre sessizce oturdu. “Beynin duygusal bir reddedilişi fiziksel bir acıyı algıladığı gibi algıladığını biliyor muydun?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bilmiyordum.”

“Evet, bu doğru.” Ne zaman beyinden bahsetse gözleri parlar. “Âşık olduğunda, beyne dopamin dolar. Uyuşturucu kullananların yaşadığı etkinin aynısı. Bağımlı gibi

* Ç. N. Deniz ürünleriyle yapılan, tipik bir İspanyol yemeği.

olursun. Ama aşk, etkilendiğin kişi, senden uzaklaşınca beyin, bir yerimizi yaktığımızda, bir kemiğimizi kırdığımızda ya da bir yerimizi çizdiğimizde verdiği tepkinin aynısını verir. O nedenle diyeceğim şu ki, Böcek, üzülme. Kalp kırıklığı sadece bir deyim değil. Bilimsel bir temeli var. Bu yüzden onu özlediğin için kendini kötü hissetmene gerek yok. Bu tamamen normal. Ama bütün kırık kemikler, yanıklar ya da kalp... eh, hepsi er ya da geç iyileşir.”

Uzanıp hafifçe babamın koluna vurdum ama ikimizi de huzursuz etmeyecek kadar kısa bir süreliğine. Bazen keşke o çocuğun nerede yaşadığını soran, sonra arabaya atlayıp oraya giden ve onun yakasına yapışan türden bir baba olsaydı, diyorum. Ama biliyorum ki böyle bir baba daha iyi.

6

*bayan perry
taruskuşu istedi*

1 numara yok.

MIT'te Dunham Avlusu'nu dolaşıyordum, öğrenciler her iki yanımdan geçerken yaşlı bir kadın gibi bütün isimlere ve numaralara bakıyordum. Dunham, dört kenarı üniversite binalarıyla çevrili, tamamen kapalı bir kare olması dışında Bennett'ın bahçesinden çok da farklı olmayan çimenlik bir alan. RKM'nin adresi Dunham Avlusu 1 numara olarak geçiyor ama 1 numara yok. Avlunun en kuzeybatı köşesindeki bina 2 numara ve numaralar dönerek artıyor, en büyük numara 15; o da en sonda 2 numarayla birleşiyor.

Bir banka oturdum ve tam vazgeçeceğim sırada tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Avlunun ortasında kubbe gibi, sanki çatı bir yerden sökülmüş de oraya konmuş gibi duran bir yapı vardı. Bembeyazdı ve kubbenin etrafı

sütunlarla çevriliydi. Bakır rengi kazaklı bir kadın sütunlardan birinin arkasından çömelerek çıktı ve kitaplarını göğsüne bastırıp Massachusetts Caddesi'ne doğru hızlı adımlarla ilerledi.

İçimden bir ses bana bu kızın peşinden gitmememi söylüyordu. Kendini trafiğin içine atıp kazaya sebep olabilecek kadar tedirgin görünüyordu. Onun yerine kubbeye doğru ilerledim ve dışında dolaştım. Beklenildiği üzere bir çift ağır, ahşap kapı üzerinde duran metal tabela neredeyse fark edilmiyordu. Üzerinde RÜYA KEŞİF MERKEZİ. DR. GUSTAVE L. PETERMANN yazıyordu.

Tabelanın hemen altındaki küçük düğmeye bastım ve enterkomdan gelen yüksek sesle irkildim.

“Evet?”

Duraksadım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Randevunuz var mı?” Sabırsız bir kadın sesiydi.

Bir saniye düşündüm. “Ee... Tabii ki?”

“İsminiz lütfen.”

Bunun iyi bir yere varmayacağını anlayınca gözlerimi devirdim. “Alice Rowe.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Randevunuz yok.”

“Bu otomatik bir konuşma mı?” diye sordum. Benim uzun bir sessizlik sandığım şey hiç cevap vermeyeceği anlamına geliyordu.

“Eskiden hastanızdım,” dedim sonunda, düğmeye tekrar basarak. “Dr. Petermann’la konuşmam gerek.”

“O zaman RKM el rehberinizde yazan numarayı aramalısınız,” dedi karşıdaki ses donuk bir ifadeyle.

Bir saniye düşündüm. “Burada güvenlik kamerası var mı?” diye sordum.

“Solunuzda,” diye cevap verdi sonunda.

Baktım, kapının hemen üzerinde bana dönük, beyaz bir kamera vardı. Çantamdan kartpostalları çıkardım, elimde poker oynarmış gibi açtım ve objektife doğru tuttum.

“Rehberim yok,” dedim, “çünkü buraya on yıldır gelmedim. Elimde bir tek bunlar ve benim hayal gücümün ürünü olduğunu sandığım ama sonra gerçek çıkan bir çocuğa ait sarhoş gibi rüyalar var. Yani dediğim gibi, Petermann’la konuşmam gerek ve beklemeye razıyım. Bu tuhaf, küçük kubbenin tek bir çıkışı olabilir ve ben onun hemen önünde duruyorum.”

Bir süre sessizlik olduktan sonra kapı klik sesiyle açıldı. RKM’nin dairesel ana katına girdim. Tam karşımda her iki yanında yukarıya, bir antreye çıkan merdivenler bulunan bir resepsiyon masası vardı.

“Güzel yer,” dedim masanın arkasında duran saçları sımsıkı topuz yapılmış, ciddi ifadeli kıza. *Onu etkilemiyorum*, diye düşündüm. Bunun üzerine, “Elbiseniz de... güzel,” dedim. Korkunç, kahverengi desenleri olan, yuvarlak yakalı bir elbiseydi. Birinin büyükannesinin giyeceği türden. Kız benden çok da büyük değildi. Güzeldi ama bu elbise ona hiç yakışmamıştı.

“Burası eski bir gözlemevi,” diye açıkladı. “Elbisemi de büyükannem dikti. Kartları görebilir miyim?” Elini uzattı.

Kartlara bakıp bilgisayara bir şeyler yazarken sabırla bekledim. “Şurada oturabilirsiniz,” dedi bana bakmadan ve yan duvarın önündeki odanın şekline uysun diye geriye doğru kıvrımlı yapılmış bankları gösterdi.

Oturur oturmaz beni neden buraya gönderdiğini anladım. Akustik sebebiyle, onun olduğu yöne doğru ne

kadar eğilirsem eğileyim, telefonda fısıltıyla neler konuştuğunu duyamıyordum.

“Geliyor,” dedi sonunda.

Dr. Petermann merdivenlerden birinden aşağı indi. Hem umduğum her şey hem de hiçbiriydi. Beklediklerim yumuşacık beyaz saçlar ve kalın gözlüklerdi. Beklemediklerim ise bisiklet taytı, atlet, bisikletçi ayakkabısı ve yakışıklılıktı.

“Alice,” dedi güneş gözlüğünü kafasının üzerine kaldırıp deri eldivenli elini uzatarak. “Ne mutlu. Anneni de babanı da eski zamanlardan tanırım.” Candan bir şekilde gülümsedi. “Lütfen kıyafetimin kusuruna bakma. Kış soğukları gelmeden bu son ılık havaları değerlendirmek lazım, değil mi? Bisikletimle nehir kenarında dolaşmaya çıkmak üzereydim.”

“Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Dr. Petermann,” dedim. “Ama kısa süre önce bu kartları buldum ve tahmin edersiniz ki bazı sorularım var...” Kartların elimde değil de hâlâ o eskiden kalma kıyafetleri seven robotta olduğunu fark ettim, o yüzden masaya doğru birkaç adım ilerledim ve kartları almak için elimi uzattım. Sonunda gözlerini devirdi ve kartları geri verdi.

“Ve o soruları sormalısın!” dedi Petermann neşeyle. “Şayet bir randevu alırsan, sana burada ne yaptığımızı anlatmaktan mutluluk duyarım.” Yüzünde o kadar abartılı bir gülümseme vardı ki artık onu samimi bulamıyordum. “Şu an çok yoğunum ama önümüzdeki aylar için bir şey ayarlayabileceğimizden eminim. Değil mi, Lillian?”

“Aylar mı?” dedim. “Hayır. Bu zaman konusunda biraz daha hassas bir durum. Bana bir dakikanızı ayırırsanız ya da dosyama bir baksanız?”

“Korkarım olmaz.” Petermann gergin bir kahkaha attı. “Kısa süre önce yeni bir bilgisayar sistemine geçtik ve daha kayıtlarımızın yarısı bile sisteme girilmedi. Bu çok zahmetli bir süreç, anlayacağını umuyorum.” Elini havada salladı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

“Lütfen, Dr. Petermann,” dedim önünü kesip. “Çok çılgın rüyalar görüyorum ve artık neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını sorgular haldeyim. Babam sizin bana küçükken yardım ettiğinizi söyledi. Tam olarak ne yaptığınızı bilmek istiyorum.”

Tam o sırada kapı çaldı ve Petermann hafifçe kasıldı. Lillian burnundan soluyarak masasından bize doğru baktı.

“Ben...” diye soracak oldu.

Petermann hemen, “Hayır,” dedi. Sonra bana döndü. “Üzgünüm, Alice. Dediğim gibi, çok yoğunum.”

Kapı yine çaldı. Petermann gözlerini kapattı. Ardından kapı vuruldu.

“Birini mi bekliyorsunuz?” diye sordum.

Petermann dişlerini sıktı. “Onları içeri alma,” dedi Lillian’a.

“Ama, doktor,” dedi. “*Dışarıda, burada* olduklarından daha zararlılar.”

Petermann ona sert bir bakış attı. “Haklısın,” dedi sonunda ona katılarak. “Al o zaman.”

Ağır kapılar iki taraftan açılmadan önce bir klik sesi duydum, ardından da bir erkek, “Yanımda yedi tavuskuşu var. Kapıyı açmak için daha ne kadar bekleyebilirdin acaba?” dedi.

Şaşkınlık verici bir şekilde şaka yapmıyordu. Dağınık, kahverengi saçlı ve kalın gözlüklü adam kolunun altında tuttuğu bir tavuskuşuyla içeri girdi. Arkasında da bakır

rengi kazaklı bir kız, üzerinde kafesler olan altı tanesinin daha bulunduğu bir arabayı itiyordu. Tavuskuşları çırpınıyor, titriyor, arka arkaya bağıırıyordu, yeşil kuyrukları her yöne savruluyordu.

Dr. Petermann, "Bayan Perry'nin tavuskuşu istediğini biliyorum," dedi homurdanarak. "Ama bir dahaki sefere bunun yerine daha iyi bir alternatif düşünmeliyiz." Sonra birden beni hatırlayıp durdu. "Alice, bu Miles; Lillian ve Nanao gibi araştırma asistanlarımızdan biri."

"Selam," dedi Miles.

"Tanıştığımıza sevindim." Onun ardından Nanao'ya baktım ama o parmaklarını ısırmaaya çalışan tavuskuşuyla meşgul olduğundan bana bakmadı.

"Peki ya dosyalar?" diye tekrar şansımı denedim.

Dr. Petermann, "Korkarım bu şu anda mümkün değil, Alice," diye cevap verdi. "Gördüğün üzere hepimiz meşgulüz."

Ona tıp konusunda bir profesyonel olduğu için tavuskuşlarıyla meşgul olmasının çok da geçerli bir bahane olmadığını söylemek istiyordum ama dilimi tutup başka bir açıdan yaklaşmayı denedim. Bu noktaya bu kadar çabuk gelmek istemiyordum ama başka seçeneğim var mı emin değildim. "Bir çocuk var. Onu rüyalarımnda görüp duruyorum..." Arkamdan gelen homurtuyu duyunca bir an için durdum ama dönüp baktığımda Lillian'ın bilgisayarında bir şeylere yoğunlaştığını gördüm. "Neyse," dedim. "Bunun size delilik gibi geleceğini biliyorum ama o çocuk... gerçek olabilir."

Kendimi Petermann'ın cevabına hazırladım. Bana hayranlıkla mı bakacaktı, yoksa beni laboratuvarından mı kovacaktı? Ama yüzündeki bakışı görmeden önce,

Miles'in kolunun altındaki tavuskuşu kaçtı ve mermer zemine inip odada çılgınlar gibi koşmaya başladı, Miles ile Nanao da onun peşine düştü.

Petermann bana döndüğünde yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Söylediğim gibi, Alice." Boğazını temizledi. "Şimdi iyi bir zaman değil. Ama eğer Lillian'dan randevu alırsan bunu detaylı şekilde konuşuruz."

Yalan söylüyordu. Yüzünden anlaşılıyordu; yüz hatlarının gerginliğinden, çenesinin kasılmasından. Az önce coşkulu ve sevecen olan ses tonu artık kısıktı. Sadece buradan çıkıp gitmemi istiyordu, bu çok belliydi. Bunun da tek bir anlamı olabilirdi: Korkuyordu.

"Kusura bakmayın." En tatlı gülümsememle, başımı yana eğip baktım. "Zamanınızı boşa harcamak istemişim. Memnuniyetle Lillian'dan randevu alırım. Zaten bana çok nazik davrandı." Yavaşça dönüp tedbirli şekilde beni incelediğini fark ettiğim Lillian'a da aynı gülümsemeyle baktım. Fark ettiğim diğer şey de çalışan kimlik kartının masasının üzerinde durduğuydu. Sonraki üç dakika içinde, Miles ve Nanao tavuskuşlarını merdivenlere doğru götürürken oluşan kargaşada da onu almaya yetecek kadar vaktim oldu.

16 Eylül

Sanki biri okul öncesi öğrencilerinin eline fazlaca şeker ve sonra da baloncuk yapmaya yarayan çubuklardan vermiş gibi, baktığım her yerde şişko, oynayıp duran baloncuklar vardı. Işıldayan baloncuklar mutlu Marslılar gibi bana doğru yuvarlanıyordu. Barış için geldik. Bir tanesine dokunmak istedim ama patladı.

“Çamaşır makinesini kapatmalıyız!” diye bağırdı annem. Dönüp duran ve homurtu gibi sesler çıkararak köpükler saçan makinenin yanında duruyordu. Üzerinde yeşil bir safari ceketi ve kamuflaj desenli botlar vardı. Ama boynundan sallanan dürbün parlak mavi renkteydi, göz kamaştırıyor, durmadan ışıltıyordu.

“Ben hallederim,” dedim ve makinenin içine girdim. Makine beni yakaladı ve ters akıntıya kapılmışım gibi bir

o yana bir bu yana sürükledi, ta ki bir okyanusa fırlatana dek. Her yanımda, suyun içinde yüzen lastik ördekler, plastik gemiler, aynı zamanda sutyenler ve çoraplar vardı.

Max'in bana, "Alice," diye seslendiğini duydum. Sesi suyun altında boğuk geliyordu ama mutluydu. "Alice, buraya gel! Sanırım buldum." Suyun yüzeyi milyonlarca kilometre ötede gibi görünüyordu ama hiç nefessiz kalmıyordum.

Yüzeye varınca bir yüzme havuzunun kenarında olduğumu gördüm. Sırıksıklam olmuş altın rengi mayomla dışarı çıktım. RKM'deki Lillian, kucığında bir golden retriever yavrusuyla orada duruyor ve gülümsüyordu.

"Al," dedi. "Bu senin için."

Köpek yavrusunu aldım ama kollarımdan kaçtı ve bir çift açılır kapanır sandalyeden birinde oturan, yüzünün önünde ipad tutmuş bir erkeğin yanına gitti.

"Max?" dedim ipad'i kenara çekip. Ama Max değil, Oliver'dı.

"Ne izliyorsun?" diye sordum.

İpad'i kaldırdı ve hiçbir şey demedi. Sadece gülümsedi. Ekranda Max vardı ve benimle konuşuyordu.

"Alice, onu buldum!" dedi kameraya. "Buraya gel!"

"Nasıl?" dedim çaresizce. "İçeri nasıl gireceğimi bilmiyorum!"

"Saçmalama," dedi. "Biliyorsun."

"Max, yapamam!" diye bağırdım. O sadece kafasını iki yana salladı ve ekrandan uzaklaştı. Umutsuzluk içinde ipad'i havuza fırlattım.

"Çok kabasın," dedi Oliver. Ama özür dilemek için döndüğümde Oliver'ın artık bir tavuskuşu olduğunu ve gözlük taktığını gördüm.

ve veganlar!

“Bugün sosyal psikolojinin en popüler konularından birini tartışmaya başlayacağız,” dedi Bay Levy. Zar zor dinliyordum çünkü Max’in kirpikleri tüm dikkatimi dağıtıyordu. O kadar uzunlar ki benim bir sıra önümde ve solda oturuyor olmasına rağmen, hâlâ profilinden çıkan uçlarını görebiliyorum. Bu kirpikleri *tanıyorum*. Bugünden, bu haftadan da önce. Bu kirpikleri ezelden beri tanıyorum.

Ama bu, o kirpiklerin de *beni* tanıdığı anlamına gelmiyor. Kotumun cebine soktuğum çalıntı kimlikle birlikte RKM’den çıktığımdan beri, o tavuskuşlarını düşünüyordum. Belli ki Rüya Keşif Merkezi eksantrik bir yerdi ve ben de bunun parçası olmuştum. Dahası, çocukken o kadar gerçekçi kâbuslar görüyordum ki bunları yoluna

sokmak için profesyonel yardım almam gerekmişti. Bu, hayal gücümün ne kadar ileri gidebileceği konusunda bir şeyler gösteriyor mu? Zihnimin neler yapabileceğini kim bilebilir? Henüz açıklayamıyorum ama bir yerlerde Max'in fotoğrafını görmüş olmalıyım, gerisini de beynim halletmiştir. Bu yalnızca utanç verici ve zavallica değil, aynı zamanda kalbimi de kırıyor. Bunu bilmek, yani bunca zaman yalnız olduğumu...

"Bugün tartışacağımız konu aşk," dedi Levy ve sonunda kafamı kaldırıp tahtaya baktım.

"Ama önce temellerinden başlamalıyız," diye devam etti. "Bağlanma. Bağlanma çalışmalarından sorumlu olan kimdir, bana söyleyecek biri var mı? Kevin?"

"Eee, Freud?" Kevin MacIntire neredeyse duyulamayacak şekilde mırıldandı. Daha büyümemiş, koca bir çocuk o. Onu bazen derste bana büyülenmiş gibi bakarken yakalıyorum ama bir merhaba bile demedi.

"MacIntire, bu sene neredeyse sorduğum her soruya Freud cevabını verdin. Sebat etmek iyidir ama kitaplarını oku. Max, sen ne diyeceksin?" Levy hafifçe başını kaldırıp Max'e devam etmesini işaret etti.

"John Bowlby," dedi Max hiç duraksamadan. Her zamanki gibi sandalyesinde dimdik oturuyor, tahtadan, Levy'den ya da arada düzenli, kısa notlar almak dışında defterden başka hiçbir yere bakmıyordu. Biliyorum çünkü genelde onu izliyorum. Mükemmel bilekleri var. Güçlü ama aynı zamanda zarif, teni pürüzsüz, dirseklerine kadar sıvadığı yulaf rengi kazağının kolundan çıkan bilekler. Büyülenmiş haldeyim, ne kadar güzeller ve bir insanın, her gün gözümüzün önünde olan, hiç de fark etmediğimiz yerlerinin bu kadar narin, özel olması ne tuhaf.

“Bowlby!” dedi Levy yüksek sesle şükürler olsun dermiş gibi ellerini açarak ve bir anda kendime geldim. “Doğru. Max gibi okuyanlarınız, Bowlby’nin erken çocukluk döneminde yaşadıklarımızın sonraki yaşamımızdaki gelişimimiz ve davranışlarımız üzerinde çok etkili olduğuna inandığını hatırlayacaktır. Evet? Bağlanma şekillerimiz de çocuk/bakıcı ilişkisiyle ya da daha basiti, ebeveynlerinizle olan ilişkilerinizle kurulur. Mantıklı geliyor mu?”

Başımı salladım ve bir an için pek de çocuk/bakıcı ilişkisi yaşamamışsak ne olur, diye düşündüm. Eğer anneniz dünyanın diğer ucuna gittiyse, çoğu öğleden sonrayı şişko köpeğinize tütü giydirip onunla *Oprah*’da röportaj yapıyormuş gibi geçirebilirdiniz.

“Aranızda bana bu ilk ilişkiyi neden kurduğumuzu söyleyebilecek olan var mı? Ne amaca hizmet ediyor?” diye sordu Levy. Aldığı cevap sessizlik oldu.

Elimi kaldırmadan, “Hayatta kalma,” dedim.

Max oturduğu yerde kıpırdandı ama arkasını dönmedi. Levy memnun olmuş ve şaşırılmış görünüyordu. “Doğru, Alice,” dedi. “Açıklamak ister misin?”

“Tamam,” dedim, birden utanarak. “Yani, çok açık, değil mi? Küçücük doğuyoruz, hiçbir şeyi kendi başımıza yapamıyoruz. Bu yüzden birinin bunları bizim için yapmasına ihtiyacımız var. Başka birine bağlanmak, bunu yapacak birine sürekli yakın olmayı sağlıyor. Hayatta kalacağımızdan emin oluyoruz.”

Levy başını salladı. “Ama bu, o erken dönem bağların temeli olsa bile, tek olumlu sonucu değil. Bağlanma teorisi destekleyici ve karşılıklı bir bakıcı ilişkisi geliştiren çocuğun, daha iyi bir güven duygusu geliştirdiğini söylüyor. Çocuk, bakıcının güvenilir olduğunu biliyor,

bu da dünyayı keşfetmeye başlamasının temelini oluşturuyor.”

Levy tahtaya döndü bağlanmanın evrelerini yazmaya başladı, muhtemelen sınavda yanlış yazacaktım çünkü o anda artık etrafımı duyamıyordum. *Dünyayı keşfetmeye başlamanın temeli*. Bu cümleyi kafamda kurup durdum. Annem ben yedi yaşına girdiğimde gitti ama babam yanımdaydı... tamam, her zaman *değil*.

Birden kafamı kaldırdım ve Max'in farkında olmadan vurmakta olduğum parmaklarıma baktığımı gördüm. İçgüdüsel olarak hemen durdum. Max bana şaşkın bir ifadeyle baktı ve sonra yine önüne döndü. Bütün vücudum ürperdi, hem utançtan hem de gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmekten.

“Ya diğer bağlanma türleri?” dedi Leilani Mimoun. “Yetişkinlerdeki gibi?”

“Bayan Mimoun!” dedi Levy, dalga geçerek. “Bakıyorum aşk dediğimiz bu güzel ve trajik konuyu tartışmaya çok heveslisiniz.” Masanın kenarına yaslanırken ellerini kalbine götürdü.

Leilani kızardı, gözlüklerini çıkarıp telaşla camlarını silmeye başladı. Levy'e çok âşık. Sınıfa ilk gelen ve en son çıkan o, hiçbir ödevini yapmamazlık etmiyor ve ne zaman Levy ona bir soru sorsa gözlüklerini temizliyor.

“Bir dahaki sefere o konuya da gireceğiz,” dedi Levy. “Ama çok fazla teori var. Kimileri aşkın iki kategoriye ayrıldığını düşünüyor: tutkulu ve şefkatli. Önce tutkulu olan geliyor ve en fazla birkaç yıl sürüyor, ardından da daha güçlü ve daha dayanıklı, şefkatli olan geliyor. Kimileri aşkın üç içeriği olduğunu belirtiyor; mahremiyet, tutku ve bağlılık. Bu üç içeriğin farklı şekillerde bir araya

gelişi de farklı aşk türleri ortaya çıkarıyor.” Tahtaya bir üçgen çizdi ve etrafına sözcükler yazmaya başladı.

romantik aşk = tutku + mahremiyet

hoşlanma = mahremiyet

karşılıksız aşk = sadece bağlılık

Kendimi tutamayıp, “Çok üzücü,” dedim. “Karşılıksız aşk.”

Kendimi tutamayıp Max’e baktım. Ona baktığımda karşılıksız aşkın nasıl mümkün olabileceğini bile anlayamıyordum.

“Çok saçma,” dedi Max. Levy kaşlarını kaldırıp ona döndüğünde de açıkladı. “Aşk gibi plansız bir şeyi açıklamaya çalışmaya ne gerek var? Dünyadaki en az tanımlanabilir olan şey bu.”

“Bunu Celeste’e söyleme,” dedi sınıfın arka tarafından biri ve herkes kıs kıs güldü. Ben hariç. Benim sadece midem bulandı. Demek ki Max ve Celeste sadece sıradan bir çift değildi. *O çiftlerdendi. Herkes bizi tanır ve herkes bizim çift olmamızı ister.* Max ve ben aynı cümlede bile yer alamıyoruz.

“İnsanın doğası bu, tabii ki,” dedi Levy, yorumu duymazdan gelerek. “Anlamadığımız şeyi tanımlamak isteriz. Ama o kısmı da işleyeceğiz. Görüyorsunuz ya çocuklar, sosyal psikoloji çok *havalı*, değil mi?”

Zil çalarken hep birlikte mırıldanıp gözlerimizi devirdik.

Herkes toparlanırken, “Ha, unutmadan!” dedi Levy yüksek sesle. “Siz çalışkan, genç öğrencilerime bir sürprizim var. Ne düşündüğünüzü biliyorum: Bir dâhi ve şef mi? Cevap evet. Çıkarken birer tane alın.” Küçük bir kap çıkardı, açtığında içinden şaşırtıcı bir şekilde

şahane görünen çikolata parçacıklı kurabiyeler çıktı. “Ve veganlar!” dedi.

Celeste’in adını duyduğumdan beri aç dışında her şeydim. Ama şimdiye dek sevmediğim hiçbir kurabiye çıkmadığından ilk alanlardan biri ben oldum. Dolgun ve yumuşaktı, ağzım sulanmaya başladı. Tam kurabiye dişimi geçirecektim ki biri elimi tuttu, kurabiye ağzımdan çekti ve beni kurabiye mutluluğumdan alıkoydu.

“*Yeme onu!*” diye bağırdı Max, kurabiye alıp çöp kovasına yanıyormuş gibi atarken ses tonu neredeyse sinirliydi; onu günlerdir gördüğümünden daha canlıydı, hatta... şimdiye dek gördüğümünden daha canlıydı. Sonra kocaman olmuş gözlerini bana dikti, sanki ne yaptığına kendi bile inanmamış gibiydi. Yutkundum. İkimiz de çöp kovasına baktık, Max’in nefes nefese olduğunu duyabiliyordum.

Tek söyleyebildiğim, “Zavallı kurabiye,” oldu. Gerçekten de bunu kastediyordum, onun orada bir başına olmasına üzüliyordum ve tabii bir de sessizliği bozmaya çalışıyordum.

“Badem unuyla yapılmış,” dedi Max sonunda, ses tonunu normale düşürüp gözlerini çöp kovasından çekti. “Geçen yıl da getirmişti.” Max biraz daha durduktan sonra sessizce, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim güçlükle, hâlâ onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum. “Teşekkürler.”

“Lafi olmaz,” dedi elini saçına götürerek. Sonra boğazını temizledi ve sanki suç mahallini terk etmek, olayı hiç yaşanmamışçasına silecekmiş gibi hızlı adımlarla sınıftan çıktı.

“Çok kabasın!” dedi Leilani Mimoun bana doğru gelerek. “Ne zaman arkadaş oldunuz siz?”

Ama cevap veremedim çünkü aklım çok, çok uzaklarda, Bangkok’ta bir sokak satıcısının arabasının yanında duruyordu.

Kabuklu yemiş alerjimi hatırladı.

Çünkü her şeyi hatırlıyor.

Çünkü oradaydı.

Çünkü o benim rüyalarımıdaki Max.

8

*kürek spordur.
kürek çekmek de hareket*

Son iki haftadır bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışırken onca zaman her şey gözümün önündeymiş. Benim Max'im. Gerçekten de o. Tüm o ne yapacağını tahmin etme çabalarım ve endişelerimde, hep oralarda, uzanabileceğim yakınlıktaymış. Bir sıra önde, solda. Koridordan kafam bir dünya, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bulmaya çalışarak yürürken fen binasındaki bir kapıda Oliver'ın dalgaları gözüme çarptı ve bakmak için durdum.

Oliver, üzerinde World of Warcraft tişörtü olan kilolu bir çocuğa hararetle, "Jeremiah," dedi. "Bunu başka nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Dinozorların varlığı hiçbir şekilde ejderhaların da bir zamanlar aramızda dolaştığını kanıtlamaz."

"Senden sadece bunu kabul etmeni istiyorum çünkü henüz hiçbir kemik bulunmamış olması onların sadece

mitolojik yaratıklar olduğu anlamına gelmez!” Jeremiah tabii ki terli olan ellerini ovuşturdu. “Geçen hafta sana gösterdiğim, Romanya’daki yanmış kalıntıları nasıl açıklayacaksın?”

“Bana bir kanat kemiğı göster, sonra konuşalım,” dedi Oliver başından savarcasına. Sonra beni fark etti. “Ortaçağ kadınlarından bahsetmişken.” Sırıttı.

Gülümsedim. “Benim için durmayın, bu konu kulağa enteresan geliyor.”

Oliver, “Bitiriyorduk zaten,” dedi. “Haftalık Taht Oyunları Hayran Kulübümüz bu.” Sınıfta tek kişi olduğunu şimdi fark ettiğim Jeremiah’yı gösterdi. “Jeremiah, Alice’le tanış. Şu an söylemek için çok erken ama ben onun ilk eşim olacağından eminim.”

Jeremiah kollarını göğsünde birleştirdi. “Kızları almıyoruz.”

“Kızların katılmasına izin veriyoruz, Jeremiah,” dedi Oliver. “Sadece kızların hiçbiri *bize* katılmak istemiyor.”

İki tekerlekli araçlarımıza doğru yürürken, “Cuma günü bir parti veriyorum,” dedi Oliver. “Annemle babam şehir dışında... yine.”

“Jeremiah’yı davet etmek istemedin mi?” dedim, inanılmaz bir şeymiş gibi dalga geçerek. “Oysaki ne kadar da arkadaş canlısı görünüyor!”

“Ah Jeremiah’yı davet ettim,” dedi Oliver. “Partilerime herkes davetlidir. O lise ayrımcılığını yapmam ben. Bazıları gibi...”

Max’in, Frank’in yanında, eşit derecede ürkek ve sıkkın davrandığı yere doğru baktı. Ona her şeyin gerçek olduğunu bilerek ilk kez baktığım an kalp atışlarım hızlandı.

Bunların hepsi gerçektir. Sonra benimle göz göze geldi ve ben yine hemen başımı eğip yola baktım.

Oliver anahtarlığını çıkarıp kaykayının kilidini Porsche'muş gibi *bip-bip* diye açarken, "Wolfe," dedi. Ya ortamdaki gerginliğin farkında değildi ya da sadece kibarlık yapıyordu ve bu kişi Oliver olduğu için bunun nedeni yüksek ihtimalle kibarlığıydı. "Ben de Alice'e parti vereceğimi ve ayrımcı biri olmadığım için senin gibilerin de gelebileceğini söylüyordum."

"Cömertliğin için teşekkürler," dedi Max.

"Eee, gelecek misin, Alice?" Oliver, Max'i umursamadı. "Cuma günü. İstersen erken gel, biraz yalnız vakit geçiririz." Max'e baktı ve kaykayına binip gitti.

Max, "O neden sürekli seninle?" diye kaşlarını çatı.

"Belki ben sürekli *onunlayımdır*?" dedim ve Max'in kaşları daha da çatıldı. Sonra bir süre yere baktı. Bana baktığında gözleri temkinli ama ifadesi nazikti.

"Peki," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

Boston'a gelene kadar kürek sporunun ne olduğunu pek bilmiyordum ama burada her yerde. En azından Charles Nehri'nde her yerde olduğu kesin ve Charles Nehri yılan gibi kıvrılarak Boston ve Cambridge'i birbirinden ayırdığı için onları ya da nehir kıyısındaki personel taşıma teknelerini görmemek mümkün değil. Bu spor aynı anda hem sıkıcı hem de güzel görünüyor. Arka arkaya dizilmiş, kaslı ördek yavruları gibi öne arkaya kürek sallayan kişiler için sıkıcı. Geri kalan herkes için ise onların kusursuz bir bütünlük içinde suyun üzerinde kayışlarını izlemek güzel.

Parlak, karamel renkli bir tekneyle Max ve benim yanımdan geçen adamı göstererek, "Ne güzel bir tekne,"

dedim. Ayaklarımı suya sokmak istiyordum ama bunun için fazla bulanık görünüyordu, ben de bir dal parçasıyla yaprakları dürtmeye başladım.

“Aslında bu boyna,” dedi Max.

“Ne?”

“Kürek spordur; kürek çekmek de hareket. Tekne ise kabuktur. Ama eğer tek kişi teknedeyse bu boynadır çünkü iki kürek kullanır. İki kürek kullanmaya boynalı kürek çekmek denir.” Yüzümdeki bakışı görünce, “Biliyorum, saçma,” dedi.

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bilmem.” Omuzlarını silkti. “Biliyorum işte.”

Elimdeki dal parçasıyla bir çöp buldum ve onu iskelelenin kenarına koydum. “Sence burada ceset var mıdır?” diye sordum. Ne zaman ücra bir yerde olsam burası ceset atmak için iyi bir yer midir diye merak etmek gibi bir alışkanlığım var. Onca çözülmemiş cinayet var, insanlar bu cesetleri nereye atıyor?

Max bir kahkaha patlattı. Onu ilk kez gerçek hayatta gülerken duyuyordum. Rüyalarımda sürekli gülüyordu. “Çok tuhafısın,” dedi ve iskelede dirseklerine yaslandı.

“Evet, evet,” dedim. “Bunu daha önce de duymuştum.” Ama aslında, *neden konuyu geçiştiriyoruz?* diye sormak istiyordum. Ona bakmak için tek elimden destek alarak yan tarafıma döndüm. “Ee?” Rahat ve normal görünmek için elimden geleni yapıyordum ama tüm çabalarımaya rağmen, ağzım kulaklarıma varana dek gülümsüyordum. İstesem de aksini yapamıyordum. Eminim şu an beklenmedik bir güneş tutulması yaşasak tüm vücudum karanlıkta parlardı. Max’in gerçek olduğuna, burada olduğuna ve aramızda sadece santimetreler olduğuna inanamıyordum.

“Eee derken?” diye cevap verdi bana yan gözle bakarak. Tamamen rahat görünüyordu. Benimle dalga mı geçiyordu?

“Beni yalvartma,” dedim. “Yeterince bekledim.” Utangaçlığım beni şaşırttı, o an artık gergin olmadığımı fark ettim. O futbol takımının kaptanı, okulun gözbebeği Max Wolfe değildi. Sadece Max’ti, her zamanki gibi. İçten içe bunu biliyordum. Ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

Max sıırıttı ve bana doğru bakarken ellerini gözlerine siper yaptı. “Peki, tamam, hatırlıyorum.”

Aptala yatıp, “Tam olarak neyi hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Rüyaları hatırlıyorum, Alice!” dedi, bıkkınlıkla. Ama gülümsüyordu, sanki buna engel olamıyormuş gibiydi. “Mutlu musun?”

Mutluydum. Hem de delicesine. Ama henüz bunu anlamasına izin veremezdim. “Detaylı anlatabilir misiniz lütfen, Bay Wolfe?” dedim, Levy’yi taklit etmeye çalışarak.

“Pekâlâ,” dedi Max, ardından kazağını çıkarıp arkasına yaslandı, kazağını da kafasının altına koydu. Bir an gözüm karnına takıldı ve o saniye ne konuştuğumuzu unuttum, ta ki o konuşmaya devam edene kadar. “Seni görür görmez tanıdım. Çocukken rüyalarım girmeye başladı. O zamanlar daha farklı görünüyordun. O komik, kafana kâse konmuş gibi kesilmiş saçların vardı, bir de Jerry sürekli yanındaydı.” Dudak kenarlarının hafifçe büküldüğünü görünce benim de yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

“Saçlarımın sorumlusu bekâr babam,” diye cevap verdim, şefkatle. “Nasıl öreceğini bilmiyordu, o yüzden kısacık kestiriyordu.”

“Saç umurumda değildi,” dedi Max. Gözleri kapalıydı. “Çok havalı olduğunu düşünüyordum. Hâlâ da öyle düşünüyorum.”

Bu cümleleri hazmetmeye çalıştım, yüzüm yanıyordu. Sonra onun yanına uzandım, kafamı çantamın üzerine koydum.

“Ben de senin fena olmadığını düşünüyordum,” dedim. “Doğrusunu söylemek gerekirse seni Horatio’ya yaklaşmak için kullanıyordum.”

“Huzur içinde uyun,” diye cevap verdi Max. “Mason-Dixon hattının bu tarafındaki en iyi kaplumbağaydı.”

Kısa bir süre hiç konuşmadan öylece uzandık, yüzümüzde güneşi hissediyorduk. Eğer bu bir rüya olsaydı yüzüstü döner ve parmaklarımla kalın, kahverengi dalgalarıyla oynardım. Ya da kulaklarını gıdıklardım. Rüya görürken hep temas halindeyiz. Ama bu rüya değil. Bunları o da özlüyor mu acaba? Aramızda mesafe olmayan anları.

Gözümün ucuyla nehre uçan çöplere baktım; bir gazete kâğıdı ve ortama daha uygun olarak bir spor çorap, bir de limon yeşili sutyen. Ama sonrasındaki gerçekten de tuhaftı; bir lastik ördek. Max’e gösterecek oldum ama geri dönüp baktığımda o kadar uzaktaydı ki meyve suyu ya da kola kutusu gibi duruyordu.

Bunun yerine ona RKM’den gelen doğumgünü kartlarını, tavuskuşlarını ve Dr. Petermann’ın bisikletçi kıyafetini anlattım. Sürekli konuşuyordum, farkındaydım ama susamıyordum. Onunla olmak, yanı başımda uzanmış şekilde beni, sadece beni dinlediğini bilmek heyecan vericiydi. Sonsuza dek konuşabilirdim. Ama konuşacak daha önemli şeyler vardı... tüm bunların neden olduğu gibi.

“Hiç duydun mu orayı?” diye sordum, bir umut. “Rüya Keşif Merkezi’ni?”

Max hiçbir şey demedi, ona döndüğümde ağzı hafif aralık bana baktığını gördüm.

“Sen ciddi misin?” diye sordu.

Kafam karışmış halde, “Hangi konuda?” diye sordum. “Tavuskuşları konusunda mı?”

“Sen de RKM’ye gittin.” Bu gerçeğe alışmaya çalışır gibi söylemişti bunu. San ki inanamıyormuş gibi.

“Dedim ya...” diye başladım. “Dur, *sen de* derken?”

Max yine gökyüzüne baktı ve başını iki yana salladı. “Bu iş gittikçe daha da tuhaflaşıyor.”

“Sen de RKM’ye gittin!” diye neredeyse çılgılık attım. Bu beklediğimden de iyiydi. Eğer Max ve ben birbirimizle ilgili rüyalar görüyorsak ve ikimiz de çocukken rüyalarımızın görüntülenmesi için aynı yere gittiysek sorularımızın cevabı RKM’de olmalıydı.

“Gittim,” diye doğruladı Max. “Çocukken çok kötü kâbuslar görüyordum, annem doktorumdan RKM’yi duymuş. Ama ben doğumgünü kartlarını saklamadım. Tanıdığım bazı kişilerin aksine...” Tek gözünü açtı ve sırıttı.

“Büyükannem saklanmış onları!” Ona şakayla karışık vurmak için uzandım anıya Max ben daha omzuna dokunamadan elimi yakaladı ve bir süre tuttu. Yutkundum ve kalbim, elimin onun elinde olduğu düşüncesiyle pır pır etti, o elimi nazikçe iskeleyle geri koyana dek vücudum aynı anda hem üşüdü hem de yandı.

“Bunu yapacağımı nereden bildin?” diye sordum.

“Yapma, hakkımı yeme,” dedi Max. “Seninle ne zaman dalga geçsem bana vurursun. Yıllar içinde bir erkek

kendini korumayı öğrenmeli.” Yüzümün kızarmasını önlemek için kafamı suya daldırmanın normal bir yolu olsaydı keşke.

Arkamızdan sesler duyduk, kürek takımının üyeleri öğleden sonra idmanı için gelmeye başlamıştı.

Max yüzünü buruşturarak, “Bu, futbola geç kaldığım anlamına geliyor,” dedi ve kalktı. “Gitsem iyi olacak.”

“Bekle,” dedim. “Sonrasında buluşabilir miyiz? Benimle RKM’ye gelirsin diye düşündüm.”

Max sırt çantasını takarken şaşkın bir ifadeyle, “Ama sen zaten gittin sanıyordum?” dedi.

“Gittim ve tekrar gideceğim,” dedim ayağa kalkıp popomdaki kuru yaprakları temizlerken. “Bu gece.”

“Petermann’ın seninle görüşmek istemediğini söylemiştin?” dedi Max, ses tonu bir uyarı gibiydi.

“Öyle dedim...” Duraksadım, elimdeki yaprağı küçük parçalara ayırmaya başladım. “Aslında gideceğimi bilmiyor.”

Max başını yana eğdi. “Ne yaptın sen, Alice?”

“Neden benim bir şey yaptığımı düşünüyorsun?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır cevap olarak kabul etmek senin için gerçekten zor. Tam olarak içeri nasıl girmeyi planlıyorsun?”

“Bir giriş kartı çalmış olabilirim?” *Tüh* der gibi iki elimi de omuz hizamda havaya kaldırdım.

Max sadece içini çekti.

“Hadi,” dedim yalvaran ses tonumla. “Beni yalnız gönderme. Bunların hepsi seni de ilgilendiriyor.”

Max döndü ve idmana gitmek için yürümeye başladı. “Düşüneceğim,” diye seslendi.

“Güzel,” diye seslendim ben de arkasından. “Ama unutma, eğer benimle gelmezsen başımı beladan kim kurtaracak?”

Max döndü ve geri geri yürümeye başladı. “Belki de öncelikle başını belaya sokmamayı düşünmelisin.” Gülümsedi. Seksenlerin lise filmlerindeki kalpleri hoplatan erkeklere benziyordu.

“Bunu neden düşünüyim ki?” diye bağırdım arkasından. Ama çoktan gitmişti, ben haftalardır ilk kez gülümsüyordum, uyanıktım ve mutluydum.

9

bizi arıyoruz

“Hayatım, üzerinde bir çift kirli çorapla birlikte köşeye yığılmış halde,” dedi Sophie telefonu açınca.

“Sen hiç alo demez misin?” diye sordum.

“Nadiren,” diye cevap verdi. “Zaten İspanyolca sınavından geçemedim ve görünen o ki Zeke Davis, Marla Martignetti’yle çıkıyor. İzlanda’ya taşınmaktan başka seçenek göremiyorum. Ya da Grönland’a. Dur... yeşil olan hangisiydi? Bir de neden fısıldıyorsun ki sen?”

Bisikletimin kilidini açarken telefonu çenem ve omzumun arasında tutmaya çalışarak, “Çünkü,” dedim kısık sesle. “Bu gece gizlice RKM’ye gireceğim, muhtemelen kendi başıma, yani eğer tutuklanırsam ya da öldürülürsem babama olanları anlatman gerek.”

“Arkadaşa muhtaçsın, ha?”

“Bir yere beraber izinsiz girme seviyesinde arkadaş olabildiğim kimse yok,” dedim. Aslında Oliver’ın buna dünden razı olduğuna eminim ama daha yeni arkadaş olmaya başlıyoruz. Ona deli olduğumu düşündürüp bunu zedelemeye gerek yok.

“Alice, uzun zamandır en yakın arkadaşsınım, o yüzden şu anda beni dinleme ihtimalinin eksilerde olduğunu biliyorum ama bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Buna mecburum, Soph. Petermann bir şeyler saklıyor ve ben ne olduğunu bulmalıyım. Hele şimdi Max’in de hatırladığını biliyorken.” RKM binasını uzaktan ancak seçebiliyordum, dairesel avluda yanıp sönen kırmızı alarm ışıkları dışında her yer zifiri karanlıktı. Uzaylı gemisi gibi görünüyordu, tabii uzaylılar yüzyılın başındaki mimarlarla çalışmışsa. Dev bir R2D2 heykeline de benziyordu, şu *Yıldız Savaşları*’ndaki robota. Kapüşonlu montumun fermuarını biraz daha çektim.

“Seninle gelmediğine hâlâ inanamıyorum,” dedi Sophie. “Ayrıca... biliyorsun işte. *Gerçek olduğuna da*. Bu fikir bana hâlâ çok tuhaf geliyor.”

Savunmaya geçip, “*Gelmeyeceğini* söylemedi,” dedim. “Sadece *geleceğini* de söylemedi. Yani, tam olarak rüyalarımındaki erkek değil. Zaten son zamanlarda rüyalarımındaki erkek de rüyalarımındaki erkek değil...” Max’in renk değiştiren gözlerini düşündüm. Bir ipad ekranıyla benden ayrılışını gözümün önüne getirdim.

Sophie, “Başımı ağrıttın,” dedi. “Bazen telefonu kapattığımda gerçeklik hissimi yitirdiğimi filan fark ediyorum.”

“Kendini benim yerime koymaya çalış,” dedim ona. RKM’nin iki kanatlı kapısına vardım ve Lillian’ın kimliğini çıkarıp kapı kolunun yanındaki kutucuktan

geçirdim. Çok kolaydı. Kendimi Bond kızı gibi hissediyordum.

Ama hiçbir şey olmadı.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedim.

“Ne oluyor?” diye sordu Sophie.

“Pazartesi günü geldiğimde sekreter kızın kimliğini çaldım ama çalışmıyor. Etkisiz hale getirmiş olmalı.” Kimliği tekrar tekrar denedim. *Olmuyor, olmuyor, olmuyor.*

“Diğer tarafını çevir,” dedi bir ses ve arkamı döndüm. “Yanlış tarafını okutuyorsun.”

“Seni daha sonra ararım, Soph,” dedim ve telefonu kapattım.

“Bana tam olarak ne aradığımızı söyler misin?” diye sordu Max. Sekreter masasının arkasındaki çift taraflı merdivenden çıkmış, bir lambayı açma riskini de göze alarak ofisi aramaya başlamıştık. Üzerinde bilgisayar şifresi yazan yapışkanlı not kâğıtlarından bulma ümidiyle çekmeceleri karıştırıyordum, Max de devasa, yeşil, metal dosya dolabını karıştırıyordu.

“Bizi,” dedim. “Bizi arıyoruz.”

“Ama biz buradayız,” dedi Max kafası karışmış gibi bakarak, kıkırdadım. O kadar harfi harfine düşünüyordu ki. Biz buradayız. Ve bu gece benimle geldi. Tüm bunlar çok gerçeküstü.

“Neyi kastettiğimi biliyorsun,” dedim. “Bizim dosyalarımızı. İsimlerimizi, RKM’ye geldiğimiz tarihleri, onun gibi şeyler işte.”

Max bir dolabı açtı ve yere bir deste kâğıt yayıldı. “Çok da düzenli bir yer değil,” dedi eleştirerek, sonra kâğıtları alıp geri koymadan önce hızlıca hepsine göz attı.

“Şimdi Petermann’ın sistem güncellemesi konusunda yalan söylediğine daha da eminim. Daha hiçbir şeyi dosyalayamamışken sistem güncellemesi de nesi?” Max’ten cevap bekliyordum ama onun kâğıtları okumaktan ziyade karıştırdığını fark ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Çattığı kaşlarıyla dosyaları çıkarıp dolabın üzerinde düzenlerken, “Yeniden dosyalıyorum,” dedi Max. “Bu dosyalar karmakarışık. E ve G yerinde değilse F’yi olması gerektiği yere koyamam.”

“Koyabilirsin,” diye onu uyardım. “Zorundasın, yoksa Petermann buraya geldiğimizi anlar.”

Max içini çekerek bana baktı. “İyi,” dedi dosyaları çekmeceye tıkıp bir tane daha açarak. Yine kâğıtlar fışkırdı ama tuhaf bir şekilde bu kez hemen yere dökülmediler. Kafesinden yeni salınmış güvercinler misali tavana doğru uçtular, sonra süzülerek yere düştüler.

Max yerinden sıçrayıp, “Bunu gördün mü?” diye sordu.

Kuruyan boğazımla, “Eee, evet...” dedim güçlkle. Max temkinli şekilde dolaba baktı, sonra bir çekmece daha açtı ve aynı şey yine oldu. Sanki görünmez biri dolabın içinden kâğıtları havaya fırlatıyor gibiydi. Max’in kafasını uzatıp baktığını gördüm ve onun da aynı şeyi düşündüğünü hissettim. Üçüncü dolabı denedi ama bu kez hiçbir şey olmadı. Uçuşup yere düşen kâğıtlar yoktu. Sadece dağınık bir çekmece.

“Anlamıyorum,” dedi Max.

Ürperdim. “Ben de.”

“Hayır, Alice,” dedi Max tekrar, onu anlamamışım gibi. “*Anlamıyorum*. Kâğıtlar tavana doğru uçuyor ve ben sebebini bilmek istiyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Burası kafayı yemiş.”

Ama Max olduğu yerde durdu. Şaşkın bakışının yerini gördüklerine inanamamış birinin sırtıışı aldı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Sanırım burası değil, sensin.”

“*Ben mi?* Mümkün değil.” Kahkaha attım, dağınık kâğıtlara doğru yürüdüm.

Max bir saniye daha düşündü. “O zaman belki biziz.” Göz göze geldik ve bir süre birbirimize bakıp kaldık. Dolabın rüzgârından saçları biraz karışmış, civciv tüyleri gibi kabarmıştı; kusurların bile onda ne kadar kusursuz göründüğünü düşünmekten kendimi alamadım. Uzanıp ön kısmını elimle bastırdım, Max’in göğsünün inip kalkışının, nefes alışının fazlasıyla farkındaydım. Ama sonra Celeste’in saçının onu okulda öperken yüzüne düşüşünü hatırladım ve kendimi tuttum.

“Bu biraz zaman alabilir,” dedim boğazımı temizleyip kâğıtlarla kaplı zeminde çömelirken. Ben buraları düzenlerken sen neden diğer odalara bakmıyorsun?”

“Emin misin?” diye sordu Max yanıma çömelip belgeleri toplarken. Yanlışlıkla aynı kâğıdı tuttuk, kafamı kaldırdığımda onun kokusunu alabileceğim kadar yakındık. Onun kazağından yastık yapmak istiyordum.

“Eminim,” dedim.

Max başını sallayarak karşılık verdi, sonra ayağa kalktı ve diğer odaya geçti. Dosyaları soyadlarına göre sıralarken yan odadan fısıltıyla bana seslendiğini duydum. Onu eski gözlemevinin kubbesinin altındaki dairesel alanda buldum. Teleskop alanı tamamen kaldırılmış ve yerine cam konmuştu, bu yüzden yıldızları görebiliyordunuz.

Gökyüzünün üzerimizde ılık ılık olduğunu görünce, “Vay canına,” dedim. “Bu tam da...”

“Met gibi,” diye bitirdi Max. Birbirimize baktık. Neredeyse fonda senfoni müziğini duyabiliyordum, bir anda canım Oreo istedi. “O gece iyi görünüyordun,” dedi Max yavaşça, *iyi* sözcüğüne belli belirsiz bir vurgu yapmıştı. Ağzından çıkanlar beni çok net bir mutluluğa gark etmiş olsa da gözlerimi devirdim.

“İltifat kabul etmeyi hiç beceremiyorsun,” dedi gülmemeye çalışarak.

“Biliyorum,” diyebilirdim ancak çünkü haklıydı.

Max ellerini ceplerine soktu. “Oraya bir kez gittim. Met’e. Boston’dan ailece trene bindik. Ablama bir Rothko resmine dokunabileceğini söyledim, o da bunu gerçekten yaptı.” Kahkaha attı. “Kısa bir müze ziyareti olduğunu söylememe gerek yok herhalde.”

Abla diye soracak oldum, rüyalarımın hiçbirinde yoktu çünkü, ama Dr. Petermann’ın sesi benimkini bastırdı ve lambalar açıldı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Petermann. Şaşırtıcı derece kısa, beyaz renkli spor şortu, omzuna astığı keten çantası ve saçındaki bantla kapıda duruyordu.

“Dr. Petermann,” dedim şaşkınlıkla. “Burada ne işiniz var?”

“Çarşamba akşamları duvar tenisi maçım var ve eve gitmek üzere buradan geçerken ışığın açık olduğunu gördüm,” dedi. “Şimdi de güvenliği arıyorum.” O minicik şortunun içinden mucizevi şekilde cep telefonu çıkarmayı başardı.

“Arayın,” dedim. “Ama sizin için tam bir zaman kaybı olur. Çünkü gelmeye devam edeceğim.” Tüm sinir uçla-

rımın gerildiğini ve yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum. Bunu benden alamazdı. Hele de bu kadar yaklaşmışken.

“Ses tonundan hiç hoşlanmadım, Alice,” dedi Petermann.

“Umurumda değil.” Ses tonumu kontrol etmeye çalışıyordum ama pek işe yaramıyordu. Ne zaman köşeye sıkışsam böyle olur. Bütün saygım pencereden uçup gider. “Pes etmeyeceğim. Binanın dışına kamp kurmam ya da burayı yakıp kül etmem gerekse bile.” Tabii ki ciddi değildim. Bazen kendimi kaybediyorum ve cümleler ağzımdan düşünmeme fırsat kalmadan çıkıyor.

“Yavaş ol,” diye lafa girdi Max. “Kimsenin bir şey yaktığı yok.”

“Kendi adına konuş,” dedim ona.

Max beni duymazdan geldi. “Dr. Petermann, Alice’in kusuruna bakmayın. Bazen böyle deliriyor. Benim adım Max Wolfe.” Petermann’a doğru yürüdü ve elini uzattı, Petermann istemeden de olsa elini sıktı. “Hatırlar mısınız bilmiyorum ama on yıl önce RKM’de hastaydım, Alice’le aynı zamanda. İşleri karmaşıktırmaya çalışmadığımızdan emin olabilirsiniz. Biz sadece bize ne olduğu ve rüyalarımızda neden birbirimizi gördüğümüz gibi soruların cevabını arıyoruz.” Bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum. O kadar kendinden emin ve etkileyici ki. Ona hayır demek imkânsız.

Petermann afallamıştı. “Gerçekten de rüyalarınızda birbirinizi mi görüyorsunuz?” Dünyanın en düzgün insanı bile, eski hastalarından ikisinin bilinçaltılarında birbirini tanıdığı haberini yumuşatamazdı. Yavaşça telefonu cebine geri koydu, bir bana bir Max’e bakıyordu,

aklı başka yerlere gitmiŖe benziyordu. “Çok uzun zaman önceydi,” dedi düşüncelere dalıp. “Ama bir fikrim olabilir. Gelin... oturun.”

Ofisine doğru Petermann'ın arkasından giderken Max'in kulağına fısıldadım. “Tabii ki *seni* dinler.”

10

normal insanlara

“Grup sporları insanlarla tanışmak için harika bir yol,” diye açıkladı Petermann, ona kupalarını sorduğumda.

Ofisinin bir duvarını tamamen kaplayan, yerden tavana kadar kitaplar ve tenis topuna vuran ya da hayali bir yüzme havuzuna atlayan birini betimleyen figürlerden ibaret altın rengi ödüllerle eşit derecede dolu bir kitaplık vardı.

“Böyle bir faaliyeti sürdürmenin kolay olmadığını tahmin ediyorsunuzdur. İşi yürütmek için bağlantılar çok önemli.” Her zamanki gülümsemesiyle bakıyordu, neredeyse dişlerinden biri bir diş macunu reklamındaymış gibi parlayacaktı. *Ding!*

Petermann’ın masasının arkasında büyük bir beyin röntgeni fotoğrafı asılıydı. Hemen onun önüne oturdu

ve beyaz spor ayakkabılı ayaklarını uzattı. Konuşmak için ağzını açtı ama sözcükler İtalyanca döküldü:

"Idiota!"

"Az önce bana aptal mı dediniz?" diye sordum.

Petermann başını iki yana salladı. "Sergio konuştu." Odanın arka köşesindeki, içinde iki büyük, mavi papağanın dikkatle bizi izlediği büyük kafesi gösterdi.

"Soldaki de Brunilda. Harika değiller mi?" diye sordu Petermann. "Kuzey Yakası'nda, onlara son bakan ortodontist yüzünden sadece İtalyanca konuşuyorlar. Öğrenmeye çalışıyorum ama nasıl olduğunu bilirsiniz, çok işim var." Abartılı şekilde iç çekti. Nasıl olduğunu bilmiyorduk gerçi. Binada hiç başka hasta görmemiştik.

"Quest'uomo non è uno scienzato. Lui è un pagliaccio!" diye bağırdı kuşlardan biri ve babamla sinirbilimi konferansı sebebiyle Roma'da geçirdiğimiz yaz öğrendiğim azıcık İtalyancayla kuşun Petermann'a palyaço dediğini anladım.

"Fevkalade," dedi Petermann onlara hayranlıkla bakarak. Sonra dikkatini bize çevirdi. "Bana rüyalardan bahsedin. Ne sıklıkla? Belli bir şablonu var mı? Aynı yerde, aynı konuyla mı tekrarlanıyorlar? Yoksa hepsi birbirinden farklı mı?"

Max, "Rüyalarım dairetekrarlanan tek şey Alice," diye açıkladı ve ben kızardım. Artık adımlı sesli söylemesine alışmış olmam gerekir ama alışamadım. "Çocukluğumdan beri hep vardı. Ben küçükken o da küçüktü, ben büyürken o da büyüdü. Ama gerçek anlamda hiç tanışmadık. Bundan kimseye bahsetmedim... Diğer çocukların hayali arkadaşları olduğunu biliyordum, Alice de benim-

* Ç. N. It. Bu adam bir biliminsanı değil. O bir palyaço!

kiydi. On altıncı doğumgünümde bir volkana tırmandık, Dünya Kupası'nı kazandık, zencefilli kurabiyeden gerçek boyutta bir ev yaptık, onu hatırlıyor musun?" Max gülerek bana döndü. "Jerry bütün kapı kollarını yemişti."

"Jerry kim?" dedi Petermann kaşlarını çatarak. "O isimde bir hastam olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Max önce davrandı. "Jerry, Alice'in köpeği," dedi heyecanla, eski bir dosttan bahseder gibi. "Köpeklerin en iyisidir. Tamam, biraz davranış sorunu var ama çenesinin altını okşayınca hemen sakinleşir. Bir şeyler alıp getirmeyi sever."

"Rüyanda belki," diye mırıldandım, zira Jerry'nin en son ne zaman bir tenis topunu getirip ayağımın dibine bıraktığını hatırlamakta güçlük çekiyordum.

"Rüyalarımızın yarısında var. Değil mi?" Max yine bana döndü.

Cevap vermem biraz zaman aldı çünkü ona bakmakla, bundan aldığı keyfin tadını çıkarmakla çok meşguldüm. Onun beraber geçirdiğimiz zamanları benim hissettiğim aynı keyifle anlatışını dinledim. Gerçek hayatımız ne kadar çalkantılı başlamış olsa da bu onun için de benim için olduğu kadar çok şey ifade ediyordu.

"Doğru," diyerek başımı salladım. "Sanırım hemen hemen her gece rüya görüyorum ve haftanın üç gecesi rüyalarımda Max var. Ve evet, çoğunlukla egzotikler; ormanda pembe fillere binmek, su altı şehirlerini keşfetmek gibi ama müzeye gitmek ya da gerçekten de çok lezzetli bir dondurma yemek gibi tamamen normal de olabiliyorlar. En sevdiklerimden biri yağmurlu, çakıl taşlı bir sokakta geçiyor. Sadece kocaman bir şemsiyenin altında yürüyoruz."

“Aynı zamanda ısıtıcısı olan kırmızı bir şemsiye,” diye ekledi Max. “Onu seviyorum.”

“Bu hayret verici.” Petermann artık öne eğilmişti, kocaman, yumak gibi kafasını başparmağı ve işaretparmağıyla dengede tutuyordu. “Burada yaptığımız şey, bazı kavramsal davranış terapilerinin ardından basit bir rüya haritalaması. Evet, ikiniz de aynı zamanlarda buradaydınız ama seanslar kişiye özeldir. Birbirinizi tanımanıza imkân yok.”

“O zaman bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikriniz yok mu?” diye sordum.

“Yok.” Petermann başını iki yana salladı. “Ama bu arayıp bulmayı istemediğim anlamına gelmiyor. Beyin tam bir muamma ama yaşanan her neyse derinine inebilir, deyim yerindeyse kesişen kablolar var mı bakabiliriz.”

Petermann’ın teorisi kafamı kurcalamıştı. Max sadece bir beyin arızası değildi. Onu kafama bir şey sokmuştu ve bu açıklanabilirdi.

“Bunun bilimin de cevap bulamayacağı bir şey olması mümkün mü?” diye sordum.

Petermann başını iki yana salladı. “Bilim her şeyi açıklar. Sadece doğru soruları sormamız gerek.”

Şaşkınlıkla, “Kullandığın araba bu mu?” diye sordum.

Max az önce önüme turkuvaz, eski bir Volvo çekmişti. O sırada ben de bisikletimin arkasındaki güvenlik lambasını açmaya çalışıyordum.

“Manevi değeri var. Haydi, seni eve bırakayım. Bu saatte yollar güvenli değildir.”

Yolcu koltuğuna geçerken onun inmesini, bisiklet tüy gibi hafifmişçesine tek eliyle Frank’i alıp bagajına koyma-

sını izledim. Memorial Yolu'na girdiğinde sessizdik, sağımızda nehir tüm hızıyla akıyordu. Araba ılık, koltuklar rahattı ve burada Max'le kendimi güvende hissediyordum.

“En sevdiğim rüyamda seninle tek yaptığımız arabada gitmek. Sadece açık bir yol. Bazen çöldeyiz, başka zaman ağaçlıklı dağ yamaçlarındayız; her yanıma bir merak ve heyecan duygusu sarıyor. Rüyada her seferinde harika bir yere gideceğimizi biliyorum. Ama oraya hiç gitmesek bile bir önemi yok çünkü seninleyim.” Dönüp bana baktı ve şu an o rüyada olsak keşke, diye düşündüm. Keşke o rüyadan hiç uyanmasak. “Bu rüyayı sen de gördün mü?”

“Tabii ki,” dedim. “Benim de en sevdiğilerimden.”

Sonra, gerçekten de acaba rüyada mıyız merak ettim. Çünkü Max o kadar beklenmedik bir şey yaptı ki tüm vücudum diken diken oldu.

Yavaş o kadar yavaş ki başta fark etmemiştim, elime uzandı. Birden sol dizimin üzerinde iki el vardı. Benimki ve Max'inki birbirine geçmiş.

Ellerimize baktım, sanki gözümü ayırsam kaybolacaktıymış gibiydi. Nasıl oluyor da sadece eller birbirine dokunurken sıcaklığı dirseğime, hatta göğsüme kadar uzanabiliyordu? Bizim evin önüne gelene dek gözlerimi ellerimizden ayırmadım, sonra Max arabayı park edebilmek için elini çekmek zorunda kaldı. Sonrasında bir süre karşıya bakıp ses çıkarmadan oturduk, arabanın içi bizim anlayabileceğimizden öte bir güçle çatırdıyordu, sol elim boş ve soğuktu.

Onun yüzüne bakmadan önce duraksadım ve onun da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Max bana tuhaf bir şekilde bakıyordu, başını öne eğmişti ama gözleri temkinli şekilde bendeydi.

Beni öpecek mi? Bir an dudaklarımın ne kadar kuru olduğunu düşündüm, sonra dudaklarımı ısırdığımı fark ettim ve ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ederken utançla donup kaldım.

“Alice,” dedi Max, arkaya yasladığı başını yana eğip beni izlerken.

“Hmm?” diyebildim ancak, cümle kurmak konusunda kendime, hele de sözcüklere hiç güvenmiyordum. *Ama bu öpüşme kısmı ne zaman oluyor?* diye sormak istiyordum.

Max onun yerine, “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi. O an vücudumdaki tüm hava çekildi.

“Anlamadım...”

Max çenesini öne arkaya oynattı, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyor gibiydi. “Alice, bana dair bilmediğin çok şey var,” dedi. “Yaşadığımız, *yaşamakta olduğumuz* harika bir şey ama sadece rüyalarımızda var. Ya uyanırken kaçırdığımız şeyler?”

“Anlat bana o zaman,” dedim, elimi dizine koyarak. “Her şeyi duymak istiyorum, Max. Neler kaçırdığımı. Neler bilmem gerekiyorsa, hepsini.”

“Benim demek istediğim bu değil.” Max başını iki yana salladı, yine karşıya doğru bakıyordu, sağ kolunu benim koltuğumun arkasına doğru uzattı. “Yani, çok uzun süre hayatımdaki tek iyi şey sendin. Her gün iple çekiyordum seni.”

Ona doğru eğildim. “Benim için de aynıydı.”

“Hayır, anlamıyorsun,” dedi Max, ses tonu yükseldi. “Sadece rüyalarım vardı. Gerçek olmanı o kadar çok istedim ki gittikçe zorlaştı. Hele de rüyamda seni görmediğim geceler... Bağımlı gibi olmuştum. Rüyalara, o dünyaya, sana. Bir gün uyandım ve artık vazgeçmem

gerektiğini biliyordum. Belki rüyalara son veremezdim, zaten son vermek de istemiyordum ama gerçekliğimi daha iyi bir hale getirebilirdim. Öyle de yaptım. Derslerime daha çok çalıştım, kendimi spora daha çok verdim, yeni insanlarla... tanıştım.” Başını çevirdi ve göğsümde içten içe paniğin yayılmaya başladığını hissettim.

“Celeste’i kastediyorsun,” dedim, neredeyse fısıltı gibi çıkan bir tonda.

Max, “Celeste’i kastediyorum,” diye kabul etti. Benim bir şey söylememi bekliyormuş gibi durdu ama ben ne diyeceğimi bilmiyordum. Artık yer değiştirmiştik. Ben karşıya, değişip duran trafik lambasından başka yere bakamazken Max bana dönmüş yalvarıyordu, anlamamı istiyordu.

“Alice, sen rüyalarımın kızıydın,” dedi Max. “Ama Celeste gerçekten yanımdaydı. Tüm zorlukları gördü. İçine kapanık bir çocuk gördü ve beni açtı, bana yepyeni bir dünyanın kapılarını araladı. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdı, ailesiyle birlikte film gecesi için beni evine davet etti ve haftasonları dışarı çıkardı. Sonra bir şekilde her şeyi yapan bir genç oldum. Bunun için ona çok şey borçluyum.”

“Bunların bir kısmını bana da borçlusun,” dedim acıyla. “Ve benim sırf iyi tarafını görüyor olmam, kötüsünü de kaldıramayacağım anlamına gelmez.”

“Biliyorum,” dedi Max. “Ama sen kötü zamanlarımda yoktun, o vardı.”

Max’ın Celeste’ten daha fazla bahsetmesini dinlemek yerine, bir ipin ucunda çıplak şekilde Empire State Binası’ndan sallanıyor olmayı tercih ederdim, o yüzden hızla kapıyı açıp eve yöneldim. Jerry sokak kapısını

arkasından tırmalıyordu, kapıyı açtım ama beni geçip doğrudan bisikletimi indirmekle meşgul olan Max'e koştum.

"Selam, Jer," dedi Max, öne eğilip Jerry'yi severken. Jerry hemen sıçradı. "Seni özledim."

Max ardından başını kaldırıp bana baktı ve bundan nefret ettim çünkü şu an tek görebildiğim, yanı başında duran Celeste'in yüzüydü.

"Üzgünüm." Bana dokunmak istiyormuş gibi yaklaştı ama kendini tuttu. "Rüyalarda yaşamaya geri dönemem, Alice. Gerçekliğim için çok çabaladım."

"Rüyaların tam karşında duruyor olsa bile mi?" diye sordum, sesim çatallıydı ve her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim.

Max sadece başını iki yana salladı.

Bir şey demedim. Sadece eğildim ve Max dolan gözlerimi görmesin diye Jerry'nin başını kaşıdım. Ayrılıklar insana böyle hissettiriyor olmalı. Normal ilişkiler yaşayan normal insanlara.

Max anlıyormuş gibi görünüyordu çünkü cevabımı beklemedi. Arabasına dönmeden önce, "Görüşürüz," dedi.

"Yakında" demediğini fark edince canım bir kez daha yandı.

17 Eylül

Yemyeşil çimenlerin üzerinde ayak parmaklarımı oynatarak geziyordum, birkaç kat yükseklikteki ahşap kuleye bakıyordum. Dikkatli bakınca kulenin tamamen Jenga bloklarından yapılmış olduğunu fark ettim.

“Senin sıran, canım!” diye bağırdı Petermann. Arkamda bir şezlongda uzanmış, içinde pembe bir çiçek yüzen kokteyli yudumluyordu. Arkada çok uzakta Versay Sarayı görünüyordu ama sanki orayı Benim Küçük Midillim ailesi almış da yenileme işini yeni bitirmiş gibi cephesi değerli taşlarla kaplanmış haldeydi.

Doğru hamleyi bulmaya çalışırken, “Ama o kadar yükseğe nasıl çıkacağım?” diye sordum; yedi metre yukarıda boşta bir blok vardı.

“Sergio sana yardım edecek tabii ki!” diye cevap verdi Petermann.

Tam o sırada Sergio uçarak kulenin yanına geldi, mavi tüyleri öğleden sonra güneşinden ısıtıldı. Ama bu, hatırladığım Sergio değildi. Bu Sergio, genç bir ejderha boyundaydı ve boynuna da güzel bir eşarp sarılıydı.

“Ciao, Alicia!” dedi coşkuyla. “Haydi gel! Veniamo!”

Sırtına bindim, beni kulenin etrafında döndürdü, ben de eğilip ona gitmek istediğim yeri gösterdim. Sonra bloğu çekip çıkardım ve o beni tepeye doğru uçururken bloğu kucagımda taşıdım, sonra da dikkatlice en üste koydum.

“Brava!” diye bağırdı Sergio ve Petermann aşağıdan onaylarcasına bardağını kaldırdı. Sergio beni yere indirdi ve sıra boynunda, tüyleriyle tam bir uyum içinde kocaman bir zümrüt kolye taşıyan Brunilda’ya geçti. Bloklardan birini gagasını kullanarak maharetle çekip çıkardı ve alıp nazikçe kulenin tepesine bıraktı, ben onu tebrik edince de göz kırptı.

“Çok eğlenceli, ha?” dedi biri yan tarafımdan, dönüp baktığımda Max’in dirseklerini dizlerine koymuş halde hemen yanımda oturduğunu gördüm.

“Buraya ne zaman geldin?” diye sordum, çenemi onun omzuna koyacak kadar yaklaşıp.

“Ben hep buradayım, Alice,” dedi alçak sesle. Sonra yanğını başıma yasladı.

Bu kadar küçük bir hareketin nasıl çok büyükmüş gibi hissettirdiğine şaşıyorum. Sevdiğiniz biri dokunup da onu yüzeye çıkarana dek ne kadar gergin ya da üzgün olduğunuzu anlamazsınız ya, sanki tüm vücudunuz birden tuttuğu nefesi verir gibi olur. Öyle hissediyordum işte. Tamamen o anı yaşamak için gözlerimi kapattım.

“Dikkat et!” diye bağırdı biri yukarıdan, kim olduğuna bakmak için kafamızı kaldırdığımızda Petermann’ın

Sergio'nun sırtında olduğunu ve Jenga bloklarını düşürdüğünü gördük. "Siper alın!"

Ama ilk blok yere inip de sıçrayarak çimenlerde yuvarlanınca bir tehlike olmadığını anladık. Uzun, kalın şeritler halinde kesilmiş süngerlerdi bunlar, birden kendimizi Bronx'taki eski jimnastik derslerimdeki gibi bir köpük havuzunda bulduk.

"Max?" dedim. "Max? Neredesin?"

Ama paniğe kapılmadan, kocaman bir gülümsemeyle köpük yığınlarının altından kafasını uzattı.

"Buradayım!" diye bağırdı. "Sana söyledim zaten. Ben hep buradayım."

11

cenin

Sırtımda, kuştüyü yorganın üzerinde bir ağırlık hissiyle uyandım, şehirdeki en özel köpek kardeşliğinin üyeleri olduğumuza inanan Jerry olmalıydı bu. Dizlerimi göğsüme doğru çekmiş ve çaresizce sarılmıştım onlara. Odamın penceresinden içeri güneş giriyor, odayı meleklerle özgü bir ısıltıyla donatıyordu.

Geçen sonbaharın alışılmadık şekilde sıcak geçen günlerinden birinde babam bana onunla Columbia'ya gidip futbol maçı izlemek isteyip istemediğimi sormuştu. Spor meraklısı değildir ama içlerinde en çok futbolu sever, bir de öğrencilerinden biri oynuyordu. Ne yazık ki o öğrenci maçta omzunun üzerine kötü bir şekilde düşmüştü. Koç ve hakemler yanına koşarken tüm stat

sustu, oyuncu ayaklarını göğsüne çekmiş ve sağlam eliyle omzunu tutarak yerde kıvranmıştı.

Onu saha dışına çıkarırlarken babam bana her yaştan insanın büyük bir stres ya da travma anında cenin pozisyonu aldığını çünkü bütün iç organlarımızı korumak için bunun içgüdüsel olduğunu ve bunun bize her şeyin başlangıcındaki en güvenli yer olan rahmi hatırlattığını anlatmıştı. Son bilgilendirmesini duyduğumu ve anladığımı belli etmek için başımı sallayınca, “Ve aynı zamanda vahşi doğada ayı saldırısından korunmak için de en iyi pozisyonudur,” diye ekledi.

Şu anda yorganın altında, cenin pozisyonu denebilecek pozisyonda dururken ne demek istediğini anlıyordum. Bu şekilde daha az yakıyordu canımı. Gözlerimi açar açmaz gelip beni bulan acı. Rüya Max hep orada olacak olsa bile Gerçek Max kalbimi kırmıştı.

Eğer böyle olacaksa, o zaman rüyalarımızda ne işi var? Eğer çekip gidecekse, benimle köpük yığınının içinde boğuşup bana sevdiğim yönlerini neden hatırlatıyor?

“Kararını ver, Max,” dedim yüksek sesle.

“Böcek?” Babamın nereden geldiğini anlamadığım sesi alçak ve çatıktı.

“Baba?” dedim. “Neredesin?”

Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyormuş gibi, “Böcek, eğer beni duyabiliyorsan,” diye devam etti, “doksanların başında bir hukuk ofisi için alınmış gibi duran, büyük, dikdörtgen telefonu bul.”

Pijamalarımınla yatakta ayağa kalkıp odayı gözlerimle tararken hâlâ rüya mı görüyorum, diye düşündüm kendi kendime, ta ki köşedeki küçük masanın üzerinde, Çin lambaları ve ipek yastıklarla birlikte göz zevkini fena

halde bozan, milyonlarca hattı ve ışığı olan bej telefonu görene dek.

Temkinli şekilde ahizeyi kaldırdım. “Alo?”

“İşte buldun!” dedi babam, bu kez sesi daha yüksek ve netti, bir de sabahın bu saatinde fazla neşeliydi. “Çok eğlenceli bir şey bu! Çok hoş değil mi? Sanırım büyü-kannen biz gittikten sonra almış bunları.”

“Nedir bu tam olarak?” diye sordum gözlerimi ovuşturup telefona bakarak. “Bir de, sen neredesin?”

Babam bir kahkaha patlattı. “Mutfaktayım. Enterkom diyorlar buna. Evin içinde doğrudan kattan katı aramanı sağlıyor. Merdivenlerden bağırmaya gerek kalmıyor. Güzel, değil mi?”

“Evet, gerçekten güzel,” dedim yorgun bir sesle. “Başka bir şey var mıydı?” Ses tonum yüzünden suratımı buruşturdum. Böyle hissediyor olmamın sebebi o değildi ki.

“Evet, aslında var,” dedi donuk bir sesle. “İki şey. Birincisi, ben senin babanım, bana günün bu saatinde küstahlık yapma. İkincisi, birincisiyle bağlantılı olarak, eğer on beş dakika içinde kışını kaldırıp aşağı inmezsen okula geç kalacağını söylemek benim yasal hakkım.”

Bu sabah dişlerimi fırçalarken telefonumdan Google’a girip “aşk acısı nasıl geçer” diye aratınca muhtemelen bir yılda okunabileceğinden daha fazla sonuç çıktı. Tavsiyelerin bir kısmı iyiydi (Ona dair nefret ettiğiniz her şeyin bir listesini yapın! Kahkaha atmaktan korkmayın! Spora gidin ve Güzelce. Spor. Yapın!). Bazıları da korkunçtu (Hemen yeni birini bulun! Eski sevgilinizi kıskandırmak için o kişiyle beraber fotoğraflarınızı sosyal medyada paylaşın! Onun vudu bebeğini yapın ve Onu. Yakın!).

Ama ben her şeyi iyileştirecek daha iyi bir tedavi biliyordum: Müzik. Ruh halime en uygun olanı bulana dek kütüphanemi kurcaladım ve şimdi kulağımda folk müzik var. Nick Drake, Jeff Buckley, Elliot Smith ve James Vincent McMorrow gibi düşünceli adamlar. Aşk ve yalnızlık üzerine söylüyorlar, bunu gerçekten yaşadıklarını da anlıyorsun. Elbette yarısı öldü. Onları bisikletle okula giderken de dinledim, ana idare binasının merdivenlerinden çıkarken ve koridorda yürürken de dinlemeye devam ettim.

Max'ın ileride beni beklediğini görünce de mecburen aniden durdum. Açıkçası orada durmuş, kocaman ve biraz da buğulu gözlerle bana bakarken biraz tuhaf görünüyordu. Bugün koyu kahverengi bir pantolon ve gözlerini teninden dışarı fırlatacakmış gibi gösteren gri-mavi bir kazak giymişti. Max bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve onun varlığı benim yürek sızım ile birleşince romantik bir filmin başkarakterleriymişiz gibi hissettim. Bu da onun ve benim ağlamaya başlayıp birbirimize koştuğumuz ve...

Sonra aramızdaki kapı birden açıldı ve Başkan Hammer gözlüklerini düzelterek başını çıkarıp bana doğru baktı.

"Alice. Muhteşem. Sana yetişirim diye umuyordum. Merdivenlerden çıkarken gördüm seni. Bir dakikan var mı?"

"Tabii," dedim biraz tereddüt ederek. Max bir şey mi diyecekti? Peki, bunu duymak istiyor muydum?

"Harika," dedi başkan kenara çekilip içeriyi göstererek. İstemedenden de olsa girdim.

Başkan Hammer şu ana dek gördüğüm en coşkulu haliyle karşımdaki deri koltuğa otururken iki kaşını da

kaldırıp, “Eee, her şey nasıl gidiyor?” diye sordu. Şu an buranın aslında kırık kalbim ve isteksiz halimle bulunabileceğim en mükemmel yer olduğunu fark ettim. Doğal tavırları benim acınası ruh halimi yansıtan biriyle. Bazen aşırı coşkulu insanlar beni düşündürür: Gerçekten de bu kadar heyecanlılar mı, yoksa o şekilde hissetmelerini sağlayacağı ümidiyle mi böyle davranıyorlar? Tamamen “Gülümse ve mutlu ol” mantığı yani.

Bok gibi, demek istedim.

“Oldukça iyi,” dedim onun yerine. Eğer bizim evde “oldukça güzel” dersen, akşam yemeksiz kalırsın. Güzel *diyemezsin*, iyi *demelisin!* Babamın kürsüsünde duruyormuşçasına beni düzeltişini duyar gibiydim.

“Birkaç öğretmenle konuştum, onlar da aynı şeyi söylüyor.” Başkan başını salladı. “Özellikle Bay Levy sana bayılıyor.”

Bu gerçekten de dudaklarımda minik bir tebessüm oluşturdu. Levy bir tür Ölü Ozanlar Derneği fantezisi gerçekleştiriyor olabilirdi ama zeki biriydi, hakkını vermiydim. Onun da benimle ilgili aynı şekilde düşünmesine sevinmiştim.

“Şimdi de diğer adım geliyor,” dedi Başkan Hammer. “Bunu doğrudan önüne atmak istemiyorum ama üniversite danışmanıyla görüşmeni sağlamamız gerek. Bütün üçüncü sınıf öğrencileri, ikinci sınıfın sonunda kendilerine birer danışman ayarladı.”

“Birer mi?” dedim. “Birden fazla mı üniversite danışmanınız var?”

Başkan Hammer ciddiyetle başını salladı. “Yine bir *Bennett ayrıcalığı*,” dedi, hiç inanmadığı bir araç sigortasını satar gibi. “Aslında dört tane var. Çoğu işinin ehli ve

endişelenmene gerek yok, ben senin için en uygun olanı buldum. Biraz boşluğu vardı.”

Delilah Weatherbee’nin ofisine yaklaşırken onun da benim gibi buraya ait olmadığını hemen anladım. Birincisi, ofisi idari kanatta değildi. Yaratıcı sanat merkezinin çatısındaydı ve kapıyı çalmak için bile moda mankenlerini, unutulmuş heykelleri ve kırık şövaleleri iterek geçmek gerekiyordu. Ayrıca içerisi tütsü kokuyordu ve ofisin kapısının altından New Age flüt müziği yayılıyordu.

Delilah kapıyı hemen açtı. “Alice,” dedi sadece, yüzü parlıyordu, kızarmıştı, başını yana eğip kollarını iki yana açtı. Ona sarılmam gerektiğini çok geç anladım. Sarıldığım da paçuli kokusu aldım. Sarılmamız bitince ellerini omuzlarımdan çekmedi, “Hoş geldin,” diye fısıldadı.

Delilah beni içeri aldı, saçında doğal dalgalar vardı, yalınayaktı, uzun, keten eteği yerleri süpürüyordu. “Otur,” dedi bana çay koyarken köşeyi gösterip. Etrafıma baktım ama sandalye filan yoktu. Sonra yerdeki yastıkları fark ettim.

Bağdaş kurup elimizde yeşil çay fincanlarıyla karşılıklı oturduktan sonra, “Pekâlâ,” dedi Delilah. “Alice Rowe kimdir?”

“Sanırım soruyu anlamadım,” dedim.

“Tam olarak,” dedi Delilah, ki bu beni daha da şaşırttı. “Başkan Hammer’la tanıştığını ve derslerini konuştuğunuzu biliyorum. İyi gidiyorsun bu arada.” Dizimi sıktı. “Ama şimdi sana şunu sormak istiyorum: Başka ne var?”

“Başka ne mi var?” diye sordum.

“Alice’te başka neler var? Nelere ilgi duyarsın? Hangi kulüplere katıldın? Kimlerle görüşüyorsun? Biliyorsun,

Bennett harika bir okul ama seni üniversite için iyi bir aday yapmak adına bir benlik duygusu elde etmeliyiz. Öğrencilerimi belli bir *farkındalık* edinmeye teşvik ediyorum. Zaman vermek, sevdiklerine sevmediklerine ve davranış eğilimlerine dikkat etmek, kim olduğunu anlama yardımcı oluyor.”

Gerçekten de kimlerle görüştüğüm sorusuna vereceğim cevabı duymak isteyeceğini sanmıyordum çünkü şu sıralar okulun en büyük baş belası Oliver’la; orta yaşlı sinirbilimci babamla; ihtiyar buldog Jerry’yle ve sadece bilinçaltımda altın çocuk Max Wolfe’la görüşüyordum. Ayrıca o ve Başkan Hammer’ın birbirlerinden bu kadar farklı ama bir o kadar da aynı olmaları bana komik gelmişti. Bu bana mezar taşımda ne yazmasını istediğimi sormaktan çok da farklı bir şey değildi.

“Eee, sanırım kulüpler için son kayıt tarihlerini kaçırdım?” diye girdim lafa. “Bunu hiç düşünmemiştim aslında...”

Delilah beni inceledi, başı öne arkaya sallanıyordu. Bana bakışından rahatsız olduğum için pencereden dışarı baktım ve o sırada Sergio ile Brunilda’nın dışarıdaki bir ağaçtan bana baktıklarını gördüm. Sergio bir kanadını kaldırıp bana selam verdi ve ikisi birlikte uçup gittiler.

Bu da ne?.. Uyuyor muyum? Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

“Eski okulunda neler yaptın?” diye sordu Delilah.

Kesfettim. Müzeleri gezdim. Central Park’ta yaşlı adamlarla satranç oynadım. Jerry’nin havuzdaki ördekleri yemesine engel oldum ama ancak yüzde doksan sekizlik bir başarı elde ettim.

“Zamanımın çoğunu dışarıda geçirdim,” dedim. Sonra bir anda bunun bol miktarda uyuşturucu almak gibi anlaşılabileceğini fark ettim.

“Bu çok yararlıdır!” dedi Delilah. “Hedef tayin birliği nasıl? Haftalık kamp gezileri düzenleyip dağlara tırmanıyorlar...”

Gözlerim dehşet içinde açıldı. “Öyle dışarı değil. Ben New York’ta büyüdüm.”

Delilah kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar kozmopolit!” dedi. Sonra yanımdaki kitap rafına uzandı ve koca bir broşür destesi çıkardı. “Al, neden bunların bir kısmına göz atmıyorsun? Sana biraz fikir verebilir.”

“Bunları yanıma alıp daha sonra karar verebilir miyim?” diye sordum.

Bunları yanıma alıp çöpe atabilir miyim? diye düşünüyordum.

Delilah anlamış gibi gülümsedi. “Bugün ofisimden çıkmadan üç tanesini seçmiş olmanı tercih ederim. Eminim ki hoşuna gidecek bir şeyler bulacaksın. Bennett’ta kırkın üzerinde grup ve birliğimiz var.”

Elimdeki kâğıtlara baktım, gördüğüm ilkinde “Amatör Jonglörlük Birliği” yazıyordu.

“Eminim bulurum,” dedim o sayfayı hemen çevirirken. “Eninde sonunda.”

12

Birer cam küre seçin

Annem Afrika'dan nadiren gelen mektuplarının başka bir tanesinde, 1878'de bir Alman kâşifin, Mkodo denen bir kabileyle Madagaskar ormanlarından geçtiğini yazmıştı. Kâşif, ananas şeklinde bir ağacın bir kadını boğup mideye indirdiğini, dev yaprakları onu bir koza gibi kat kart örterken, filizlerinin de kadının vücuduna sarıldığını iddia etmişti. Bence ellilerin kötü korku filmlerinden birini izlemiş. Tüm hikâye; kabile ve kâşifin kendisi sonradan yok sayılmış ama bu diğerlerini katil bitkinin varlığını sorgulamaktan alıkoymamış.

Şu an, Bennett Akademi'nin cam duvarlı ve metal iskeletli, eskimiş bir yapı olan serasındaki bir bankta otururken, o insanlardan biri olduğumu kabul edebi-

lirim. Çünkü seranın girişe en uzak olan köşesinde bir bitki sadece bana bakar gibi görünmüyor, aynı zamanda yakına gelirim beni ısırmaaya çalışacakmış gibi duruyor. İzlerken, Jerry'nin kendine verilen mamayı yemeden önce koklaması gibi, yanında duran mor etekli kızın elini koklar gibi eğildiğini gördüğümü sandım. Ama tekrar baktığımda kıpırdamıyordu ve kıza hiçbir şey olmamıştı.

Buraya gelmemek için gerçekten de her şeyi denedim. Hayatım boyunca bir çiçeğe su vermişliğim yok. Ama Delilah İtalyan bowlinginin yeterli olmadığını söyledi ve benim ASM'ye –Anti-Sosyal Medyacılar- katılma girişimim başarısız oldu.

İlk toplantıda bir çember olup kendimizi tanıttık ve ben adımlı söyleyince, Gigi adında bir kız dizüstü bilgisayarına sinirle bir şeyler yazdı.

“Alice Rowe, Manhattan'da mıydın daha önce?” diye sordu Gigi.

“Evet,” diye cevap verdim.

“Facebook hesabın varmış.” Gümüş rengi gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Aktif mi bu?”

“Hiç girmiyorum,” dedim.

“Peki, ya Instagram?” diye sordu. “JerryninDunyasi?”

“O sayılıyor mu ki?” diye cevap verdim, birden sıcak basmıştı. Bundan daha kolay kimya sınavlarım olmuştu. “Bunlar sadece fotoğraf... Fotoğrafçılığı gerçekten de çok severim.”

“Ben de,” dedi Gigi. “Ama tatmin olmak ya da kendimi bir yerlere ait hissetmek için bütün *dünyanın* fotoğraflarımı ‘beğenmesine’ ihtiyacım yok.” “Beğenme” derken işaretparmağını havaya kaldırıp ileri doğru,

sanki Instagram'da bir fotoğrafın altındaki kalp ikonuna tıklarmış gibi uzattı.

"Pek kullanmıyorum..." dedim bu kez.

"O zaman daha bu sabah köpeğinin yapraklar üzerinde yatarken çektiğin bir fotoğrafını paylaşmadın?" diye sordu.

"Sonbaharın ilk günü onu çok heyecanlandırmıştı," dedim bu kez daha savunmaya geçmiş bir ses tonuyla.

"Ya Spotify? Yüzün üstünde takipçin olduğunu görüyorum."

Söylememe gerek yok, bana bir daha Anti-Sosyal Medyacılar'a gelmememi söylediler.

Parker adındaki bir çocuk ayağa kalkıp bitki ve saksı toprağıyla dolu rafların önünde oturan bir avuç öğrenciye, "Peki, çocuklar," dedi. Kısa kollu, ekoseli bir gömlek ve topuk kısmı ayrıca yapılmış o tuhaf spor ayakkabılardan vardı üzerinde, etiketinde ORMAN SENİNLE OLSUN yazan bir Nalgene şişesinin kapağını kapatıyordu. "Gerçekten de Teraryum Kulübü'ne böyle talep olduğu için çok heyecanlıyım. Hepinizin teraryumun ne olduğunu bildiğini düşünüyorum ama bilmiyorsanız teraryum bir kap içerisindeki küçük ölçekli bir ekosistem. Sadece bitkiler var, hayvan ya da sürüngen yok. Güneş ışığının ve kapalı çevrenin kendine yetebilecek şekilde su döngüsünü sağladığı kapalı teraryumlarla başlayacağız, ardından, sömestr sonuna doğru da öncelikle sukulent gibi kuru hava isteyen bitkilere odaklanan açık olanlara geçeceğiz."

"Bir sorum var," dedi biri ve o genizden konuşmayı, zayıf tonlamayı hemen tanıdım. "Açık olanla başlayabilir miyiz? Kertenkelem Lizard için bir çöl tatil evi hazırlamak

ve kasım ayında, doğumgününde vermek istiyorum.” Jeremiah gözlüğünü yukarı doğru itti ve birkaç kez gözlemini kırıştırdı.

“Jeremiah, ben az önce ne dedim?” diye cevap verdi Parker, sabrı şimdiden taşmaya başlamış gibiydi. “Teraryumlar bağımsız ekosistemlerdir. Ev hayvanları için uygun değiller.”

“Benim patronum değilsin,” dedi Jeremiah sakince. Jeremiah her gün dayak yiyor mudur acaba, diye düşünmeden edemedim.

“Üzgünüm, geciktim,” dedi Celeste kapıdan hızla girerken. Parker’ın yüzündeki sinirin yerini bir anda ışıltı aldı. “Üçüncü dersten buraya geliyordum ki yol kenarında yaralı bir bebek sincap buldum. Bayan Hakes’e götürdüm, onu iyileştirecek. Minik alçısını görmeniz lazım!” Deri çantasını turkuvaz saksının yanına bıraktı ve poposunu öylece kirli zemine koyup bağdaş kurdu. “Ne kaçırdım?”

İyice eskimiş bir kot pantolon, süslü botlar, eski püskü görünen ama aslında gayet pahalı olan bir tişört giymiş Celeste’i inceledim. Acaba Uyuyan Güzel gibi her sabah onu da mutlu mavi kuşlar mı giydirdiyordu? Gerçi onun-kiler minik fötr şapkalar takmış ve yelekler giymiş, mutlu hipster kuşlar olurdu. Max de prensi.

Iyy.

Ona tek bakan ben değildim. Parker, Jeremiah ve içerideki bir avuç öğrenci de ona bakıyordu çünkü şansına, Celeste neredeyse bir ünlü gibi ilgi görebilecek kapasitedeydi. Etrafa bakıp herkese gülümsedi. Sonra bana baktı. Donup kaldım, şimdi ne olacaktı? Ters ters bakacak mıydı? *Erkek arkadaşından uzak dur, rüya manyağı* diyen bir bakışla?

“Ah, selam!” dedi Celeste el sallayarak.

Belli belirsiz gülümsedim ve o kadar insanın içinden Jeremiah’ya dönünce şaşırdım. Onlar gibi insanların birbirlerinden nefret etmesi gerekmiyor muydu? “Selam, Jer,” dedi Celeste. “Socrates nasıl?”

Jeremiah, Parker’a baktı. “Evsiz.”

Parker gözlerini devirdi. “Unut gitsin. Bir şey değil, Celeste. Sömestr sonunda nerelere gelmiş olacağımızı anlatıyordum. Bugün temel, küçük ölçekli teraryumlarla başlayacağız, kolay bir şey, sonra sizden kendi bitkilerinizi yetiştirmenizi isteyeceğim çünkü bir sürprizim var...” Heyecanını saklamaya çalışırken topuklarının üzerinde sallanıp alt dudağını ısırdı. “Bu sabah Başkan Hammer’la konuştum, bilim merkezi yakında biteceğinden, bize bir proje verecek; büyük ölçekli bir sükulent duvar!” Parker *ta-da!* der gibi ellerini iki yana açtı ve herkes sevinirken ben de kimse fark etmeden telefonumdan Google’a girip *sukulent duvar* neymiş diye bakmaya çalıştım.

“Şimdi, hepimiz arka masadan birer cam küre seçin, birer torba taş ve toprak alırsanız teraryumun nasıl yapıldığını anlatmaya başlayabilirim,” dedi Parker.

Malzemelerimizi alınca, Celeste gelip yanıma oturdu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu. “Başkan Hammer mı gönderdi seni de?”

Başımı kaldırıp baktım. “Nereden bildin?”

Celeste güldü. “Çünkü ben de geçen yıl yeni gelmiştim. Dur tahmin edeyim. Potansiyel ve fırsat mı?” Yavaşça başımı salladım, elini koluma koyup, “Merak etme, yakında başka bir mükemmel Bennett adayı bulacak kendine. Şimdilik idare et,” dedi.

İnsanların ona neden bu şekilde tepki verdiğini anlamaya başlıyordum. Yani, hayatım boyunca âşık olduğum erkekle çıkıyordu. Ondan nefret etmem gerekirdi... ama bir şekilde etmiyordum.

“Teşekkürler,” dedim, sonra eğilip biraz daha yaklaştım. “Bu arada sukulent duvar ne?”

Celeste dolmakalemlerle yapılmış çizimlerin olduğu, mavi bir çizim defteri çıkarıp üzerine yapıştırılmış fotoğrafların olduğu bir sayfa açtı. Bunlar binaların yanlarına, mor, yeşil ve açık mavi tonlarda kaktüs türü bitkilerden yapılmış güzel duvar resimlerinin fotoğraflarıydı. Fotoğrafların kenarlarında çiçek, asma, uzun filizlerle yapılmış, bir sayfadan diğerine uzanan çizimler vardı.

“Çok güzel,” dedim ve bu konuda ciddiydim.

“Gerçekten güzeller.” Celeste başını salladı, çizim defterini kenara koydu. “Eee, sukulentin ne olduğunu bile bilmezken neden bu kulübü seçtin?” diye sordu. Beni suçlamıyordu, merak ediyordu.

“Doğruyu mu söyleyeyim? Bayan Weatherbee bana üç kulüp seçmemi söyledi ve bu kulüp ilk gördüklerimden idi.” Omuz silktim. “Ya sen?”

“Annemle babamın şehirden kırk beş dakika uzakta bir çiftliği var,” dedi Celeste. “Orada yaşıyoruz. Su kovası taşıyabilecek yaşa geldiğimden beri kendi bahçem var. Tasarımla da çok ilgiliyim... ikisi bir arada hoş olur gibi geldi.”

Celeste’in muhteşem buğday rengi tenini, meraklı, koyu kahve gözlerini inceledim ve hafif bir sıkıntıyla havalının da havalısı olduğunu kabul ettim. Daha da önemlisi, *kibardı*. O ve Max’in bir araya gelince bir süpe-

rinsan ikilisi oluşturduğu fikri kabul etmek istediğimden daha da kolaydı.

“Pekâlâ, konuşmamız gereken bir şey var,” dedi Celeste torbadan biraz toprak çıkarıp ince bir katman halinde kürenin dibine koyarken. Ben de aynısını yaptım ama titreyen ellerimden masanın üzerine biraz toprak döküldü. Celeste buna hiçbir şey demedi. İşte geliyordu. Max ona bir şeyler mi anlatmıştı?

Utangaç bir gülümsemeyle, “Max hakkında,” dedi.

Aman tanrım. Saksı toprağı torbamı bıraktım. “Endişelenmene gerek yok...” diye başladı.

“Hayır, hayır, bırak da bitireyim,” dedi Celeste. “Okulun ilk günü bahçede sende oldukça aptal bir izlenim yaratmış olabilir. Oliver... onun pek de hoş olmayan tarafını ortaya çıkartıyor.”

“yle mi?” dedim, konunun benimle ilgili olmadığını anlayıp rahatlayarak. “Neden?”

“Birkaç yıl önce arkadaşlardı ama sonra araları açılmaya başladı. Uzun hikâye ama Max o zamanlar farklıydı. İçine kapanıktı.”

Dilimi alt dişlerimin arkasında dolaştırdım, *biliyorum* dememek için kendimi zor tutuyordum. Geçen hafta, kalbimi kırmadan önce bana hepsini anlattı demek istiyordum. Ama Celeste’e Max’le grştğm söylemek ona aynı zamanda nerede olduğunu da anlatmamı gerektirecekti ve onunla RKM hakkında filan konuşmayacaktım. Sadece Max’le bana ait olan tek şey buydu... rüyalar dışında tabii ki. Ve eğer rüyalardan birinde o da görünecek olursa bir daha asla uyumamaya yemin ederdim.

Celeste hâlâ geçmişlerini anlatıyordu. “Neyse, sonra bir gün değişmeye başladı. Okula daha fazla odaklandı,

futbol takımına girdi, gördük ki çok da iyiymiş!” Bu şimdiye dek gördüğü en çılgın şeymiş gibi kahkaha attı, *ah Max meğer muhteşem değil miymiş?* Ben de kendimi kahkaha atmaya zorladım. Benimki daha çok öksürük gibi çıktı. “Sonra tamamen başka bir arkadaş grubu edindi... Oliver’ın bundan mutlu olduğunu sanmıyorum. Max de Oliver’ın onun mutlu olmasını istememesiyle hayal kırıklığına uğradı.”

“Vay canına.” Oliver ve Max’in kurgusal karakterler olduğu bir hikâyeye okuyor gibiydim. Ben kitabı hiç duymamıştım ama Celeste hepsini biliyordu. Gerçekten de kibardı. Ben ise onun erkek arkadaşının benim olması gerektiği fikriyle eğlenen korkunç bir insandım.

Ama o önce benimdi, diye fısıldadı kafamın derinliklerinden bir ses.

“Neyse,” dedi Celeste. “Başını şişirdiğimi biliyorum. Sadece Max’le ilgili yanlış bir izlenime kapılmanı istemedim. O gerçekten harika biri, bir tanısan.”

Bu gerçek miydi? Celeste onun kendi adını bile heceleyemediği zamanlardan beri tanıdığım erkeği bana mı anlatıyordu? Ama komik olan şu ki haklıydı. Belki de onu hiç tanıımıyordum. Yani tam olarak değil. Rüya ve gerçek birbirinden çok farklı.

13

*yarasa inine
hoş geldiniz*

Teraryum Kulübü'nden sonra eve gitmek için Frank'ın kilidini açarken Celeste'in, "Hey, Alice!" diye seslendiğini duydum. Kulaklıklarımın takılı olmasını ve hiçbir şey duymamış gibi otoparktan çıkıp gitmeyi isterdim. Tükenmiş haldeydim. Başkan, Delilah ve Celeste arasında düşünmem gereken çok şey vardı. Ama kulaklıklarım her zamanki gibi çantamın dibinde ve düğüm olmuş haldeydi.

"Selam!" dedim, dönüp en kocaman gülümsememi takınarak.

Celeste alt dudağını yiyerek bana doğru yürürken, "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim," dedi. "Bu akşam partiden önce sana gelmem mümkün mü? Buraya bisikletle geldiğine göre yakında oturuyor olmalısın, değil mi? Ben şehirden çok uzakta oturuyorum, o kadar yolu gidip

geri gelmek istemiyorum. Çok eğlenceli olabilir! Beraber hazırlanabiliriz ve sana orada olacak kişiler hakkında önden bilgi verebilirim...”

Kafamdan bir sürü düşünce geçiyordu. Mesela okulun en beğenilen kızlarından biri olarak Celeste’in görüştüğü bir milyon insan yok muydu? Tüm bunlar “dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha da yakın” felsefesi miydi? Bu düşünceleri zihnimden hemen sildim. O öyle bir kız değildi. Gerçekten de benimle arkadaş mı olmak istiyordu? Bütün soruları kafamdan savdım çünkü dilimin ucunda tek bir şey vardı.

“Hangi parti?” diye sordum. Sonra, “Benim davetli olduğumdan emin misin?” dedim.

Celeste kahkaha attı. “Oliver’inki,” dedi. Sonra tedirgin oldu. “Bir dakika, siz arkadaş değil misiniz?”

Gözlerimi kapattım, yorgunlukla başımı geri attım. “Bugün cuma mı?” diye sordum.

“Kendini nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi Celeste. “Ama gitmelisin! Max’i de götürüyorum. Onu da daha yakından tanıyabilirsin, böylelikle sana geçen hafta gördüğün gibi bir *sersem* olmadığını gösterir.” Kaşlarını kaldırıp kahkaha attı.

Ben de zorla güldüm ama bu cümlenin içinde bir şey içimden bir şeylerin akmasına neden oldu. Evet, Max ve Celeste’in çıktığının farkındaydım. Bütün öğleden sonra onu konuşmuştuk. Ama Jenga kulesinin yanında başını omzuma koyuşunun, koridordaki bakışının hatırası hafızamda daha bu kadar tazeyken, onun Celeste’le beraber dışarı çıktığı fikri, onu görmek için hazırlanması, bende kusma ya da çok pahalı bir şeyi kırma isteği, hatta her ikisini de uyandırmıştı.

Delirme, Alice, dedim kendi kendime. Bunu yapabilirsin. Celeste çok rahat biri ve sana beraber takılmayı teklif ediyor, birkaç arkadaş edinebilirsin. Bazı cevapları da hak ediyorsun.

Bu istediğim en son şey olsa bile, “Çok memnun olurum,” dedim.

Celeste etrafa hayranlıkla bakarak, belki de onuncu kez, “Burası Newbury Sokağı’ndan daha iyi!” dedi. Büyükanemin dev gardırop odasının içinde yerde oturuyorduk, aramızda da bir kutu pizza vardı. “Büyükanne’nin kusursuz bir zevki varmış.”

Babam büyükanne’nin her şeyi sakladığını söylerken şaka yapmıyordu. Üç tarafımız kıyafetlerle çevriliydi. Renklere göre dizildikleri konusunda da şaka yapmıyordu. Bir tekstil gökkuşağıydı bu. İlerleyen yaşlarında giydiği güzel, yün tayyörler, krem renkleri ve ince tüvitler, yosun yeşilleri. Yıllardır giymediği, seksen yaşından sonra giyemeyeceği askısız ipek elbiseler, şık mini elbiseler ve topuklu ayakkabılar.

Celeste benim odamda hazırlanırken “garip” bir şey alıp alamayacağını sordu ve ben, ilginç sayılabilecek hiçbir şeyim olmadığını söylemeye çekindiğimden dikkatini bu odaya çektim.

“Newbury Sokağı’nı bu kadar güzel yapan ne?” diye sordum. Taşındığımızdan beri oraya birkaç kez gitmiştim, bir keresinde öğütücümüz bozulunca Fransız kafesinden güzel bir kahve almıştım, diğerinde de bir çift deri bot.

“Kesinlikle şehirdeki en iyi *vintage*’lar orada,” dedi Celeste ayağa kalkıp duvara monte edilmiş, aynasının kenarlarında Broadway kulislerindeki gibi büyük ampuller olan tuvalet masasına doğru yürürken. “Bu

arada, bu ışık insanın cildini kusursuz gösteriyor. Tamam, ya bunlar?” Aynadan bana doğru döndü ve koluna dizdiği kalın art deco bileklikleri salladı.

“Sevdim!” dedim ve pizzamdan bir ısırık daha aldım. Pizzayı her kim bulduysa onu ağzından öpmek istiyordum. “Senin olsunlar.”

“Alice.” Celeste şaşkına dönmüş gibiydi. “Onları ödünç alacağım. Tamamen alamam! Saçmalama.”

Omuz silktim. “Sahiplenen kimse yok,” dedim. “Annem de buralarda değil.”

Celeste karşıma oturdu, bacaklarını altına aldı. “Neden diye sormamın bir mahsuru var mı?”

“Annem primatolog,” diye açıkladım, konuyu derinleştirmeden. “Madagaskar’da lemurları inceliyor.”

Ama Celeste bunun üzerine beklenen soruyu sordu, çoğu insanın sormadan geçmesini umduğum soruyu. “Peki ne zaman dönecek?”

“Eee... on yıl önce gitti ve henüz gelmedi...” Omuzlarımı silktim, sonra göz ucuyla Celeste’e baktım. Huzursuz görünmüyordu.

Celeste, “O zaman annenle baban boşandı mı?” diye sordu.

“Tam olarak değil...” dedim. Ona bunları anlattığıma inanamıyordum. Bunlar sadece Sophie’ye anlattığım türden şeylerdi. “Bunu hiç beceremediler. Evliliği yani. Ama birlikte de değiller.”

“O zaman anneni on yıldır görmüyorsun.”

Bu cümlenin ve Celeste’in konuyu uzatmasının beni rahatsız etmesini istiyordum ama tuhaf bir şekilde etmiyordu. Sesinde eleştiri vardı ama bana olmadığını farkındaydım.

“Yani, onu *gördüm...*” Bacaklarımı uzattım, kendisine soru sorulmuş küçük bir çocuk gibi ayaklarımı birbirine vurdum. “Arada Skype üzerinden görüşüyoruz... ama genelde çok garip oluyor. Yazarak daha iyi anlaşıyoruz. Birkaç ayda bir ondan son maceralarını ya da araştırmasındaki son bulgularını anlatan mektup ya da kartpostal alıyorum.”

Celeste, “Sen *ona* ne anlatıyorsun?” diye sordu.

Bir dilim daha pizza aldım. “Hiç sormuyor ki,” dedim. Sonra daha fazla konuşmak zorunda kalmayayım diye pizzadan koca bir ısırık daha aldım. Ama zaten Celeste de bir şey demedi. Sessizliği bozmak istedim. Hâlâ dolu ağzımla, “Yani, takıları alabilirsin,” dedim pizzamla tuvalet masasını işaret ederek. “Bana bir baksana, *ben* takacak değilim onları.” Üzerimde eski keten bir gömlek, siyah kot pantolon, beyaz Keds ayakkabı ve sıfır “garip” şey vardı.

Celeste bana baktı, ellerinin üzerine doğru kaykılıp başını yana eğdi. “Aslında,” dedi. “Takacaksın. Ayrıca göz kalemi de süreceksin.”

Gülümsedim, keşke Celeste’i gittikçe daha çok sevmeseydim.

Oliver bizim evden birkaç blok ötede yaşadığını söylediğinden bizimki gibi bir ev düşünmüştüm. Eski ve tozlu, emlakçıların evi anlatırken özellikle vurguladığı, çok sayıda merdiveni olan bir ev. Taj Hotel’de, takım elbiseli kapıcıların, cömert bir konsiyerjin ve bana asansörde kaldığımızı düşündürtecek kadar sarsıntısız, sessiz çalışan bir asansörün olduğu bir çatı katı dairesi düşünmemiştim.

Celeste ve ben, şık halılarla döşenmiş, okul arkadaşlarımızla dolu odaya geldiğimizde, Oliver'ı balkonda bir başına, sol elinde koyu renkli bir şey olan bir kadehle Public Garden'a bakarken bulduk.

"Evet, doğru," dedi telefonda nazıkçe, sanki dişçi randevusu alıyordu. "Taj'a otuz iki pizza istiyorum. Yarısı peynirli, yarısı da sucuk ve soğanlı. Oliver Healey. Kartım sizde kayıtlıdır. Sizin adınız nedir? Denise mi? Çok teşekkür ederim, Denise. Sen bir meleksin."

Oliver telefonu kapattı ve arkasını döndü, bizi görünce de gözleri parladı. "Hanımlaaarrrr!" dedi, kollarını ikimizin de birer omzuna sararak. "Yarasa İni'ne hoş geldiniz. Size birer içki ikram edebilir miyim?"

Leilani Mimoun, "Sadece, rüya gibi," dedi, onu güçlükle duyuyordum. Biz; o, Celeste ve ben, parti gittikçe kalabalıklaşırken mutfak tezgâhının köşesine sıkışmıştık, anlaşılan tüm dünya partiden haberdardı. "O *her şeyi* biliyor. *Aman tanrım*. Ya salı günü o Black Watch gömleğini ve Levis pantolonunu giydiği zaman? Bayılacağımı sandım." Leilani fırın eldiveniyle kendini yelpazeledi. "İyi kot pantolon giymiş bir erkeği severim. Onun öğretmenimiz olduğunu biliyorum ama *o kadar da* yaşlı değil, değil mi?"

"Black Watch nedir?" diye sordum.

"Bir tür ekoseli kumaş," diye açıkladı Celeste. "On beş yaşımdayken üniversiteli bir çocukla çıkmıştım. Yaz kampında. Çok önemli bir şey değildi." Birasından koca bir yudum aldı. Celeste tam anlamıyla on beş yaşındayken üniversiteli bir çocukla çıkabilecek bir kızdı, hayata dair hepimizden daha fazla şey biliyordu.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada Max mutfak kapısından içeri girdi ve kız arkadaşıyla beni omuz omuza sohbet ederken görünce donup kaldı.

Ben cevap vermeyince, “Çok ürkütücü olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?” dedi Leilani.

“Hayır!” dedim ona. “Hiç de değil. Seni çok iyi anlıyorum. Levy harika biri.”

“Merhaba, bebeğim!” Celeste döndü ve yanağından öpmek için Max’e yaklaştı. “Alice’i hatırlıyorsun, değil mi? Bahçede tanışmıştık. Sanırım onu psikoloji dersinden de tanıyorsun. Doğru ya.”

Ve gizlice Louvre’a girip *Mona Lisa*’yla piknik yaptığımız zamandan. Ve 1960’ların Porsche’uyla İtalya’nın arka sokaklarında yarış yaptığımız zamandan. Ve Çin Seddi’nden pembe fil üzerinde geçtiğimiz zamandan.

“Selam,” dedim, sadece ağzımla gülümseyerek.

“Selam,” dedi Max, kendi gülümsemesinin yarısı bile değildi bu. Gözlerimi kırıştırdım. Aramızın garip olduğunu biliyordum ama neden bu kadar soğuktu? Her şeyden önce, *benim* kalbimi kıran oydu ve daha da önemlisi, burada durmuş, *onun* kız arkadaşına karşı iyi davranmaya çabalayan bendim.

Ama o an anladım: *Korkuyordu*. Beni psikoloji dersinde ilk gördüğünde yürüyüp gidişi. Bahçede bana soğuk davranışı. Kafeteryada tepsisini vuruşu. Şimdi de kız arkadaşıyla arkadaş olduğumu düşünüyordu. Max belirsizliklerden nefret ederdi ve ben onun dünyasını belirsizleştiriyordum.

Bununla nasıl baş edeceğine dair de hiçbir fikri yoktu.

“Alice partiden önce giyinip hazırlanmak için beni evine kabul etme nezaketini gösterdi,” dedi Celeste,

kolundaki bilezikleri gösterip. “Güzel, değil mi? Aman tarım, Max, evi görmelisin. Bir de büyükannesinin gardırobunu. O sevdiğim mağaza Second Time Around gibi, ama daha da iyi!”

“Güzel,” dedi Max kaşlarını kaldırıp gözlerini Celeste’den bana çevirirken. Mutlu görünmeye çalışıyordu ama hâlâ panik haldeydi.

“Ne olsun, Wolfe?” diye sordu Oliver.

Max gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım?” diye sordu.

Oliver yavaşça, “Ne içmek istersin?” diye cevap verdi. “Roket bilimi değil.”

“Ah,” dedi Max, eliyle saçını geri atarak. “Ben sadece kola alayım. Yarın maçım var.”

“Sı-kı-cı,” dedi Oliver. Sonra buzdolabına yaslanmış, koyu kahverengi saçlı, uzun boylu çocuğa döndü. “Jonathan, bir kola.”

Tek parmağını kaldırdı ve Jonathan itaatkâr bir şekilde dolabın kapağını açıp içini karıştırdı.

“Diyet olmasın ama,” dedik Max ve ben de aynı anda. Ardından huzursuz şekilde birbirimize baktık. Max diyet kola içmektense asit içmeyi tercih ederdi.

Celeste kahkaha attı. “Bu çok tuhaf! Max’in sadece normal kola içtiğini nereden bildin?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim hemen. “Sadece ben de bir tane istiyorum.” Boğazımı temizledim. “Eee, Jonathan, bir tane daha lütfen?” diye seslendim ve Jonathan buzdolabından bize iki kola verdi.

Celeste, Max’i kendine doğru çekti, kollarını beline dolayıp çenesini onun göğsüne yasladı, yavru ceylan gibi onun gözlerinin içine bakıyordu. Mideme kramplar girmeye başladı, kendimi, tüm bunları ağır çekimde izli-

yormuş gibi hissediyordum, ileri sarmak istediğim şiddet içerikli bir film sahnesi gibiydi. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıştım. Ona buraya gelebilecek, belki de onu rahatsız etmeye yetecek uzunlukta kalabilecek kadar kızgın olduğumu sanmıştım. Ama Max, Celeste'e gülümsüyordu, şimdi de gözleriyle gülümsüyordu.

Aklımda Sophie'nin, *hissettiklerini saklamada hiçbir zaman iyi olmadın*, dediğini duyar gibiydim. *Turkuvaz göz farı gibi belli oluyor.*

Elimdeki kola kutusu titriyordu, buradan çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum.

Bir asansörde olmak yerine dünyanın başka bir yerinde olmayı tercih ederdim. Klostrofobinin tanımını daha önce bana hiç bu kadar mantıklı gelmemişti çünkü mekân içimi kemiriyor gibi hissediyordum. Çıkacağımı bildiğim sürece küçük mekânlar beni rahatsız etmez. Kapıları kilitli bir stadyumda olmaksansa, tavanı açık, küçük bir odada olmayı yeğlerim. Çıkacağıma dair kontrolün elimde olmadığı mekânlarda olmaktan hoşlanmıyorum. Tabiatıma aykırı geliyor. Kaçıp gidebilmem gerek.

Tam kendimi kalp çarpıntılı bir iniş için Oliver'ın asansörüne binmeye hazırlamaya başlamıştım ki asansörün kapısına bir el uzandı.

Max asansöre bindi, gözleri üzerimdeydi, bense karşıya bakma gayretindeydim. Bu planın tek sorunu, asansörün içinin tamamen aynayla kaplı olmasıydı, yani asansörün kapısı kapandığında ben ve binlerce versiyonum ona bakıyorduk.

"Buradan kaçmak istedim," dedi Max ve sonra durdu. "Sen iyi misin? Kapalı yerlerde nasıl hissettiğini biliyorum."

Onu duymazdan geldim.

“Alice...” diye başladı.

Ama onun sözünü kestim. “Sakın.”

“Ne diyeceğimi bile bilmiyorsun.” Max içini çekti. “Bunun benim için de zor olduğunu söyleyecektim.”

“Bunu duymak istemiyorum,” diye cevap verdim. “Senin için zor olmasına üzüldüm. Ama bunun bana nasıl hissettirdiğini düşündün mü hiç? Seni onunla izlemenin?”

“Biliyorum,” dedi Max.

“Ona ne olacak bu arada?” Sakinliğimi kaybetmeye başlıyordum, ki kaybetmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. “Çünkü o harika biri. Onu gerçekten sevdim. Ama gece yattığında kız arkadaşını değiştirdiğini bilse ne yapar?”

“Biliyorum,” dedi Max yine. Sesindeki vicdan azabı beni daha da sinirlendirdi.

“Kontrol edebiliyor musun?” diye sordum sakince. “Rüyalarımızda. Gün içinde sana sadece uzaktan bakmaya iznim varken, rüyalarımızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak kontrol edebildiğin bir şey mi?”

“Elimde değil,” dedi Max fısıltıyla. Gözlerimin içine baktı ama bu sefer aynadan değil, başını yana eğip doğrudan. “Neyin doğru olduğunu ve ne istediğimi biliyorum ama rüyalarımnda bunu kontrol edemiyorum. O şekilde davranıyorum, kendiliğinden oluveriyor. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Rüyalarda olanlar bizim seçimimiz değil.”

Onun bakışlarından kurtulup yere, köşeye doğru baktım, oraya bakarsam onunla tekrar göz göze gelmezdim. Temelde haklı olduğunu biliyordum ama

yine de yeterli değildi. Bir süre sessizce indik, sonunda Max konuştu.

“Bu akşam farklı görünüyorsun,” dedi, bana bakmasa da. Asansörün düğmelerine bakıyordu. “Gözlerine bir şey yapmışsın. Çok güzel.”

Kapılar açılıp da giriş kata indiğimizde yüzüm öfkeyle yanıyordu. “Rüyalarda yaşananlara hükmedemiyor olmamız, onların bir önemi olmadığı anlamına gelmez,” dedim buz gibi bir tonla, dışarı çıkarken. “Hele de benim için.”

“Biliyorum,” dedi Max son kez, kapılar tekrar kapanırken.

23 Eylül

Bitpazarında muhteşem bir gündü, çatlamış, antika bir aynaya bakarak neon bir alpaka panço deniyordum.

“Üzerinizde harika durdu,” dedi satıcı, dönüp baktığımda onun Kate Moss olduğunu gördüm.

“Siz olsanız giyer miydiniz?” diye sordum.

“Canım, elbette,” dedi o seksi İngiliz aksanıyla.

Sarı püsküllerini çekiştirdim, emin olamıyordum. “Max’in ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Nereye gittiğini biliyor musunuz?”

Eski dantelli elbiseleri düzeltirken, “Sanırım onu kitap bölümüne giderken gördüm,” diye cevap verdi.

Üzerimde hâlâ pançoyla dolaşmaya başladım. Max’i ileride, parlak renkli çadırların altında yürürken gördüm. Ona seslendim ama dönmedi. Kalabalık bir gündü, alış-

veriŝe gelenlerin bir sağından, bir solundan geçerek ilerliyordum. Sonunda onu kaybettim.

Kitap satıcılarının yanına gittim, Max orada da yoktu. Ama Başkan Hammer oradaydı.

“Max’i gördünüz mü?” diye sordum.

“Dondurma almak istediğini söyledi,” diye cevap verdi başkan. “Beğendin mi?” Gözünde kırmızı, kalp şekilli gözlüklerle bana döndü.

“Çok sevdim!” diye bağırdım. Bu kez yürümüyor, koşuyordum. Panik yapmaya başlamıştım. Yiyecek arabalarının oraya bakarken yeni pişmiş Nutellalı krep kokusu beni takip etti.

Renkli eşarpların arasından geçip diğer taraftan çıktım. Gittiğim her yerden az önce geçmiş gibiydi.

Mücevher kısmında büyükannem, “Kaçırdın onu,” dedi. Yanımdaki tezgâhta üzerinde pembe bir Chanel tayyörle duruyor ve devasa tavuskuşu tüyleri olan elmas bir broş deniyordu. Jerry de kadife bir papyon tasmayla yanı başında duruyordu.

“Nereye gitti?” dedim yalvarırcasına.

“Mutsuz görünüyordu,” dedi büyükannem. “Kavga mı ettiniz?”

“Büyükanne, beni dinle.” Onun küçük, narin omzuna elimi koydum. “Max nereye gitti?”

“Sanırım yüzmek istediğini söyledi.” Büyükannem gülümsedi, aklı çoktan başka bir yerdeydi.

Pazardan çıkıp Vanderbilt Caddesi’ne geçtim ve Navy Yard’a gelene kadar koştum, bir şekilde tam olarak nereye gittiğini biliyordum. Her zamanki gibi seni bekliyor, dedim kendi kendime iskelede koşarken. Ama nefes nefese iskelenin sonuna geldiğimde Max hâlâ yoktu. Geldiğim yöne geri

döndüğümde orada da su vardı, gri ve korkunç. Geri dönüş yoktu, ileri gidiş yoktu ve hepsinden kötüsü, bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kimse yoktu.

Tamamen yalnızdım.

14

hepimiz sürrealistiz

Kötü rüyanın ne olduğunu bilmiyor değilim. Daha önce de yaşadığım için biliyorum, kötü rüyalar zaten RKM'ye gitme sebebim. Ama daha önce hiçbirini *hatırlamazdım*. RKM yarattığı büyülü dünyayla sadece bana yepyeni ve daha iyi bir şey vermekle kalmamıştı, aynı zamanda kötü olanları da silmişti. Ta ki şu ana dek.

Bitpazarı rüyasından sonra kendimi tüm gün, başıma bir şey gelecekmiş gibi kötü hissettim. Sanki biri kahveme bir şey koymuş ya da daha kötüsü, kahveme nicedir beni mutlu eden bir şey koyarken bugün artık koymamaya karar vermişti. Hiçbir şey de işe yaramıyordu. Ne kahvaltıdan beri içtiğim üç kahve ne de masmavi gökyüzü altında, serin sonbahar sabahında bisikletle okula gitmek. Ne İngilizce sınavından aldığım A ne de Teraryum Kulübü'nde

kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan yapmayı başardığım aranjman. Depresyonda gibi filan değildim de sadece iyi hissetmiyordum. Bu da bugün RKM'ye gidip bu işi halletmeyi daha çok istememe sebep olmuştu.

"Üst katta." Hızla içeri girdiğimde Lillian tavanı gösterdi. Teraryum Kulübü'nden sonra yanımda güvenle taşıyacak başka bir şey olmadığı için en yeni küremi dikkatlice Frank'in sepetine koymuş ve Bennett'tan buraya kadar üç kilometre boyunca bisikleti ve küreyi yanımda yürütmüştüm.

"Teşekkürler," dedim. "Bu arada, bu senin." Minik ekosistemi masasına bıraktım ve hızla merdivenlerden çıkarken arkama bakmadan ofisinde beni heyecanla bekleyen Petermann ve bacağına sallayan Max'in yanına gittim.

"Özür dilerim, geciktim! Hassas bir teraryum durumu vardı, ne diye sormayın," dedim Dr. Petermann'a. Asansördeki kaçışımın ardından Max'e bakmaya korkuyordum ve dün gece sadece bir rüya olsa bile, benden kaçmış olmasına kırılmamak elimde değildi.

"Sorun değil, Alice," dedi Dr. Petermann, gözünde Başkan Hammer'ın rüyamda taktıklarının aynısı olan kalp şekilli gözlükleri görünce şaşırdım.

"Alice?" dedi Petermann.

Gözlerimi kırıştırdım.

"İyi misin sen?"

Gözlerimi yine kırıştırdım, şimdi gözlükleri tamamen normal görünüyordu. "Sanırım..." Sonra dönüp Max'e baktığımda, elinde kurukafa şeklindeki kâğıt ağırlığını döndürürken sırtıttığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi daha dik durarak, sanki yakalanmış gibiydi, yüzü birden ciddileşti.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip, “Hayır, anlat bize,” dedim. “Bu kadar komik olan nedir, meraktan ölüyorum.”

Max içini çekti. “Tamamen aynısın.” Omuzlarını silkti. “Genelde unutkan, sıklıkla geç kalan, saçları darmadağın halde bir odaya dalan.” Ellerini kafasının etrafında salladı, yüzünde şapşal bir gülümseme vardı ama sonra boğazını temizledi ve yüzümdeki ifadeyi görünce yine ciddileşti.

Ona gözlerimden hançerler fırlatıyordum ama saçıma dokunmak ister gibi bir hali olduğunu da fark etmeden edemedim. Ses tonumu kontrol etmeye çalışarak, “Bu gözlemin için teşekkürler,” dedim.

Max bana bakıyordu. “Sen sordun,” dedi. “Seni üzmem istemedim.” Bir süre birbirimize baktık.

Bu konuşma Petermann’ın hiç umurunda değildi. “Max’e rüya biliminden ve bunları neden incelediğimizden bahsediyordum. Senin bir fikrin var mı?”

Mantiğım artık birlikte olmadığımızı bildiği halde, papağanların, Jenga bloklarının olduğu o rüyada Max’le ne kadar mutlu olduğumuzu düşündüm. “Genelde çok tuhaf ve alakasız olduklarından, nereden çıktıklarını anlamadığımızdan mı?” diye cevap verdim.

Petermann beni alkışladı. “Bravo, Alice. Çok yaklaştın. Çoğu insan genelde ilk kısmı söyler. Ama asıl şaşkınlık verici olan ikinci kısımdır. Tutulan kayıtlar, en baştan beri rüyaların yeryüzündeki en büyüleyici konu olduğunu ortaya koyuyor. Şairler, filozoflar, dini figürler ve elbette ki bilimsenleri rüyaların ne anlama geldiğine ve neden

var olduklarına kafa yormuşlar.” Petermann arkasına yaslandı, sonra kafasını çevirip Max’e baktı.

“En temel haliyle, rüyalarımızı uykunun belirli evrelerinde zihinde istemsiz şekilde oluşan görsellerin, fikirlerin, duyguların ve algıların birbirini izlemesi olarak tanımlıyoruz. Daha net bir analizle, Freud rüyaların en gizli korkularımızı ve arzularımızı açığa çıkardığını söylemiştir.”

Max’e, gördün mü? Ben senin en gizli arzunum, der gibi bir bakış attım.

“Mesela Antik Yunanlar, hasta insanların rüyalarının onları neyin iyileştireceğine dair haberler verdiğiğine inanırdı. Ama yine, bana göre asıl soru, neden bu saplantı? Tüm bunların ne ifade ettiğini kanıtlama arzusu neden?”

Bizim cevap vermemizi bekliyormuş gibi durdu ama tam ağzımı açacağım sırada konuşmaya başladı. Petermann tam havasındaydı. “Gördük ki bizi rahatsız eden şey içerik değil, daha çok *istemsiz* oluşları. Rüyaların öylece başımıza gelmesini sevmiyoruz. Kontrolümüz dışında olanları kabul etmiyoruz ya da etmek istemiyoruz... özellikle de bunlar bizim aklımızdan çıkıyorsa.”

Max dikkatle Petermann’a bakıyordu, o an aramızdaki büyük farkı anladım. Max o insandı. Max buradaydı çünkü kontrolünü kaybetmeyi, anlam karmaşalarını, günlük hayatının etkilenmesini istemiyordu. Bense rüyalarımnda ne olduğunu umursamıyordum. Rüyalarımın gerçekliğimin bir parçası olmasını da umursamıyordum. Ama Max buna dayanamıyordu.

Petermann hemen ayağa kalktı. “İşte bu! Bu yüzden buradayız ve bugün bunu deneyip düzeltmeye çalışacağız.

Beni izleyin lütfen.” Arkasına bakmadan ofis kapısından çıktı.

Max ve ben aynı anda kapıya vardık. Birbirimize baktık, sonra o kenara çekildi ve önden sen der gibi bir hareket yaptı. Başımı iki yana sallayıp onun hareketini taklit ettim, kolumu kapıya doğru uzattım. Ama bunu yaparken telefonum elimden fırladı, yere çarpma sesi duvarlarda yankılandı.

“Ona bir kılıf almalısın,” dedi Max, ben almak için eğildiğimde.

Doğrudum, telefonumu avucumun içinde tutuyordum. Şaka yapmadığını biliyordum, ciddiydi. Onun hayatıma karışmasına ihtiyacım yoktu.

“Hadi,” dedim.

Max siyah-beyaz karo kaplı koridorda Petermann’ın ardından giderken, “Peki,” dedi.

Duvarlarda tablolar vardı. Bir çöl manzarası üzerinde eriyormuş gibi duran bir duvar saati resmine, sonra iris in olması gereken yerde bulutlu, mavi bir gökyüzü olan daha büyük bir gözbebeği resmine, ardından da yüzünde yeşil bir elma olan, büyük, siyah fötr şapkalı adam resmine baktım. Tablolardaki nesneler net ve belirgindi ama bir araya geldiklerinde çok alakasızlardı.

“Madem yüzünü meyveyle kapatacaksın, o zaman neden portre çizersin ki?” dedim yüksek sesle.

“Bunlar sürrealist,” dedi Max ileriden.

“Biliyorum,” diye karşılık verdim. *Kısmen.*

“Bu sürrealizm sevgisi neden, Dr. Petermann?” diye seslendi Max.

Petermann topuklarının üzerinde arkasına döndü, kollarını iki yana açtı. “Çünkü rüyalarımızda ipe sapa

gelmez güzellikte hikâyeler anlatıp resimler yaparken hepimiz sürrealistiz.”

Petermann bizi canı sıkılmış gibi görünen Nanao’nun elinde bir not panosu tuttuğu odaya soktu. Solunda, kocaman, ortasındaki boşluk rögar kapağı kadar olan beyaz bir donuta benzeyen bir makine vardı.

Tek düşünebildiğim şeydi: *Hayır*.

“Oraya girmemi mi bekliyorsunuz?” diye sordum, vücudum kaskatı kesilmişti.

Petermann, “Tropik plajlardaki hamaklar gibi olmadığını biliyorum ama seni uyutup rüyada nasıl değiştiğini görmeden önce standart beyin hareketliliğini görmem gerek,” diye açıkladı.

Cevaben hiçbir şey diyemeyip defalarca başımı sallamaya başladım.

Max’ın, “Alice’te klostrofobi var,” dediğini duydum, ona baktığımda bana gülümsediğini gördüm. Sinir bozucuydu.

“Huzursuzluğum seni eğlendiriyor mu?” diye sordum, o an yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Max pes eder gibi bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Hayır, ama saçında bir kaktüs parçası var.”

Dehşet içinde elimi dalgalarıma götürüp Teraryum Kulübü’nden kalma bir parça buldum. Bu fare yuvasına hep bir şeyler giriyordu zaten. “Belki de bana *bakmayı* kesmelisin,” diye homurdandım ve yaprağı çekip aldım. Max’e tekrar baktığımda direnmeye çalışır gibi görünse de hâlâ gülümsüyordu.

“Aldın mı?” diye sordu.

“Kapa çeneni,” dedim.

“Önce ben giriyorum,” dedi Max herkese.

*

Camlı bölmeden Max'in uzun boyuyla donut canavara girişini izlerken Petermann, Max de duyabilsin diye hoparlörden bize makinenin ne işe yaradığını anlattı. İşlevsel bir MRI hangi kısımların daha hareketli olduğunu göstermek için beyne giden kan akışını gösteriyordu. Rüya haritalamada EEG ile birlikte fMRI kullanılıyordu. EEG, denek erken REM döngüsündeyken ve muhtemelen de en çok görüntüyle dolu rüyaları görürken beyindeki elektriksel hareketliliği görüntülüyordu. Sonra fMRI, beynin nasıl rüya gördüğünü anlamamıza yardımcı olmak için beyindeki hangi noktaların harekete geçtiğinin haritasını çıkarıyordu. Ardından da denek ne gördüğünü anlatması için uyandırılıyordu.

Max'in işi bitince cebimden dramatik bir havayla telefonumu çıkardım. "Ah, şu işe bak," dedim yüksek sesle. "Altı mı? Muhtemelen burada bırakmamız gerek, değil mi Dr. Petermann? Ben başka zaman gelirim."

"Bir şey olmayacak, Alice." Petermann elini omzuma koydu. "Biz hep burada, camın arkasında olacağız. Bize ne zaman çıkmak istediğini söyleyebilirsin."

Bir buçuk metre ötemdeki makineye bakıp, "Tamam," dedim alçak sesle. "Çıkmaya hazırım."

Petermann bana baktı. "Önce içine girmen gerek."

Makinenin içindeyken kendi kendime her şeyin daha iyi olacağını, ben daha anlamadan biteceğini söyledim ama kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Tamamen kapalı olmadığımı, ayaklarımın olduğu yerde bir boşluk olduğunu ve teoride, bu şey kapanırsa, beklenmedik bir kaza sonucu odadaki herkes birden bayılırsa ya da uzaylıların saldırısına

uğrarsa bu ölüm tuzağından çıkabileceğimi biliyordum. Ama fMRI'in tepesine bakmak üzerime geliyormuş gibi hissettiriyordu... ki bence öyleydi de.

"Tamamen hareketsiz yat, Alice." Enterkomdan Petermann'ın sesi geldi.

"Yatıyorum," dedim.

Max'ın, "Sol bacağın, pantolonun paçasından fare girmiş gibi kıpırdanıyor," dediğini duydum.

"O gidebilir mi lütfen, Dr. Petermann?" dedim.

Petermann'ın, "Bu işe yaramaz," diye fısıldadığını duydum. "Çok korkuyor."

Yüzümdeki kanın çoktan çekildiğini düşünmeme rağmen yanaklarım yanıyordu. Çok utanıyordum. Bu, yapmamız için ısrarcı olduğum testin bir parçasıydı ve yapamıyordum. Gerçi bu durum, buradan bir an önce çıkma isteğimi engellemiyordu. Nefesim iyice hızlandı, ciğerlerim sanki sandviç poşeti kadar kalmıştı. Başım mı dönüyordu, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü?

"Alice?" Max'ın sesi fırtınanın merkezi gibiydi. Aklımın tüm seslerini bastıran, hortumun hemen ortasındaki, sakın tek yer. "Hâlâ duyuyor musun bizi?"

"Evet," dedim güçlkle. Sesim o kadar az çıktı ki beni daha da çok korkuttu.

"Dünyada en çok gitmek istediğin ama rüyada da gerçekte de gitmediğin yer neresi?" diye sordu Max.

Kesik bir nefes aldım ve odaklandım. Kolay bir soruydu. Bunu yapabilirdim. "Domuz Plajı," dedim.

Petermann'ın güldüğünü duydum. "Doğru mu duydum?"

Max açıklamaya başladı. Domuz Plajı Bahamalar'da, berrak okyanus, palmiye ağaçlarıyla dolu bir ada ama

oranın sakinleri dev, tüylü ve dost canlısı... domuzlar. Orası Alice'ın dünyada en sevdiği yer ama hiç gitmemiş. Sürekli oradan bahseder.”

Haklıydı. Çoğu insan tropik tatil hayali kurar, ben de öyle. Sadece benim tropik tatil hayalimde kocaman, sevimli domuzlar da var. Ve bu ada gerçekten var! Ama babam beni götürmüyor, çok pis olması bir kenara, bunun bir turist tuzağı olduğunu söylüyor.

“Söylentiye göre, domuzlar bir grup denizci tarafından, geri gelip onları pişirme niyetiyle oraya bırakılmış ama bir daha gelmemişler,” dedi Max. “Ya da batan bir gemiden kurtulup bir şekilde karaya kadar yüzmüşler. Her iki durumda da hayatta kalmayı başarmışlar ve mutlu son: Turistler ve buranın yerlileri onları besliyor.”

Max'ın en sevdiğim yeri anlatırken gelen ninni gibi sesiyle vücudum rahatladı.

“Ne enteresan,” dedi Petermann. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Bir rüyada o anlattı... Tayland'daydık... ve Alice bana dönüp, ‘Keşke burada domuzlar olsa,’ demişti.” Max kendini tutamamış gibi minik bir kahkaha attı. Gülümседim.

“Görünen o ki ihtiyacımız olan her şeyi elde ettik,” dedi Petermann hoparlörden. “Artık çıkabilirsin, Alice. Bir sonraki seansta sizi uyutacağız.”

Max'e beni sakinleştirmek için araya girdiğinden ötürü teşekkür etmek istedim ama Nanao üzerimdeki kabloları sökerken gitti. RKM'nin alt katındaki ana salona indiğimde teraryumumu çöpte ya da bıraktığım yerde bulmayı bekliyordum. Ama Lillian masasının arkasındaki kitap rafında ona bir grup küçük kaktüs ve

topuzlu, yakışıklı bir erkek fotoğrafının arasında özel bir ayırmıştı.

Lillian teraryum için teşekkür etmedi ama, “Erkek arkadaşın telefonunu burada unutmuş,” dedi.

“O benim erkek arkadaşım değil.” Arkamı döndüm.

“İkiniz nasıl bir ilişki içindeyseniz de inan umurumda değil.” Lillian işine döndü. “Ama bence ona ihtiyacı vardır.” Yüzüme bakmadan telefonu uzattı.

“Onun nerede oturduğunu bile bilmiyorum,” diye söylendim.

“Aynı liseye gidiyorsunuz,” dedi Lillian. “Eminim bulursun.”

15

minik bir pekinez

“Alice şimdiye kadar tanıştığım en unutkan insanlardan biri,” dedim dışımdan kendi kendime konuşarak. “Şimdi unutkan kim, Max?” Ama elimdeki telefonuna bakınca, benimkinin aksine onunkinin kılıfı olduğunu gördüm. Bir de Batmobile’le aynı malzemeden yapılmış gibi duruyordu. Zarar görmez. “Ne kadar sorumluluk sahibisin,” dedim.

Saat akşam sekizdi ve Max’in evinin verandasında duruyordum. Benim evime çok benziyordu; siyah bir kapısı ve panjurları vardı ve dört katlıydı (Burada kimsede yaratıcılık yok mu? Bir kapının da maviye boyandığını görsem ya...) ama Max’in evinin kıvrımlı bir cephesi vardı, sanki ev akşam yemeğini fazla kaçırmış gibiydi. Bir

yanım, sokak kapısının patlayan bir düğme misali açılmasını bekliyordu.

Birdenbire Max'in sokak kapısı açıldı ve beni ürküttü. Henüz zile bile basmamıştım.

"Alice, ne işin var burada?" diye sordu Max, benden birkaç basamak yukarıda durup kaşlarını çatarak. Üzerinde füme rengi bir gömlek ve yeşil, keten pantolon vardı. Sabah kalkıp da üzerine geçirdiğin herhangi bir şeyle harika görünmek güzel olmalıydı.

Bu hoşnutsuz karşılaşmasını görmezden gelip, "Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordum. Rüya Max sürprizleri severdi ama Gerçek Max muhtemelen nefret ediyordu.

"Sesler duydum," diye cevap verdi ve ben yüzümü buruştururken etrafına baktı. "Ya da... ses."

Kafamla sokaktaki diğer evleri işaret ederek, "Nasıl oluyor da kimse kapısını maviye boyamıyor?" diye sordum. Max çoktan içeri girmiş, koridorda ilerliyordu.

"Tarihi koruyorlar," diye seslendi. "Evin dışını değiştirmek yasak." Sonra geri döndü ve bana eğitime ihtiyacı olan bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı. "Haydi," dedi küçük bir hareketle, ben de peşinden girdim.

Biraz sonra Max çekmecedeki bir şeyler ararken, onun şahane mutfakındaki taburede otuyordum. Dışarıdan tepedeki herhangi bir ev gibi görünebilirdi ama içerde modern mobilyalar ve temiz bir tasarım vardı. Hiçbir şey yersiz değildi.

Ne krem rengi kanepenin üzerindeki örtü ne sehpanın üzerindeki mimarlık kitapları ne de az önce açtığım baharat çekmecesini. *Kimin baharat çekmecesini temizdir ki?* diye düşündüm kapatmadan önce. Bizim

evde, tarçınlı pankeklerde kazara kimyon tadı yoksa şanslı sayılırdın.

Max bir tirbuşon çıkardı ve beyaz bir şişeyle cips aldı. Mantar patlayarak çıktı, ardından sessizlik oldu ve ben birden, etrafta başka kimse yokken Max'in evinde olduğum için tuhaf hissettim.

"Ah, ben şarap almayayım, teşekkürler," dedim, onu durdurmak ister gibi elimi uzatarak.

"Güzel çünkü senin için değil," dedi bana doğru tek kaşını kaldırarak. "Hemen dönerim." Hiçbir açıklama yapmadan mutfaktan çıktı. Kapıyı açıp kapatırken içeriden konuşmalar, tabak ve çatal sesleri duydum.

Yalnız kalınca, sadece zevkli dekorlarla değil, aynı zamanda bolca fotoğrafla dolu olan odayı inceleme fırsatı buldum. Her yerdelerdi; şöminenin üzerinde gümüş çerçeveler içinde, duvarlarda şahane bir sırayla asılı şekilde. Fotoğraflarda çoğunlukla kahverengi saçları ve kocaman, badem gözleri yüzünden Max'in annesi olduğunu düşündüğüm kadın vardı, tanıdığım birileriyle (devlet büyükleri ve birkaç ünlüyle) ve tanımadığım pek çok kişiyle poz vermişti. Max'in de bolca fotoğrafı vardı; biri futbol üniformasıyla, maçtan sonra ter içinde ve babası olduğunu düşündüğüm bir adamın eli omzundayken çekilmişti. Bir tanesinde, Nepalli gibi görünen bir rehberle bir dağ yamacında, pis ama mutlu haldeydi, başka bir tanesinde gururla, onur nişanı ya da ödül olan, gümüş bir plaket kaldırıyordu.

"Eminim ki bunu hulahop çevirmekten kazanmamıştır," dedim.

Sonra şık bir halıyla kaplanmış merdivenlere takıldı gözüm ve kendimi Max'in odasının nasıl olduğunu

merak etmekten alamadım. Koyu renk ahşap mobilyalı ve düzenli gardırobuyla klasik ve yetişkin tarzında olduğuna emindim. Bir tarafta ders kitaplarının olduğu tertemiz bir çalışma masası, diğer tarafta da lekesiz bir bilgisayar duruyordur, diye düşündüm. Max hâlâ yarış arabası yatağında yatacak çocuklardan değildi. Odasında olma düşüncesi beni daha da gerdi. Tamamen ona ait olan, her yerde Max'in olduğu bir yer. Ürperdim.

Max odaya girdi ve şaşkınlıkla, "Üşüyor musun?" diye sordu. "Palton hâlâ üstünde."

"Hayır," dedim ve hemen konuyu değiştirdim. Gördüğüm ilk şeye, duvardaki, ortasında tuş takımı olan, gümüş-siyah cam panoya döndüm. "Bu enterkom mu?" diye sordum. "Bizim evde de var bir tane! Kullanmayı daha yeni öğrendim."

Max odanın diğer tarafından, elleri ceplerinde, "Bu alarm sistemi," diye cevap verdi. Gülmemek için kendini tutuyordu, bunu kibarlığından yapıyordu.

"Öyle mi?" dedim, ciddiyetle dudaklarımı birbirine bastırıp. "Eski Çin'de bir imparatorun içeri izinsiz girenler için son savunma hattının, kimonosunun koluna sakladığı minik bir Pekinez olduğunu biliyor muydun? Belki sen de onlardan almalısın." Bunu önceki gün tamamen benim gibi kaçıklar için yazılan bir hayvanseverler bloğunda okumuştum. "Yani, güvenlik için endişe ediyorsanız..."

Max başını iki yana salladı ama sonunda gülümsedi ve ben de rahatladığımı belli ederek içimi çektim. "Bilmiyordum," diye cevap verdi. "Ama senin bilmene şaşırmadım."

Çınlayan tabak senfonisi arasında, "Ne oluyor orada?" dedim, az önce geldiği kapıyı göstererek.

“Sezonun milyonuncu akşam yemeği daveti. Annemle babamın çok arkadaşı var,” diye cevap verdi Max, ada tezgâhın yanına oturarak. Sesi yorgun geliyordu. “Peki, bu nedir, Alice? Sorgu mu? Burada ne işin var?” Kollarını göğsünde birleştirdi, sonra onları tezgâhın üzerine koydu, en sonunda da kucağına indirdi.

Ona baktım. “Telefonun bende,” dedim. “Sakin ol. Neden bu kadar tuhafsın?”

Max alışılmadık yükseklikte ve tiz bir ses tonuyla, “Tuhaf filan değilim,” dedi. “Telefonum sende mi?”

“O yüzden geldim,” dedim rahat bir ifadeyle.

“Alabilir miyim o zaman?” dedi sabırsızlıkla.

Telefonu mermer yüzeyde öyle sert ittim ki diğer taraftan düşecek sandım ve bunu istedim de. “Biliyor musun?” dedim. “Bu akşam buraya sana iyilik yapmaya geldim. Bu garip tavırlarından sıkılmaya başladım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Max, çok şaşırmış gibiydi. Telefonu yere düşmeden yakaladı. *Tabii ki.*

“Yani, Oliver’ın partisinde pislik gibi davranıyorsun. Sonra gelip asansörde benden özür diliyorsun, MRI makinesinde boğulacak gibi olunca yardımına koşuyorsun ve şimdi de bana evine gelmiş bir sapıkmışım gibi davranıyorsun. Yani ciddi misin? Birini seç, Max. Kanımın kokusu sana cazip geliyor diye bana yaklaşamayan bir vampiri oynadığın romantik bir vampir filmindeymişim gibi hissediyorum.”

Tabii ki şaka yapıyordum ama Max birden daha da tedirgin oldu. Çaresizce ellerine baktı.

“Ne oldu?” diye sordum onu izlerken. Sonra hafifçe ağzımı araladım. “Bu mu? Benimle yalnız olmaktan mı korkuyorsun?”

Max hâlâ bir şey demiyordu, dişlerini sıktı. “Biraz,” dedi.

Konuşmam biraz zaman aldı, konuştuğumda da sesim cılız ve tedirgindi. “Neden... ne olacağından korkuyorsun?”

Max sonunda, *sence?* der gibi bir ifadeyle yüzüme bakınca bayılacağımı sandım.

Ama holden gelen sesle konuşmamız yarım kaldı. Max’in annesi, “Max? Bir şişe de kırmızı getirir misin?” diyerek yemek odasıyla oturma odası arasındaki holde belirdi. Masum, dostane bir yüzü vardı. “Ah,” dedi beni görünce.

“Anne, bu arkadaşım Alice. O da tam gidiyordu,” dedi Max hemen masadan kalkıp.

Anlayabiliyordum. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Wolfe.”

“Hemen olmaz,” dedi Max’in annesi. “Alice, birincisi, seninle tanışmak çok güzel. Lütfen bana Katherine de! İkincisi, Max bu kadar kaba olduğu için kusura bakma. Bizim akşam yemeği davetlerimizden nefret eder. Neden gelip tatlıda bize eşlik etmiyorsun? Biri gelişini son dakikada iptal etti ve boş bir sandalyemiz var.”

Max’e baktım ama kasıtlı olarak gözlerini benden kaçıırıyordu.

“Be... ben emin değilim...” diye kekeledim.

“Ben eminim,” dedi Katherine ve pırlantalarla ışıldayan elini omzuma koydu. “Tatlı için unsuz, çikolatalı tart var ve eğer başkaları gelmezse hepsini kendi başıma yerim.” Göz kırptı.

Çikolatalı tart rüya gibiydi. Doğru pişirilmiş, ortası ılık ve yumuşak, dışı da leziz, çıtır bir kabuğa sahip bir brownie

gibiydi. Mümkin olsa içinde yüzerdim. Ya da bir delik açıp içine oturdum, sonra da içeriden dışarı doğru yerdim. Belki de bu akşam yattığımda rüyamda bu keki görürdüm.

“Eee, Alice,” dedi Jacob Wolfe. Tatlı yerken Max’in babasının Mass General Hospital’da çocuk cerrahisi bölüm başkanı olduğunu öğrenmiştim. Annesi de şehrin en büyük filantropi* kuruluşlarından birinde çalışıyordu. Üzerimde baskı filan yoktu. “Nasıl oldu da seni daha önce hiç görmedik? Nerede saklanıyordun?”

Oturduğumdan beri elimden bırakmadığımı fark etmenin utancıyla kaşığımı bıraktım. “Buraya yeni taşındım aslında.”

“Alice’le aynı derse giriyoruz,” dedi Max. Farklı davranıyordu.

Resmi ve net bir dille konuşuyordu, duruşu daha sertti. Sanki duyma özrü olan biriyle konuşuyor gibiydi. Babasıyla konuşur gibi değildi.

“Evet, psikoloji,” diye ekledim. Ben sadece konuşmaya dahil olmaya çalışıyordum ama Max’in yüzünü buruşturduğunu gördüm.

“Psikoloji mi?” diye sordu Jacob. Ama artık benimle değil Max’le konuşuyordu. “Bu sömestr o dersi almamaya karar verdiğini sanıyordum?”

Max derin bir nefes aldı, başını salladı ve o an bir hata yaptığımı anladım. “Bunu konuşmuştuk, evet, ama Bay Levy Psikoloji 201’i sadece bu sömestr veriyor ve bu fırsatı kaçırmak istemedim. Özellikle de ondan seneye de ders almak istiyorken.”

* Ç. N. Başkalarının tıbbi, ekonomik ve sosyal standartlarını yükseltmek üzerine faaliyetler örgütlemek.

Jacob boğazını temizledi, taş kesilmiş haldeydi. “Daha hafif dersleri almak için son senenin bahar dönemine kadar beklemek konusunda anlaştığımızı sanıyordum,” dedi.

“Bahar döneminde verilmediğini söyledi ya, canım,” dedi Katherine aynı rahatlatıcı ses tonuyla. Şimdi ateşi söndürüyorum, sakın tekrar yakmaya kalkmayın tonuydu bu. Max’in gözüne gelen saçlardan birini çekti. “Ayrıca Levy’yle harika bir ilişkin var. Belli bir konuda daimi bir ilgi göstermek transkriptine de yansiyacaktır.”

Bu sohbet başımı döndürmüştü. Bizim evde o gün gördüğümüz ve öğrendiğimiz şeylerden konuşurduk. Harvard Meydanı’ndaki yeni bisiklet paylaşımından ya da Malborough Sokağı’ndaki yeni açılan kahveciden. Max’in ebeveynleri onun hayatına dair her detayı biliyor gibi görünüyorlardı ve henüz bilmedikleri şeyleri de herhalde planlamışlardı.

“Max sınıfın en zekisi,” diye araya girdim. “Daha Levy sormadan soracağı tüm soruları biliyor.”

Bunun üzerine Jacob’ın gözleri parladı. “Bunu duymak harika. Aferin,” dedi Max’e.

“Tabii bu soruları bildiğini bizim de anlamamızı hemen sağlıyor,” diye espri yaptım ve masanın diğer ucundan minnettar gözlerle bana bakan Max de dahil herkes kahkahalara boğuldu.

Max’in anne ve babasına tatlı için teşekkür ettikten sonra Max beni kapıya kadar geçirdi. Ona el sallamak için arkamı döndüğümde onun da paltosunu giydiğini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle eve yürüyeceğim.” Omuz silkti. “Geç oldu.”

“Benimle yalnız kalmak istemediğini sanıyordum?” diye dalga geçtim.

“Sanırım kendimi tutabilirim,” dedi şakayı devam ettirip gülerek. Ama paltosundaki düğmelerden birini atladığını gördüm ve düşünmeden düzeltmek için elimi uzattım. Birdenbire, ne olduğunu bile anlayamadan, bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim ve kafamı kaldırıp onunla göz göze gelmememe rağmen aramızda bir şeyler oldu.

“Bir şey olmaz, gerçekten,” dedim bir adım geri çekilip. “Yalnız yürümeyi severim. Kafamı dağıtıyor. Ayrıca babam istediği zaman nerede olduğumu görmesini sağlayan o uygulamalardan kullanıyor.” İçimi çektim, keşke şaka yapıyor olsaydım.

Max biraz incinmiş görünüyordu. Kahverengi kaşe paltosu ve boynunda pek işe yaramayan ekoseli atkısıyla biraz sersem bir hali vardı. “Ah,” dedi. “Tamam.”

Bir şey daha demesini bekledim ama demedi. “Tamam o zaman... Okulda görüşürüz.” Dönüp yürümeye başladım.

“Alice,” diye seslendi Max.

“Evet?” dedim.

“Teşekkürler.”

Ona gülümsedim ve tepeden aşağı doğru yürürken kendimi aramızda bir şeylerin değiştiğini düşünmekten alamadım. Artık sadece anılarımız yoktu. Birbirimizi yeniden tanıyorduk. Gerçek hayatta yeni bir şey inşa ediyorduk. Her zaman güzel değildi ama hiç Max olmasındansa bunu tercih ederim.

26 Eylül

Düşündüğüm ilk şey bariz şekilde Alice'le, Harikalar Diyarı'ndaki Alice'le aynı mantarı yediğimdi. Onu hem küçülten hem de büyütenler. Ben ilk türü yedim. Büyükannemin evindeki oturma odasında yürüyordum ama o kadar küçüktüm ki hiçbir yerim değmeden piyanonun altından geçebildim. Bir şey arıyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Merdivenlerden yavaşça çıktım, her seferinde birer tane ve karnımın üstüne yaslanarak. Tüm gücümle halıya tutunuyordum. Uzaktan sesler duyabiliyordum, daha hızlı gitmek istesem de ne aradığımı bilmiyordum.

Mutfakta güçbela bir sandalyeye çıktım ve çocuk havuzu büyüklüğünde, ters dönmüş bir çay tabağının üzerinde duran fincanı kaldırdım. Başımı altına soktum ama kimse yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştım ama sonra, masanın ortasında

duran profiteroller dikkatimi dağıttı. Ekmek somunları kadar büyüklerdi. Bir tanesini alıp elimle ikiye böldüm ve kenarlarından kemirmeye başladım, yoluma devam ederken de yanıma aldım.

Bir kahkaha duydum, güçlü ve ağız dolusu bir kahkahaydı bu, birden heyecanlandım. Gülümsedim ve hızlanıp yemek odasına geri döndüm, ilerlerken bütün mobilyaların altına baktım. Ama onu bulamıyordum. Ana holden güzel bir koku geliyordu. Tatlı ve biraz da baharatlı. Tanıdık. Şampuan gibi. Gözlerimi kapatıp kokuyu içime çektim. Ama koku geldiğı gibi gitti.

Nerede o?

Endişeli ve bir başıma, perdelerin altında dolaştım, kendimi koyu yeşil ipeklere sardım. Bekliyordum ama neyi beklediğimden emin değildim.

O sırada yüksek sesli soluk alıp verişler ve homurtular duydum. Korkmam gerektiğini düşünsem de korkmuyordum. Hem de hiç. Rahatladım. Ses yaklaşıyordu, sabırla bekledim. Birden perde açıldı ve Jerry'yle yüz yüze geldim, tek fark onun manda kadar büyük olmasıydı. Koklarken ıslak burnunu yüzüme değdirdi ve beni dürttü, kazağımın yakasından tutarak kaldırdı ve beni evin iç kısımlarına doğru götürdü.

Merdivenlerden çıkarıp yatağıma koydu, suratımı yalayıp yanıma kıvrıldı. Hemen uykuya daldım.

16

kuğular hayat boyu tek eşlidir

Ne zaman tuvalete gitmek istese Jerry'nin sokak kapısını var gücüyle tırmalamak, sonrasında da tuvaletini nereye yapacağına karar verene dek uzun bir süre geçirmek gibi bir alışkanlığı var. Daha da kötüsü, bazen burada ne yaptığımızı ve onu neden bu kadar erken kaldırdığımı sormak istercesine kaldırımında durup bana bakıyor.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim elimi belime koyup ona bakarak. Cumartesi sabahı saat dokuzdu, yalınayaktım, kot pantolon ve annemin çekmecesinden aldığım lavanta renkli eski bir kazakla buradaydım. “Tuvaletini yapmak için tam bir dakikan var. Sonra içeri gireceğiz, bütün sabah tutmak zorunda kalsan bile umurumda olmaz.” Jerry kaldırımın kenarına inip işini halletmeden önce bir kez gözünü kırptı.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedim.

Bu sabah canlı, nefes alan bir oyuncak ayıymış gibi ona sarılmış halde uyandım. Sosis gibi vücudu nevre-sime dolanmıştı, başı da insan gibi yastıktaydı. Ayrıca midemde tuhaf bir boşlukla uyandım. Brooklyn Bitpa-zarı rüyasından sonraki gibi bir boşluk değildi. Bu fark-lydı. Daha az kalp kırıklığı, daha çok yitirmişlik. Sanki bulamadığım, bir süredir de bulmayı beceremediğim bir şeyi özlüyormuşum gibi. Bu his yavaş yavaş azalıyor ama anısı hâlâ net. Eski evimizin cephesine baktım ve o an anladım. Onu özlüyordum. Annemi. Rüyamda onu arıyordum.

“İçeri girme zamanı, Jerrycik,” dedim, döndüğümde yalnız olmadığımızı fark ettim. Oliver’ın kabarık saçlı kafası, onu sevmeye eğildiği için Jerry’nin yüzünü kapat-mıştı.

“Merhaba!” dedim coşkuyla ama Oliver bana bakmak için kafasını kaldırdığında yüzü asıktı.

“Pardon, tanışıyor muyuz?” diye sordu.

“Ah, yapma,” dedim ona şakayla karışık vurarak.

Oliver’ın mavi gözleri şok içinde kocaman oldu, kendini korumak ister gibi omuzlarını çekti.

“Hanımefendi! Lütfen. Buraya arkadaşım Jerry’yi görmeye çok uzaklardan geldim. Üniversitede oda arka-daşıydık.” Köpeğe döndü. “Jer, sen bu kadını tanıyor musun?” Köpeklerin gözlerini deviremediklerinden çok emindim. Ama eğer devirebilselerdi Jerry kesinlikle yapardı.

“Çok komik,” dedim. “Cidden, ne işin var burada?”

Oliver gülümsedi. “Tabii ki ikinizi bir maceraya götür-meye geldim.”

Karşı çıkmak için ağzımı açacak oldum, her şeyden önce yalınayaktım ama birden şu an en çok ihtiyacım olan şeyin bir macera olduğunu anladım.

“Bunu sadece Jerry için yapıyorum,” dedim. “Biraz eğlenmeye ihtiyacı var.” Dönüp baktığımda Jerry’nin, elinde kelebek şeklinde bir balon tutan bir kız onun karnını okşarken kaldırımında yan yattığını gördüm.

“Zavallı Jerry,” dedi Oliver başını iki yana sallayarak. “Hayatı çok zor.” Sonra ellerini dizlerine koyarak çömeldi ve Jerry’ye, “Tekneler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Boston şehrine dair yazılmış tüm harika kitaplar arasında *Ördek Yavrularına Yol Verin* açık ara en iyisi. Yavrularını Charles Nehri’nin ortasındaki bir adacıkta dünyaya getiren ve onları Public Garden’daki gölete götürmenin bir yolunu bulmak zorunda kalan bir anne ördeğin hikâyesini anlatıyor. Bu sebeple onları sıra halinde şehre sokuyor ve bütün şehir “yol vermek” için duruyor, ta ki onlar güvenli şekilde suya varana dek.

Bizim evin tam karşısındaki Public Garden’da aynı zamanda kuğulu tekneler var. Üç dolara, bir araya getirilmiş iki kano gibi görünen, üzerinde altı tane ahşap bank olan, ucunda da kuğu heykeli duran ve rehberin arka tarafta oturduğu teknelere binilebiliyor. Sonra pedalları çevirip uzunluğu bir kilometre bile olmayan gölette on beş dakika boyunca gezebiliyorsun.

Oliver’a, “Bu bir tür turist teknesi, değil mi?” diye sordum kuyrukta beklerken.

“Sen de hâlâ bir tür turist değil misin?” diye cevap verdi Oliver.

“Buna alındım,” dedim. “Jerry de öyle.”

Oliver cevap vermedi, elime bir zarf tutuşturdu. “Al, tut bunu,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Yap-şunu, A-lice,” dedi tedirgin şekilde biletçiye bakarken ve ben de aptalca bir sebepten dediğini yaptım.

“Oliver!” Sıra bize gelince biletçi ona sımsıkı sarıldı. “Seni özledik. Bir dahaki yaz yine gelecek misin? Konuklar sana bayılıyor.”

“Nasıl gelmem, Sam?” dedi Oliver. “Şimdiye kadar yaptığım en iyi iş.”

Sam tek kaşını kaldırdı. “Bunun şimdiye dek yaptığın tek iş olduğundan eminim ama yine de iltifatını kabul edeceğim. Ne yazık ki kabul edemeyeceğim tek şey bu bey.” Önümüzde duran kadının bacağına pahalı bir peynir parçasıymış gibi koklamakla meşgul olan Jerry’yi gösterdi. “Kuralları biliyorsun, rehber köpek olmadıkça köpekleri alamıyoruz.”

Oliver abartılı şekilde iç çekti.

“Sam, ne sanıyorsun, geçen yaz öğrendiğim her şeyi unuttuğumu mu? Jerry bir duygusal destek köpeği. Arkadaşım Alice’e ait. Terapistinin mektubu da var yanında, değil mi Alice?”

Birden o zarfın ne için olduğunu anladım. Onu öldürmek istiyordum.

Sam mektubu elimden aldı ve dikkatlice okudu, bir yandan da Jerry’yi süzüyordu. “Pek destek verecek gibi görünmüyor,” dedi.

Dönüp baktığımızda kilolu, kahverengi bir ördeğin iskeleyle çıktığını, Jerry’nin de homurdanarak ona doğru eğildiğini gördük. Onu sakın tutan tek şey tasmaıydı.

Oliver hemen, “O hem duygusal destek hem de güvenlik köpeği,” dedi.

Sam içini çekti.

Jerry homurdanarak koltuklarımızın altında otururken Oliver’ın kolunu benim koltuğumun arkasına attığının fazlasıyla farkındaydım. “Bu çok saçma,” diye mırıldandım. “Pek çok açıdan da yanlış.”

“Ama eğlenceli, değil mi?” diye göz kırptı Oliver ve bacaklarını önümüze doğru uzattı. Üzerinde sahte bir kuğu olan bir teknede değil, Malibu plajlarında gibiydi. Sürekli böyle saçma davranmasa çok can yakacağını düşünmekten alamadım kendimi. “Kuğular hayat boyu tek eşlidir, biliyor muydun?” diye sordu kaşlarını oynatıp.

Gözlerimi devirdim.

“Eee, çarşamba günü neredeydin bakalım?” diye sordu Oliver. “Teraryum Kulübü’nden sonra sana baktım ama Jeremiah koşarak çıktığını söyledi. Sana bahsettiğim Harvard Meydanı’ndaki o eski plak dükkânına gideceğimizi sanıyordum.”

Öne eğilip alnımı elime koydum. “Tamamen unuttum,” dedim. “Özür dilerim, Oliver.” “

“Sorun değil.” Oliver boş verircesine elini salladı. “Üzülen Sally oldu.”

“Sally kim?” diye sordum hafızamı zorlayıp. Okulda o isimde biriyle tanıştığımı hatırlamıyordum.

“Kaykay Sally. Sana anlattığımı söyleme ona ama sanırım Frank’e âşık oldu... Biraz üzüldü galiba. Bir keresinde bisiklet parkında onları yan yana kilitlemiştik, sonrasında bir daha hiç arayıp sormamış. Aferin sana, Frank.”

Kıkırdamadan edemedim. Göletin üzerindeki bir yaya köprüsünün altından geçtik ve yeşil, yün paltolu bir kız bize el salladı. Biz de ona el salladık.

“Cidden, nereye gittin?” diye sordu, bana ne kadar merakla baktığını görünce duraksadım.

Derin bir nefes aldım. “Bu biraz tuhaf,” dedim. “Ne düşüneceğini bilmiyorum.” Bunu yapmayı aklımdan geçirdiğime bile inanamıyordum. Ona her şeyi anlatmak. Ama Oliver bana kendimi güvende hissettiriyordu. Biraz kalbinin kırıldığının da farkındaydım.

Oliver başını iki yana salladı. “Alice, seni tanıdığım günden beri tuhafsin. Haberin olsun, tuhaflığını seviyorum. Bana neler olduğunu anlattırsan belki yardımcı olabilirim.”

“Tamam, peki...” Öne eğildim, emin değildim. “Bennett, Max Wolfe’la ilk karşılaştığım yer değil.”

Oliver’ın gözleri karardı. “Peki, nerde tanıştın?” Hafifçe çenesi oynuyordu. Göletin sonuna varmıştık, geri dönecektik. Sahilde salkımsöğütler olduğunu ilk kez o an fark ettim, çok tanıdık geliyorlardı ama gerçekten bir çocukluk anısı mı olduğunu, yoksa çocukken gördüğüm bir rüyadan mı kaldığını bilemedim.

Derin bir nefes aldım. *Ona güvenebilir miyim?*

“Rüyalarımda,” dedim, yara bandı çeker gibi.

Oliver’ın yüzü düştü ve kolunu çekti. “Ondan hoşlandığını biliyorum, Alice ama başka bir taliple kuğulu tekneyle gezintiye çıkmak, orada da ona rüyalarının erkeğinin başka biri olduğunu söylemek biraz acımasızca değil mi?”

Talip. Bu sözcüğü duymazdan gelmeyi tercih ettim.

“Hayır, anlamıyorsun.” Kahkaha attım ve elimi onun

dizine koydum, elime odaklandığını görünce hemen geri çektim. “Max ve ben aslında rüyalarımızda birbirimizi görüyoruz. Çocukluğumuzdan beri görüyoruz bu rüyaları. Ama olay şu ki daha önce tanışmamıştık. Yani... gerçek hayatta.” Ona her şeyi, tüm hikâyeyi, Max’i okulda ilk görüşümü ve bunun ne kadar zor olduğunu anlattım. “Tamam, artık Sam’e acilen durmasını söyleyebilir ve inip koşarak kaçabilirsin.”

Oliver’ın yüz ifadesi değişmemişti. Hâlâ bana bakıyordu ama zihninin saatte yüz yirmi kilometre hızla işlediğini anlayabiliyordum.

“Sen ve Max,” dedi.

“Ben ve Max.”

“Bilinçaltında mı?” diye sordu.

“Evet...” diye karşılık verdim.

“Haklısın, bu tam bir saçmalık,” diye cevap verdi.

“Biliyorum!” Suratımı ellerime gömmek istiyordum. Kulağa nasıl geldiğini gayet iyi biliyordum. *Gerçek* olması çok kötüydü.

“Ama bu hoşuma gitti.”

“Hoşuna mı gitti?” diye sordum. “Yani, bana inanıyor musun?”

Oliver omuzlarını silkti. “Hoşuma gitti. Çocukken korku filmi izlediğimde ertesi sabah annemlerin kapısının önünde uyanırdım ve oraya nasıl gittiğimi hiç bilmezdim. Yani, bunu nasıl açıklarsın ki? Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle olması daha çok işime geldi. Max konusunda çok tuhaf davranıyorsun ve ben sebebini anlayamamıştım. Belki onu seviyorsun ama en azından ilk görüşte aşk değil... onunla yarışmak daha zor olurdu.” Gülümsedi.

Yüzüm kızardı ve başımı eğip ellerime baktım.

“Sadece bir sorum var,” dedi Oliver.

“Bu kadar mı? Sadece bir soru mu?” Kahkaha attım.

“Hiç rüyada beni gördün mü?” Oliver soruyu sorarken doğrudan gözümün içine baktı. Bu çocuğun yapmaya çekindiği bir şey var mıydı acaba?

Havuzu, çorapları ve ipad’i düşününce, “Evet, kısmen,” dedim.

Oliver’ın tüm vücudu rahatladı, kolunu yine benim oturduğum yerin arkasına uzattı. “Mükemmel.”

Sonra birden kendi vücudumun da rahatladığını hissettim. Oliver’la Max ve rüyalar hakkında konuşmak beni rahatlatmıştı. Sophie de vardı ama çok uzaktaydı. Oliver’la konuşmak bana o kadar da yalnız olmadığımı hissettirmişti.

Ne yazık ki bir suya atlama sesi duyduğumuz ve Jerry’nin ördek hedefine yeniden kilitlenip küçük, tüylü bir Ishmael gibi kendi Beyaz Balina’sının peşinden kuğulu tekneden aşağı atladığını gördüğümüzde o güzel an mahvoldu. Üstelik Jerry iyi de yüzemiyordu.

Panik içinde Oliver’a döndüm ve orada olmadığını gördüm. Çoktan suya atlamış, Jerry’yi tutmuş, tekneye doğru çekiyordu.

“Sakın o hayvanı tekneye geri çıkarayım filan deme,” diye bağırdı Sam teknenin arkasında pedal çevirirken. “Çok ayıp! Hiç de profesyonel bir davranış değil, Oliver!”

“Ama o benim köpeğim!” diye bağırdım, dehşete kapılmış turistlerin arasından kafamı uzatıp.

“Eğer kurallarla ilgili bir şikâyetiniz varsa hanımefendi, pekâlâ siz de onlara katılabilirsiniz,” diye cevap verdi. Tabii ki ciddi değildi. Yapacağımı düşünmüyordu. Ama sonra üstüne yatırdığı Jerry’yle suyu yararak ilerleyen Oliver’a

baktım ve Oliver'ın birden gözleri parladı. *Ee?* der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Biliyor musun, sanırım katılacağım!" dedim. Onların arkasından suya daldım.

Üçümüz birlikte kıyıya kadar yüzdük, Oliver ve ben Jerry'ye destek veriyorduk. İyi olup olmadığımıza bakmak için küçük bir grup kıyıda toplanmıştı. Ama karaya çıkar çıkmaz kahkahaya boğulduk.

"Bu çılgınlıktı." Nefes nefeseydim.

"Çok eğlenceliydi," dedi Oliver. "Sana macera yaşayacağımızı söylemiştim." Şu an hissettiğim şey hoşuma gidiyordu. Rüya görmüşüm gibiydi ama görmemişim. Tamamen gerçektir. Oliver'ın eğlenmek için rüya âlemine ihtiyacı yoktu. Max'i düşündüm ve içim karardı.

Sonra sol tarafıma baktım ve yanyana salınarak yüzen iki gerçek, muhteşem kuğu gördüm.

Baktığımı görünce, "Bunlar Romeo ve Juliet," diye açıkladı Oliver. Sudan yeni çıkmış bir golden retriever gibi saçlarını savurdu. "Ünlüler. On yıldır beraberler."

"Sevimli bir çift olmuşlar," dedim.

"İkisi de dişi," dedi Oliver kıkırdayarak. "Parklar idaresi onları bir araya getirdiğinde fark etmemiş. Her sene yumurtluyorlar ama hiçbirinden yavru çıkmıyor. Yine de birbirlerini çok seviyormuş gibi görünüyorlar."

"Birini sevmenin çok fazla çeşidi var," dedim kuğulara bakarken, sonra döndüğümde Oliver'ı bana bakarken buldum. Ardından üzerimizde bir karartı belirdi, başımızı kaldırdığımızda onun Sam olduğunu gördük. Hiç de hoşnut görünmüyordu.

Oliver'a bir daha ne iş ne de eğlence amaçlı bu teknelere gelmesini söylediğini belirtmeme gerek yok.

O öğleden sonra, her yerimden sular damlarken sırlıklam Jerry'yi evin holüne soktum ve yedek anahtarı kapının yanındaki saksının altına geri koydum. Babam ve ben evden çıkarken anahtarımızı almak konusunda çok unutkanız. Jerry'nin ardından eve girmeden önce taş basamaklarda bıraktığı ıslak pati izlerine baktım.

Basketbol topu kadarlardı. Sanki manda büyüklüğünde bir köpeğin izleriymiş gibi. Jerry'nin arkasından içeri baktım, onun dün gece rüyamda gördüğüm halindeki kocaman kafasıyla perdeyi kenara çektiğini, beni taşıyıp götürmek için beklediğini hatırladım. Sonra, pati izlerine bakıp gözümü kaçırmak kaybolmasını sağlayacakmış gibi içeri girdim ve kapıyı kapattım.

Gerçekten de tuhaf şeyler oluyordu.

17

her şeyi kaçırmıştık

“Her rüya görüşümüzde, temelde sertifikalı birer deli olduğumuzu biliyor muydun?” diye seslendi Max.

Yine güzel bir sonbahar öğleden sonrasıydı ama göremiyorduk çünkü en uygun rahatlığı sağlamak için mükemmel bir loşlukta olan Uyuklama Merkezi’ndeydik. Max’i de göremiyordum, o yüzden kafamı uyku kozamdan dışarı uzattım. Kozalar, Petermann’ın deneklerinin rahatlayıp uykuya dalabilmeleri için hazırladığı dâhiyane birer çözüm. Onun kısa devre yapacağını düşündüğüm gerçek araştırmanın ilk gününde, gelmiş olmamızdan ötürü çok heyecanlıydı. “İşte gerçek eğlence şimdi başlıyor!” dedi ellerini birbirine sürterek.

Bu arada uyku kozaları tam olarak ismi gibi. Ortasına geçiyorsunuz ve sizi sarıyor, tüm vücudunuzu rahatla-

tıyor, sanki bulutların üzerindeymişsiniz gibi hissettiriyor. O kadar rahat ki benim gibi klostrofobisi olanlar bile oralı olmuyor.

“Hep, uykumun asıl deliliğimin ortaya çıktığı yer olduğunu söylemişimdir,” diye cevap verdim kıkırdayarak.

“Ne?” diye sordu Max. Bu şekilde sormasını seviyordum, şimdiden heyecanlanmıştı, ne söylersem söyleyeyim iyi bir şey olacağına eminmiş gibiydi.

Açıklamak için durdum. “Uykunun bizi nasıl delirttiğinden bahsediyoruz, sanki şu an bir çift sosisli sandviç gibi burada yatıyor olmamız tamamen normalmiş gibi.”

Max gerçekten kahkaha attı, acaba onca zaman sonra, ona kahkaha attırmak neden bana kollu kumar makinesinde kolu çekip de üzerime bir milyon altın yağıyormuş gibi hissettiriyordu?

“Bu konuda bir şeyler okudum,” diye devam etti Max. “Rüyaya dair beş ana öğenin akıl hastalığıyla ilişkilendirilebileceği yazıyordu. Birincisi, ağır duygular. İki ve üç, mantıksız düşünce ve düzen. Dört, gördüğün şeyi, ne kadar tuhaf olursa olsun gerçek sanma. Ve tabii beş, gördüklerini hatırlamakta sorun yaşama. Tüm bunlar hezeyan, bunama ya da psikoz yaşayan hastalarda da görülüyormuş. Kendimizi deli *saymamamızın* tek sebebi, o sırada uyuyor olmamız ve hiçbirini bilerek yapmamamız.”

Anladığımı belli etmek için başımı sallamaya çalıştım ama koza fazla harekete imkân vermiyordu ve zaten Max de beni göremezdi. Jerry’nin dünkü devasa pati izlerini ve bunun benim için ne anlama geldiğini düşündüm.

“Önceki gece için özür dilerim,” dedi sonra Max. Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

“Ailen konusunda mı?” diye sordum. “Harikalardı.” Sonra yüzümü buruşturdum. Gerçek Max’in hâlâ beni pek tanımadığını ama Rüya Max’in kesinlikle tanıdığını unutmuştum. Ne zaman yalan söylediğimi anlayabilirdi.

“Kesinlikle *ilginçler*,” dedi. İkimiz de bir süre hiç konuşmadık, tek duyabildiğimiz, kozalarımıza bağlı olan, yaşamsal değerlerimizi ve beyin hareketlerimizi izleyen makinenin sürekli olarak biplemesiydi. Lillian ikimize de ses makinesi isteyip istemediğimizi sormuştu. Kuş ötüşlerinden kıyıya vuran dalga sesine, hatta başka bir odadan gelen konuşma sesine kadar doksan iki çeşidi vardı. Max bunu sevdiğini çünkü kendisine küçüklüğünü ve annesinin alt katta verdiği yemek davetlerinin sesini anımsattığını söylemişti. Ama sonunda sadece birbirimizle konuşmaya karar vermiştik.

“Annenle baban seni gerçekten seviyor,” diye başladım. “Hepsi bu. Bunu pek göstermiyorlar o kadar.”

“Hey, çocuklar,” dedi Miles enterkomdan. “Gerçekten de bu samimi sohbetten çok keyif alıyorum ama size zamanın aktığını ve bu seansın başarılı olabilmesi adına uykuya dalmanız için yedi dakikanızın kaldığını hatırlatmak istiyorum,” dedi.

“Bunun çok yararı oldu, Miles,” diye seslendim. “İnsanın vücudunu rahatlatmak için birazcık telaştan daha iyi bir şey olamaz.”

“Herneyse. Ben gidip bir cappucino alayım,” dedi. “Geri döndüğümde uyumuş olsanız iyi olur.”

Max’ten santimetrelerce ötedeyken nasıl uykuya dala-
caktım? Ya uykumda konuşursam ya da daha kötüsü, ya *onunla* ilgili konuşursam ne olacaktı? İyi haber, bir sebepten o da uykuya dalabilecek gibi görünmüyordu. Harika

öğrenci Max. O yüzden tedirgin olmuyordum. Tedirginliğim azaldıkça da uyumaya daha çok yaklaşıyordum.

Max durduk yere, “Buraya neden geldin?” diye sordu. “RKM’ye yani. Küçükken.”

“Gerçekten hatırlamıyorum,” diye cevap verdim. “Ama babama göre, annem şu insansı maymun işine gittikten sonra kâbuslarım başlamış.” Max’e bütün hikâyeyi anlatmamıştım, tüm egzotik yer ve nadir türler arasında Madeleine’in araştırmalarından bahsetmek için zamanımız olmamıştı.

“Yani öylece bırakıp gitti mi? Bunu hiç anlamamıştım,” diye fısıldadı Max ve ona bu kısmı da anlatmadığıma şaşırdım. Aynı zamanda sesindeki alınmaya da şaşırdım. Ama sonra ses tonu yumuşadı. “Sanırım hep başka şeylerle meşguldük... kendimizi o eski korsan gemisinin etrafında dalış yaparken bulmak gibi.”

Gülümsedim. “Devasa tostla süt nehrinden aşağı rafting yaptığımız zaman nasıl mesela?”

“Leziz,” diye cevap verdi Max, kıkırdadım. Ama konu buna gelince, bir kez daha gerçekte birbirimiz hakkında ne kadar az şey bildiğimizi düşündüm. Ne kadarını kaçırdık?

“Neyse, evet. Sanırım bizi terk etti,” dedim kendimi düzeltmeden önce. “Yani *evet*. Bizi terk etti. Babam bu kadar net şekilde dile getirmiyor. Ama öyle değil. Kesinlikle bizi terk etti.” Evimde kaybolduğum ve kalktığım da nasıl hissettiğimi düşündüğüm rüya geldi aklıma. Küçükken de böyle rüyalar mı görüyordum acaba? Konuyu değiştirmeye karar verdim. “Peki, ya sen? Sen nasıl geldin buraya? Hiç sorunu olmayan, mükemmel bir çocuk gibi görünüyorsun. Beyaz önlüğüne hiç bulaştırmadan spagetti yiyen bir çocuk.”

Max homurdandı. “Hiç öyle olmadım, yakınından bile geçmedim,” dedi. “Ama sonra ablam...”

“Ne ablası?” diye sordum. “Üniversitede mi? Önceki gece de lafını ettin ve ben ablan olduğunu hiç bilmiyordum.”

Max uzun süre hiçbir şey demedi, uykuya mı daldı acaba, diye düşündüm. Ama içten içe dalmadığını biliyordum. Korkunç bir şey gelmek üzereydi.

“Öldü de o yüzden,” dedi Max.

Yüreğim ezildi ve uyku kozası bir anda vücuduma dar geldi. Yanına gitmek istiyordum ama koza beni içinde tutuyordu.

“Max,” dedim. “Çok üzüldüm. Bilmiyordum.”

“Teşekkürler,” diye cevap verdi. Şu an onu yanıma uzanmış, gri gözleri kocaman açık, tavana bakarken hayal edebiliyordum. “Uzun zaman önceydi. Ben yedi yaşındaydım, o da on beş.” Bir dakika kadar duraksadı. “Tanısan severdin onu. Özgür ruhluydu. Annemle babam onu kontrol edemiyordu ve bundan nefret ediyorlardı. Ama anne ve babam yanımda değilken ablam hep yanımdaydı. Cezalı olduğu çoğu haftasonundan birinde gizlice evden çıktı. Diğer çocuk içki içmiş, Lila’nın da sadece acemi ehliyeti vardı, bu yüzden...”

Sadece Lila için değil, aynı zamanda çocuk yaşta yalnız kalan Max için de gözlerim doldu. Pek çok şey anlam kazanmaya başlıyordu. Kim olduğu, Celeste’in söyledikleri. Şu an bu kişi olmak için bu kadar ısrarcı oluşu. Bir şeyi değil, aslında her şeyi kaçırmıştık. Max bensiz koca bir hayat yaşamıştı.

“Annenle baban bu yüzden böyle sıkı.” Artık anlıyordum. “Eğer her şeyi baştan planlarlarsa öngörülmemiş bir hata olmaz.”

“Bütün yumurtaları aynı sepete koymak’ lafına inanırım,” dedi Max. “Ben sepetim. Sanırım o zaman beyaz önlüğüne hiç bulaştırmadan spagetti yiyen çocuk oldum. Sadece onların mutlu olmasını istiyorum, biliyor musun? Yeterince şey yaşadılar.”

“Ama Max,” dedim. “Sen de yaşadın.”

Max boğazını temizledi. “Teşekkürler, Alice,” dedi tekrar. Sonra yavaşça konuyu değiştirdi ve ben de ona izin verdim çünkü buna ihtiyacı olduğunu anlıyordum. “İkimizin de küçükken böyle şeyler yaşaması tuhaf değil mi? Senin annen gidiyor, benim de ablam...” Cümlenin sonunda sesi kısıldı, tamamlayamadı.

Lafa girdim. “Evet, tuhaf. Ama buraya kâbuslarımız için geldik. Değil mi? Önce sana kâbus yaşatan bir şeyin olması gerek.”

“Doğru,” dedi Max, sesi daha sakın, öncekinden daha çatalıydı. Uykuya dalıyordu. Yıllar içinde bu işaretlere alışıyor insan. Max genelde cümlenin ortasında kalır.

“Tatlı rüyalar, Max,” dedim.

“Yakında görüşürüz, Alice,” dedi. Sonra ikimiz de uykuya daldık.

10 Ekim

Bir an için bir çamaşır deterjanı reklamında olduğumu düşündüm.

Her yanımda kuştüyü yorgan vardı. Yumuşak ve kabarık, pürüzsüz ve serin. Nefes aldım, kollarımı kafamın üzerine doğru uzattım ve yan döndüm.

Sonra Max'le yüz yüze geldim.

Onu gördüğüme şaşırmadım, yüzündeki ifadeden onun da beni gördüğüne şaşırmadığını anlayabiliyordum. Sadece gülümsedik, gülümsememin yüzüme, yüzümün de gülümsememe ait olmadığı noktaya kadar. Ağzımın, gözlerimin, hatta gamzelerimin bile gamzeleri vardı. Her şey hayal meyalı. Kendimi sarhoş gibi hissettiğim zamanlar gibiydi ama çok iyi anlamda. Bu devasa kuştüyü yorganda yatmak ve Max'i izlemek bana böyle hissettiriyordu. Normalde insan-

ların bakma yarışmasında rahatsız olup sonunda birinin bir şey söylediği olur. Birinin yüzüne bakmak hassas iştir. Ama o an bizim için hiç öyle olmadı. O şekilde ne kadar kaldık hiç bilmiyorum. Dakikalar, saatler, günler. Umurumda değildi.

Sonra Max'in kafasının arkasından dev bir balonun uçtuğunu gördüm. Milyonlarca mor ve pembe ton vardı, fuşyadan kızcıcağa, oradan üzümlü rengine. Doğrudum ve üzerinde yattığımız şeyin kuştüyü yorgan değil, bulut olduğunu gördüm. Aşağıımızda, gökyüzünü kaplayan, farklı yüksekliklerde bir milyon sıcak hava balonu vardı.

Max de doğrudu. İkimiz de konuşmadık. Balonlara bakmak için eğildim, içlerinde insan görmüyordum, sanki balonlar kendi başlarına uçuyormuş gibiydi. Sonra Max'in balonlara bakmadığını fark ettim. Saçımda bir şey hissettim, baktığımda bunun onun eli olduğunu gördüm, neredeyse hissedemiyordum. Ama hissedememenin tam tersiydi. Saçımda hissedemiyor olabilirdim ama midemde hissediyordum.

Olabildiğince yavaş, Max'in yüzüne döndüm. Hemen gözlerine bakamadım. Çok yakındık. Ona doğru çekiliyor gibiydim, sanki o buzdolabı, ben de magnetmişim gibi. Sonunda başımı kaldırdım, o da bana bakmıyordu.

Dudaklarına bakıyordu.

Onun dudakları benimkilere dokunacak hale gelene dek birbirimize yavaş yavaş yaklaştık...

18

uyanın

Uyku kozasının *blip-blap-bliip* sesleriyle gözlerimi açtım.

Nanao beni dikkatle uyku kozasından kaldırdığında, gözlerimi hafif parlak bulutlardan loş odaya adapte etmeye çalışıyordum. “Uyanın,” dedi. Bu, onun sesini ilk duyuşumdu.

“Max nerede?” diye sordum yanımdaki boş kozaya bakıp sesimdeki paniği kontrol etmeye çalışarak.

“Onun için endişelenme. Benimle gel.” Konuşması sadece nazik ve telkin edici değildi, aynı zamanda İngiliz aksanı vardı.

“Veriler henüz net değil,” dedi Petermann, Nanao beni ana laboratuvara götürünce. Bu kez üzerinde binici pantolonu ve polo tişört vardı. Gözümün ucuyla Max’in demir pencere pervazında oturduğunu gördüm, ona bakarken

tedirgindim. Bakma cesareti bulduğumda, o da ellerini birleştirip dizlerinin üzerine doğru eğilerek kirpiklerinin arasından temkinli şekilde bana baktı. Tüm vücudum gözlerinin üzerimde olmasının hissiyle ürperdi, yanaklarımın renginin pembeden fuşyaya, oradan da mora döndüğüne şüphem yoktu.

Petermann masaya eğilmiş, burnunun ucunda duran gözlüğüyle iki büyük bilgisayar ekranına bakıyordu. Eski gözlemevinin yenilenmiş odalarından yapıldığı için RKM'nin laboratuvarı beklediği gibi steril bir ortam olmaktan çok uzak. Siyah-beyaz damalı yer karoları, büyük pencereleri ve klasik duvar dekorları var. Bunca elektronik cihaz olmasa yüz yıl önceye gitmiş gibi hissedebilir insan kendini. Burayı seviyorum.

Petermann devam etti. "Eğer verilerimiz net olmazsa size ne düşündüğünüzü söyleyemem." Başını kaşıdı. "Bak, Max, sen bize rüyanın sıcak hava balonuyla ilgili olduğunu söyledin." Soldaki ekranda bir dizi veri gösterdi. "Ama sağdaki monitörde tek gördüğüm Macy'nin Şükran Günü Geçidi'nden bir balon." Yalan söylemiyordu. Petermann'ın sağ tarafındaki ekranda devasa bir Snoopy köpek balonu vardı.

Bugünkü seansın amacı uyuma kozalarında uyurken Petermann'ın bizim beyin hareketlerimizin haritasını çıkarması, sonrasında da uyanıp ona rüyada gördüğümüz her şeyi anlatmamızdı. Anlattığımız görüntüleri beynin hangi kısımlarının harekete geçtiğiyle karşılaştıracak ve rüyamızın mantığını, zihnimizin oraya gidiş şeklini anlamaya çalışacaktı.

Ama Snoopy balonu karışıklığını düşününce belli ki bulunacak pek bir mantık yoktu. Sanki beyinlerimiz anla-

masını istemedikleri için Petermann'ı yanıltmaya çalışıyor gibiydi. Bu beni biraz sevindirdi.

Petermann yüzünü ovuşturdu, yorgun görünüyordu. "Alice, bana rüyandan biraz daha bahseder misin? Max şu an pek bir şey hatırlamıyor."

"Tabii," dedim gördüğüm tek sandalyeye oturarak; o da Max'in oturduğu pencere pervazının yanındaydı. "Çok basitti, bir bulutun üzerinde uyuyorduk."

"Birlikte mi?" diye sordu Petermann.

Tereddüt ettim. Max ayakkabı bağcıklarına bakıyordu. "Evet..."

Petermann, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Eee," dedim Max'e bakarak.

Max hâlâ ayaklarına bakarken gülümsedi. "Evet, Alice," dedi merakla kaşlarını kaldırıp. "Sonra ne oldu? Çok sıkıcı bir rüya gibi görünüyor."

Ona vurmak istiyordum ama onun yerine gülümsedim. "Bilmiyorum," dedim. "Tam güzel olacakken uyandım sanırım."

Max birden başını kaldırdı, gözleri bana kilitlenmişti, şaşkın ve meraklı bir hali vardı. Vücudumun ürperdiğini hissettim. Max gülümsedi.

Petermann'a az kalsın öpüşecek olduğumuzu söylemeliydik. Neden söylemiyorduk? Bunun için buradaydık. Ama ona öpüşecek olduğumuzu söylemek, sadece bizim paylaştığımız bir andan vazgeçmek demekti. Ayrıca olduğunu kabul etmek, henüz üzerinde konuşmaya hazır olduğum bir şey değildi.

"Ne tuhaf," dedi Petermann, mevcut gerginliğin farkına varıp. "Rüyalarınız genelde çok daha çeşitli. Üzerinde çalışacak çok fazla malzeme oluyor. Ama bizim verimiz şu

an için sonuçsuz. Uyku kozaları beklediğim kadar verimli olmadı. Korkmayın, başka bir fikrim var.” Karşımızdaki tabureye oturdu. “Duymak isteyen?”

“Neyse, vazgeçtim.” Petermann, Max ve benim birbirimize salak salak baktığımızı fark etmişti.

“Elbette.” Max kıpırdandı ve daha dik oturdu, tüm dikkatini Petermann’a verdi. Ben olduğum yerde duruyordum, gözüm onda olacak şekilde pencereye yaslandım, her an ağzıyla üzerime atlamasını bekliyordum. Elimde değildi. Bunu bir adım ileri taşımamıza birkaç santimetre kalmıştı. Bu olmadan uyandık, evet. Ama ya uyanmaysaydı? Neler olurdu? Buna izin verir miydi?

Yedinci sınıftayken kuzenim Jane New York’a bizde kalmaya gelmişti. Jane sonbaharda Barnard’a başlayacaktı ama stajı yurtlar açılmadan bir ay önce başlıyordu. O bir ay boyunca beni delirtmişti. Kitaplarımı aldı ve üzerlerinde yiyecek lekeleriyle geri verdi. Banyo lavabosunun her yerinde saçlarını bıraktı. Sekiz bin tane de diyet kısıtlaması vardı. Mesela, Jane pesketaryendi* ama balıklar insani şekilde öldürüldüğü sürece. Jane’in şık bir Fransız restoranında garsona sordukları geldi aklıma. *Affedersiniz ama bu balık rahatlatıcı senfoni müziği çalarken şırıngayla mı öldürüldü? Yoksa balıkçı teknesi yanına gelir gelmez kalp krizi veya beyin anevrizması gibi doğal sebeplerle mi öldü?*

Şu an Max’i izlerken kalbim Jane’in sevgili balıklarından biriymiş gibi geliyordu. Max kendini benden uzaklaştırırken kaç muhtemel şekilde ölebilirdim? Şimdi gözümde canlanıyordu, o minik kalplerle birlikte ağa takılmadan önce oraya buraya sıçrayarak nehirden aşağı yüzüyordum.

* Ç. N. Hayvan eti olarak sadece balık yiyen kişiler.

Max her zamanki gibi sakin ve odaklanmış haliyle, “Pekâlâ, nedir yeni plan?” diye sordu. Bir an kendimi, tanıdığım ve daha önce binlerce kez öptüğüm erkek arkadaşımın yanında oturuyormuşum gibi hissettim. Sonrasında çok az tanıdığım, öpmeyi bile başaramadığım kusursuz Max’e dönüştü. Tüm bu gelgitlerinden nefret ediyorum. Bunu düşünmekten çok yoruldum. Birden şu gün bir an önce bitsin de eve gidip kendimi gerçek, buluttan olmayan kuştüyü yorganıma gömeyim, sonra da Max’ten başka bir şeyi düşleyerek uyuyayım istedim.

“Bence birlikte gördüğünüz bir rüyayı tekrarlamalıyız,” dedi Petermann. “Sizi doğru zihin çerçevesine sokacak bir yol bu. Bir beysbol maçına gittiyseniz o beysbol maçına gidin ve aynı koltuklara oturun. Yüzmeye gittiyseniz gidip bir havuz bulun. Aynı şeyleri giymeye çalışın ve nasıl davrandıysanız öyle davranın.”

“Neden?” diye sordum, sesim huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı. Ama elimde değildi. Bu sadece dünyada yapmayı istediğim son şey değildi, aynı zamanda yapmak istediğim şeyin tam tersiydi. Bu işkenceydi.

Petermann gözlüğünü çıkardı ve açık mavi cep mendiliyle gözlüğünü sildi. “Çünkü ihtiyacımız olan şey malzeme. Hatıraların ve görüntülerin yeniden rüya görmeye başlamadan önce zihninizde tazelenmesini istiyorum.”

“Tabii,” diye katıldı Max. “Ancak bizim rüyalarımız biraz tuhaf. Bütün detayları hatırlayabilir miyiz, bilmiyorum...”

“Ben hepsini yazdım,” dedim. “Ama yazmamış olsaydım da unutmazdım.” Son kısım istediğimden daha savunmacı bir tonda çıktı ama Max fark etmiş gibi değildi.

Ama Petermann şoka girdi. “Bir rüya günlüğü mü tutuyorsun?”

Başımı salladım. “Bir defter.”

“Alice, bunu sürecin başlangıcında öğrensem inanılmaz faydalı olabilirdi,” dedi Petermann. “Neden söylemedin?”

“Çünkü kişisel bir şey,” dedim kollarımı göğsümde bağlayıp.

Petermann, “Bu deneyimleri yazman ve onları anlatman, bu deney ve genel olarak araştırmalar için bir altın madeni olabilir,” dedi.

“Bu deneyin amacı sadece bilimsel değil,” dedim. Nedendir bilmiyorum ama birden ağlamaklı oldum. Anlamıyordu. “Kişisel hatıralarımı alıp onları bir grup araştırma asistanına dağıtamazsınız. Max ve ben bunları senaryo olarak kullanabiliriz ama o zaman da yönetmen ben olmalıyım.”

Max anlayışla bana bakıyordu. “Tamam, Alice,” dedi. “Kimse böyle bir şey yapmayacak. Değil mi, Dr. Petermann?”

Petermann dudaklarını birbirine bastırdı ama kabul lenip başını salladı.

“Kabul ama şartlarım var. O yere gidecek ve rüya-daki gibi davranacaksınız, sonra da gelip geceyi laboratuvar da uyuyarak geçireceksiniz. Öğleden sonra uykusu filan yok.”

“Bütün gece mi?” dedik Max’le aynı anda. Benim sesim minik bir çizgi film faresinin sesi gibi çıktı, onunkiyse tam tersiydi. İnanılmaz yüksek.

“Bütün gece,” dedi Petermann net şekilde. “Eğer bu senin için iddia ettiğin kadar önemliyse, geceyi burada geçirmek bir sorun olmamalı.”

Max boğazını temizledi, göz ucuyla bana baktı. “Sanırım asıl sorun şu: Hangi rüyayı seçeceğiz?” diye sordu. “Şu an uçağa atlayıp Tayland’a gidecek halimiz yok.”

“Bilemiyorum,” dedim. “Tayland gibi egzotik olmasına gerek yok ama kırmızı şemsiyeden daha ilginç olması da lazım. Farklı ama ulaşılabilir.”

Max bir süre pencereden dışarı bakıp düşündü. Sonra gülümsedi. “Sanırım nereye gideceğimizi biliyorum.”

19

gece melodisi

Babamla Roma'da geçirdiğimiz yaz Venedik'e gitmeyi çok istiyordum. İki gün için bile olsa, oranın da Domuz Plajı gibi yılın bu zamanında tam bir turist tuzağı olduğunu, etrafta gezmenin bile mümkün olmadığını söyleyerek buna karşı çıkmıştı. Ama orası beni büyüliyordu. Diğerlerine hiç benzemeyen, her şeyin eski ve caddelerin suyla kaplı olduğu bir şehirdi.

"Lütfen, sular altında kalmadan önce oraya gitmemiz gerek," dedim. Bu lafım üzerine karşı çıkamadı ama sular altında kalsa bile dalış turizmi yapılacağıyla ilgili bir şeyler geveledi.

Turistler bir kenara, tahmin ettiğimden de büyüliydü. En sevdiğim şey, yüzlerce yıl önce orada hayatın nasıl olduğunu kolayca gözümde canlandırabiliyor olmaktı.

Venedik'te olmak, en sevdiğim müzelerdeki tabloların hayatına ve enerjisine bir adım daha yakın olmak gibiydi. Sular yükseldiğinde bir kilisenin basamaklarının üzerinin suyla kaplanması, San Marco Meydanı'ndaki güvercinler, kanalların yan taraflarına bağlı tekneler. Venediklilerin suya kıyısı olan meydanlarda, misafirlerin gondollarla geldiği büyük partiler verdiğinin hayalini kurmak çok kolaydı.

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında, dünya hâlâ muamma iken buraya gelmiş olan rahmetli Isabella Stewart Gardner da Venedik'i en az benim kadar sevmiş, Boston'daki evine döndükten sonra büyük bir malikâne yaptırmış ve orayı baştan aşağı sanatla doldurmuş. Hayatımda bu kadar güzel bir şey gördüğümü hiç sanmıyorum. Devasa, bitkilerle dolu ve cam tavanlı bir bahçenin çevrelediği, Venedik tasarımı dört katlı bir yer.

Emmet Lewis, Max ve beni içeride gezdirirken gururla, "Isabella Stewart Gardner hayatı boyunca dünyayı gezdi; sanatçılarla, müzisyenlerle, yazarlarla arkadaş olup hem bir koleksiyon biriktirdi hem de o zamanın Birleşik Devletler'inde eşi görülmemiş bir yaratıcı ağ kurdu kendine," dedi. Emmet, Max'in ailesinin akşam yemeğine katıldığım gece misafirlerinden biriydi ve ona, samimi gülümsemesine, kusursuz tüvit takımına görür görmez bayılmıştım. Aynı zamanda Gardner Müzesi'nin müdürüydü. "Ama en sevdiği yer açık ara Venedik'te kaldığı Barbaro Meydanı'dır. Onun etkisini bugün burada da görebilirsiniz." Eliyle girift mimariyi işaret etti.

"Bizi ziyaret saatlerinden sonra kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Lewis," dedim. "Bu gerçekleşmiş bir rüya gibi."

“Nasıl kabul etmem?” dedi Emmet coşkuyla. “Sanata ilgi duyan gençleri seviyorum. Max arayıp da hemen yapmanız gereken bir okul projeniz olduğunu söyleyince size yardımcı olacağım için çok sevindim.” Max’in omzuna dokundu. “Bütün güvenliğe önceden bilgi verdim. Benden bir şey isterseniz dördüncü katta son dakika e-postalarına cevap veriyor olacağım. Isabella’nın özel banyosunu ofise çevirdim.” Eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Bazen onun ayaklı küvetine girip kitap okumak istiyorum!” Ardından göz kırıp merdivenlerden yukarı çıktı.

“Onu sevdim,” dedim, tüvit kaplı bedeninin gözden kayboluşunu izlerken. Sonra Max’e döndüm. “Bunu ayarladığına da inanamıyorum.”

Max önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. “Müzeleri ne kadar sevdiğini biliyorum,” dedi. “Met’teki rüyamızı yeniden yaşamak için kusursuz bir yer.”

İkinci kattaki odaya gittik, sonuncu gibi o da süslü ve muhteşemdi ama büyük bir fark vardı. Abartılı duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlardan birinde, şöminenin her iki yanında iki tane büyük, altın varaklı boş çerçeve vardı.

Boş çerçeveleri gösterip, “Bu tuhaf bir seçim olmuş,” dedim. Bu daha çok Sophie’nin ailesinin evinde, devasa bir hamburger heykelinin yanında görmeyi beklediğim türden bir şeydi.

Ama Max heyecanlı görünüyordu. “Soygundan bu kalmış olmalı. Doksanlarda bir grup adam, polis memuru kılığında müzenin kapısında durup içeriden gelen acil bir yardım çağrısına müdahale edeceklerini söylemiş, bir güvenlik görevlisi de protokolü delip onları içeri almış. Ertesi sabah o ikisini içeri alan

güvenlik görevlisini ağzı bağlı halde müzenin bodrum katında bulmuşlar... birtakım paha biçilmez eser de kayıpmış.”

“Bulundular mı peki?” diye sordum.

“*Boston Globe* ara ara bir ya da iki haber yapıyor... Avrupadaki küçük bir galeride ya da özel bir koleksiyonda bulunduklarından bahsediliyor ama resmi bir şey çıkmadı.”

Alt kata geri döndük ve birinci kattaki küçük bir oturma odasına geçtik. Güneş sarısı duvar kâğıdı, portre ve manzara resimleriyle kaplı oda bize hiç bakmayan, çok iri, kulaklıklılı ve ceketli Doğu Avrupalı bir adam tarafından korunuyordu.

“Aradığım eser burada olmalı,” dedi Max duvarlara göz gezdirirken. “Orada.”

Odanın köşesinde, pencerenin kenarındaki tabloya bakıyordu; ilk bakışta hiç de beklediğim gibi bir esere benzemiyordu. Diğerlerinden daha küçüktü ve farklı gri tonlarda boyanmıştı. Degas’ın balerimleri gibi turkuvaz tütülerle koyu pembe perdeler ya da Monet’nin renkli zambakları yoktu. Ama yakınına gittikçe grinin içinde, sisin içinden çıkıyormuş gibi duran parlak turuncu renkte lekeler olduğunu gördüm. GECE MELODİSİ, JAMES MCNEILL WHISTLER yazıyordu plakada. Bir şekilde sakinleştirici ve biraz da gizemliydi, şimdiye dek gördüğüm en güzel resimlerden biriydi. *Gece Melodisi*’nin derinliklerine baktıkça tek düşünebildiğim, bir rüyanın ifade edilişinin gerçekten ancak böyle görünebileceğiydi. Max’in neden bunu seçtiğini anlıyordum ve bunu seçtiği için onu daha da çok seviyordum.

“Hazır mısın?” Max’e döndüm, onun zaten komik, neredeyse ürkek bir ifadeyle benimle aynı şeyi düşündüğünü belli ederek bana baktığını gördüm.

Cevaben tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bunu yaptığımıza inanamıyordum.

“Üstümü değiştireyim,” dedi Max. “Hemen dönerim.”

Yün paltomu çıkardım ve köşedeki, muhtemelen arabamızdan daha pahalı olan oyma masanın altına yerleştirdim, büyükannemin gardırobundan bulduğum mürdüm rengi bir tuvalet giymiştim. Beyoncé tarzı değildi ama rengi tenime yakışıyordu. Sonra Met’teki rüyayı yazdığım yeri açtım ve sahneye çıkmadan önce son kez repliklere bakarmış gibi hızlıca satırlara göz gezdirdim.

Arkadan bir ses duydum, döndüğümde Max dehşete kapılmış halde kapı eşiğinde duruyordu. Ayrıca şık smokiniyle tamamen kusursuz görünüyordu.

“Sen... çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“O zaman sorun nedir?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi Max içini çekerek. “Günlüğü oku sadece, Alice.”

Defterimi açtım ve rüyanın başından başladım, baloncuklu şampanyayı, güzel elbiseyi ve seçkin kalabalığı tarif ettim, sonra da, “İşte, Max beni orada, empresyonistlerin bulunduğu bölümdeki Degas’ının balerin tabloları önünde dururken buldu,” dedim.

Sonraki kısımda yutkundum ama devam ettim. “İşte burada diyorsun ki...”

Max, “Ne dediğimi biliyorum,” diye lafımı kesti, sesi alçak, gözleri nazikti. “Biliyor musun, ben de dans edebiliyorum.” Kolunu belime doladı. Bu kolu nasıl da özlemiştim.

“Doğru, güzel.” Sayfayı çevirdim. “Ve tüm vücudum... bu kısmı geçelim.” Kafamı kaldırıp Max’in yüzüne baktım, çok yakındık ve gülümseyecek gibi bir hali vardı. Bana işkence ediyor olmaktan keyif alıyor gibiydi.

“Ben, ‘Kanıtla,’ diyorum. Sen de...”

Max tereddüt bile etmeden beni döndürdü. Dönerken etrafımda ateşböcekleri gibi yanıp sönen ışıklar gördüğüme yemin edebilirdim. Ama kendimi topladığımda bunların sadece şamdanlardan geldiğini anladım.

Döndükten sonra güçlkle, “Güzel, güzel,” dedim ve eteğimin arkasının kalkmadığından emin olmak için üstümü başımı düzelttim. Daha dengemi tam sağlayamamışken Max beni sertçe kendine çekti ve boynunun kokusunu alınca bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

“Şimdi de sen...” Max’in sesi çok uzaklardan geliyordu sanki, gözlerimi açtım.

“Smokin sana çok yakışmış,” dedim fısıltıyla, pes etmiştim. Sadece burnumu kulağının altına dayamak istiyordum.

“Teşekkürler. Beyoncé’nin Grammy Ödülleri töreninde giydiğinden.” O da bu cümleyi yorgun gibi, pes etmiş gibi söylemişti, göğüs kafesinde kalbinin nasıl attığını duyabiliyordum. Bu kez kahrkaha atmadık. Sadece orada öylece durduk çünkü ikimiz de az sonra ne olacağını ve o şeyin tabii ki olmayacağını çünkü onun bir kız arkadaşı olduğunu ve bunun rüya değil, gerçek hayat olduğunu, bunun kendimizi hazırladığımızdan da daha anlamlı bir şey olduğunu biliyorduk. Bir yerlerden konuşma uğultusu ve senfoni müziği duyduğuma yemin edebilirdim ama bu olamazdı çünkü yüksek güvenlikli bir müzede ziyaret saatleri dışındaydık ve müzede şu an

bizden, üst kattaki Emmet'ten ve bizim birer akıl hastası olduğumuzu düşünen güvenlik görevlisinden başka kimse yoktu.

"Tamam, harika!" dedim biraz fazla yüksek bir sesle ve tüm gücümü Max'ten uzaklaşmak için kullandım. Ama güvenli bir mesafeye geldiğim anda beni bırakmadığını fark ettim. Beni sıkıca, neredeyse zor kullanarak kendine çekti ve arkaya doğru yatırdı.

Ve Max beni öptü.

Dudaklarının tadı Oreo gibiydi. Ama tabii bunu sonradan düşündüm. Beynimin derinliklerinde bir yerde, bir kadının kendini nazik bir öpücükle karşılaşmış bulursa sakince öpülmeye izin vermesi gerektiğini biliyordum. Filmlerde hep böyle olmuyor mu? Ama ben o rolü oynayamadım. Hiçbir şey ellerimi Max'in saçlarına uzatmama, kollarımla onu kendime çekmeme, hâlihazırda olduğumuzdan daha yakına çekmeme engel olamadı. Sanki daha önce hiç öpülmemişim gibi. Onu yiyip bitirecekmişim gibi. Gezegende kalan son iki insanmışız ve öpüşmek bizi hayatta tutan tek şeymiş gibi.

Max alnını benimkine dayayacak kadar geri çekildi. "Seni özledim," dedi. Hâlâ yazdıklarım üzerimden mi gidiyorduk bilmiyordum.

Adının Igor olduğunu öğrendiğim güvenlik görevlisi Max ve beni Gardner'ın kilitli ön kapısından dışarı çıkardı, sanki rüyamda şampanya içmekten sadece bahsetmemiş, şampanya içmiştim de. Belki bir kadehten fazla. Belki on iki kadeh gibi. Max elimi tutunca, İşte, *bir kadeh daha*, diye düşündüm, dönüp müze kapısına baktığımda Igor camın arkasında duruyordu.

Bana göz kırptı.

Neredeyse hiç konuşmadan, arabayla laboratuvara dönüyorduk çünkü söyleyecek bir şey bulamıyordum. Pencereden dışarı bakıyordum, acaba pişman mıydı? Ama bir şey yaptı. Bir kez daha, dizimde iki el vardı ve biri Max'indi.

"Babana bu gece nerede kalacağını söyledin mi?" diye sordu Max.

"Üçüncü sınıfların kaynaşma görüşmesi var, dedim." Kahkaha attım. "Ona Portekiz'e gittiğimi de söyleyebilirdim, muhtemelen beni duymazdı. Sen seninkilere ne dedin?"

"Şehir dışındalar," dedi Max. "Bilmedikleri şey onlara zarar vermez. Cep telefonum açık olduğu sürece sorun olmaz."

Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama açıkçası bunu mahvetmekten de korkuyordum. Şu anda arabada sadece ikimiz vardık, saçma sapan bir şekilde şıktık, bir rüyada bile olabilirdik aslında. Zaten bunu bilemezdik, belki de öyleydik. Kim bize aksini söyleyebilirdi ki?

Lillian bizi RKM'nin giriş holünde karşıladığında elinde RKM'nin standart paketi yani iki tane mavi, pamuklu pijama, iki diş fırçası ve küçük sabunlar vardı. Yaz kampı gibiydi. Asla dışarı çıkamayacağın, gerçekten de kötü bir yaz kampı.

Lillian bize malzemeleri verirken, "Petermann nerede?" diye sordu Max.

"Birazdan gelir," dedi. "Gitmesi gereken bir bağış toplantısı vardı. Bu süreçte ben iş başındayım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

“Teşekkürler, Lillian,” dedi Max.

Max bir an için arkasını döndüğünde, bana muzip bir bakış atarak, “Rica ederim,” diye cevap verdi Lillian.

Ben de ona baktım. *Ne var?* Nasıl biliyor olabilirdi ki?

Ama banyoya girdiğimde nedenini gördüm. Dağılmış haldeydim. Saçlarım on iki saatlik bir uykudan kalkmışım gibiydi ve burnumda, yanaklarımda Max’in kirli sakalı sebebiyle kalan kızarıklıklar vardı.

Ama en rahatsız edici olan kısım bu değildi. Yanaklarımdan bahsetmişken, ıslıl ışıllardı. On kilometre koşmuşum gibi değil, altı gece lambası yutmuşum gibi. İçeriden yanıyordum resmen, gözlerim de kocaman ve yusuvarlaktı.

Belli ki aşk insanı güzelleştiriyordu.

Pijamalarımı giydim, yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım, saçlarımı parmaklarımla tarayıp kabarıklığını yarıya indirdim. Sonra Max ve ben yan yana kozalara girdik.

“Keşke elini tutabilsem,” dedi Max içlerine girdiğimizde.

“Keşke,” dedim.

“Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?” diye sordu.

Gülümsedim. “Evet, lütfen.”

“Tamam,” dedi Max. “Bir gün küçük bir çocuk oturma odasında, yerde oturmuş, oyuncak kamyonlarıyla oynuyormuş. *Vınnn!*” Max bu ses efektini coşkuyla yaptı. “Bir tanesini halıda ittirmiş ama kamyon çok uzağa gidip kanepenin diğer tarafına geçmiş. Sonra mucizevi şekilde, oradan geri gelmiş. Şaşkına dönen çocuk kanepenin arkasına bakmış ve kendi yaşlarında, saçları çok güzel ve tas gibi yuvarlak kesilmiş bir kız çocuğunun legolardan büyük

bir kale yaptığını görmüş. Kız, çocuğa oynamak ister mi diye sormuş, sonra legolardan birini ağzına atıp acıktıysa onun da yiyebileceğini çünkü bunların çikolatadan yapıldığını söylemiş.” Max durdu, ses tonu şimdi biraz daha yumuşaktı. “Ve çocuk hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamış. Birlikte çikolatadan inanılmaz bir kale, ejderhalar, askerler ve sütten bir hendek yapmışlar. Sonra yan yana uyuyakalmışlar. Çocuk oturma odasında uyanmış ve kale de, küçük kız da olmamasına rağmen, kendini mutlu hissetmiş. O kızı tekrar göreceğini biliyormuş.”

“O ben miydim?” dedim esneyerek.

“Sendin,” dedi Max, sesi biraz çatallıydı. “İlk tanıştığımızda.”

“Bu hikâyeyi sevdim.” İçimi çektim.

“Yakında görüşürüz, Alice,” diye mırıldandı Max.

“Yakında görüşürüz,” dedim. Ve huzurlu bir uykuya daldım.

11 Ekim

“Eee, Gece Melodisi hakkında ne düşünüyorsun?” dedi Isabella Stewart Gardner. Boş bir küvette kıyafetlerimizle, çikolatalı milkshake içerek oturuyorduk.

“Şimdiye dek gördüğüm en güzel tablo,” dedim ağzımı dondurmayla iyice doldurduğum için nefessiz kalarak, bir yandan da mürdüm rengi tuvaletime damlatmamaya çalışıyordum. Isabella da koyu yeşil, kadife bir tuvalet giyiyordu.

“Böyle düşünmene çok memnun oldum,” diye cevap verdi.

Emmett Lewis, “Ben de,” diye ekledi. Köşede, turuncu renkte bir berjer koltukta oturuyordu, üzerinde deniz mavisi bir takım elbise vardı ve Tüvit, Tüvit ve Daha Çok Tüvit! adlı bir kitabı karıştırıyordu.

“Haydi,” dedi Isabella küvetten kalkarken, sonra da bana elini uzattı. “Sana son aldığım şeyi göstermek istiyorum.”

Düşmeyelim diye etek uçlarımızı bileklerimize kadar kaldırdık, parmak uçlarımızda Gardner Müzesi'nin üçüncü katına indik ama en alt basamağa geldiğimizde yine Met'te empresyonistlerin sergi salonundaydık.

Isabella parlak yeşil bir tarlaya bağlı, mor sıcak hava balonu resmini işaret ederek, "Çok güzel, değil mi?" diye sordu. "Yeni geldi."

"Çarpıcı," dedim. Gerçekten de olağanüstü bir havası vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Renkler ve detaylar o kadar netti ki neredeyse gerçek gibiydi.

"Dokun," dedi Isabella.

"Emin misiniz?" dedim tereddütle. "Kurallara aykırı."

"Alice, kuralları ben koyuyorum," dedi Isabella. "Israr ediyorum. Daha yarısını bile görmedin."

Dudağımı ısırp resme dokunmak için elimi uzattım ve bir anda kendimi resmin içinde buldum. Uzattığım el ise sıcak hava balonunun sepetinde duran Max'in yanağındaydı.

Yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle, "Dolaşmak ister misin?" diye sordu.

"Tamam," dedim, elini tutup sepete çıktım.

Max, "Lillian, bize yardımcı olur musun?" diye sordu. Lillian elinde dev bir altın makasla belirdi ve halatı kesip balonu serbest bıraktı.

O anda yukarı, yukarı ve ileri doğru yükseldik, başlangıçta yavaş, sonra biraz daha hızlı. Aşağı baktım, artık aşağıımızda tarla değil, Boston şehri vardı. Fenway Park, Citgo tabelası ve parlayan bir devlet binası kubbesi, yılan gibi kıvrılan Charles Nehri. Her yere sıcak, loş bir ışık vuruyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Buluta geri gidiyoruz," dedi Max. "Başladığımız şeyi bitirmeye." Arkama geçti ve kollarını omuzlarıma sardı, kafasını omzuma yasladı.

Yüzüm kızardı. "Buluta gitmek zorunda değiliz," dedim. Beni kendine doğru döndürüp, "Değil miyiz?" diye sordu.

"Hayır." Tedirgin bir nefes alıp ona baktım.

"Harika," dedi Max. "Çünkü gece boyunca bunu tekrar yapmak istedim." Sonra bir elini boynuma koydu ve beni öpmek için eğildi.

20

birleşiyorlar

Ertesi sabah Petermann'ın ofisine girdiğimizde onun spor kıyafetleri yerine başka şeyler giymiş olduğunu görünce çok şaşırdım ama aynı tuhaflığı görünce rahatladım. Pijama giyen bir tek Max ve ben değildik. Petermann'ınki ipek ve kobalt mavisiydi.

“Günaydın, uykucular,” dedi gözlüğünü çıkarıp gazeteyi elinden bırakarak. “Lütfen, oturun ve keyfinize bakın.”

Masasının üzeri kahvaltılıklarla doluydu. Minik ekmekler, tarçınlı çörekler, simitler ve kruvasanlar vardı. Diğer bir deyişle, cennet. Lillian yorgun bir halde şingirdayan fincanlarla dolu arabayı iterek içeri girdi.

Petermann arabayı gösterip, “Kahve isteyen var mı?” diye sordu ve Max de ben de hevesle elimizi kaldırdık.

Gerçekten heyecanlıydım. “Bunların hepsi bizim için mi?” diye sordum.

“Hamur işine bayılır,” dedi Max, ben de coşkuyla başımı salladım.

“Dünkü zor işin üzerine ödülünüz bu,” dedi Petermann masaya doğru eğilip ellerini birleştirerek. “Aslında yetmez çünkü sadece gece boyunca deliksiz uyumakla kalmazınız, aynı zamanda çok fazla beyin hareketi gözlemlendi. Neler olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum!”

Max çoktan bir simidi krem peynire bulamış ve koca bir ısırik almıştı, o yüzden konuşmaya ben başladım, simidin yarısını da benim tabağıma koyduğunu görünce gülümsedim. Bu çok ilkel bir şeydi, sanki tarih öncesi insanlardık da çıkıp simit avlamış, sonra da eve, bana getirmişti. “Yine sıcak hava balonunu gördük,” diye başladım anlatmaya.

“Hayır,” dedi Petermann sabırsızlıkla elini sallayarak. “Hayır, hayır. Daha önce. En başından başla, uyanık olduğunuz zamandan. Rüneyi yeniden yaşama kısmından başla ve buraya kadar gel.”

Tereddüt ederek Max’e baktım. “Her şeyi mi anlatayım?” diye sordum. Max *neden anlatmayasın ki* der gibi omuz silkti, Petermann da ısrar etti. Bu kez hiçbir şeyi kendime saklamadım.

Ona Emmet’ı ve ayaklı küveti, çalınan sanat eserlerini, *Gece Melodisi*’ni, onun önünde durup da bütün rüneyi nasıl yeniden yaşadığımızı... hatta öpüştüğümüzü anlattım. Son kısımdan bahsederken başımı eğdim, bunu Petermann’ın önünde konuşmak tuhaftı. Ama o şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Fikriniz işe yaramış olmalı,” dedim. “Çünkü o an her şey çok gerçek geldi. Met rüyasındaki senfoni müziğini duyduğumu sandım.”

“Ben de,” diye ekledi Max. “Bir de dudaklarının tadı Oreο gibiydi.”

“Seninkilerin de!” Neredeyse heyecandan çığlık atmıştım, Max kahkaha attı, uzanıp eliyle boynumu tuttu ve sevecen bir şekilde sıktı.

Ama Petermann heyecanlanmış gibi değildi. “Kafam karıştı. Rüyanda dudaklarının tadının Oreο gibi olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Şey, evet, ilk seferinde rüyada öyleydi ama sonra gerçek hayatta da öyleydi.”

Petermann’ın kaşları çatıldı. “Sanırım dün Oreο yediniz mi diye sorsam saçmalık olur?”

Max ve ben başımızı iki yana salladık.

“Ne oldu?” diye sordu Max.

Petermann parmaklarını masaya vurarak, “Emin değilim,” dedi. “İkinizden biri daha önce böyle bir şey yaşadı mı? Rüyalarınızdaki herhangi bir şeyin gerçek hayatınızda da olması gibi?”

Bu soruyla kolumdaki bütün tüyler diken diken oldu. “Benim oldu,” dedim temkinli bir şekilde ve ona pence-remden Sergio ve Brunilda’yı görüşümü, Jerry’nin dev pati izlerini anlattım. “Ya sen?” diye sordum Max’e.

Max başını salladı. “Papağanlar benim de peşimi bırakmıyor. Önceki gün maçta kale direğine tünemişlerdi ve ben sayı alınca tezahürat yaptılar. Dün de çamaşırlarımı çamaşır makinesinden alıp kurutma makinesine koymaya gittiğimde içlerinden bir lastik ördek çıktı.”

“Çamaşır makinesi rüyasındaki gibi,” diye fısıldadım. “Ben de birkaç hafta önce Charles Nehri’nde bir tane gördüm.”

Petermann, “Birbirinizle tanışmadan önce. İkinizden biri bu... rüya geçişlerini yaşadı mı?” diye sordu.

Max ve ben yine başlarımızı iki yana salladık.

“Birleşiyorlar,” dedi Petermann alçak sesle.

“Ne?” Max’le aynı anda konuşmuştuk.

“Henüz sizi panikletmek istemem,” dedi Petermann. “Ama artık gerçek hayatta tanıştığınız için zihinleriniz gerçekle rüya arasındaki farkı ayırt edemeyebilir. Bu daha uzun süre devam ederse ve rüyalarınızda birbirinizi görmenizi durduramazsak uyanık olmakla uykuda olmak birbirinden ayrılamayacak hale gelebilir.” Durdu ve öne eğildi. “Yavaş yavaş gerçekle olan bağınızı yitirebilirsiniz.”

“Delirmek gibi mi?” diye sordum.

Max’in saçlarımla oynayan eli kucığına düştü. “Bu hiç mantıklı değil,” dedi.

Petermann, “Etrafına bak, Max,” dedi. “Bunların hangisi mantıklı ki?”

Max’e, “Her şey yoluna girecek,” dedim arabaya yürürken. Hâlâ sabahın erken saatleriydi, daha sekiz bile olmamıştı, bahçe bomboştu. Max hâlâ elimi tutuyordu ama Petermann teorisini söylediğinden beri yüzüme bakmıyordu. “Halledeceğiz. Petermann halledecek.” Durdum ve bana beni duyduğunu göstermesini bekledim.

Max her zamanki centilmenliğiyle kendi kapısını değil önce benim kapımı açtı.

“Halledeceğimizi biliyorum,” dedi ellerini omuzlarımın iki yanına koyup. “Keşke her şey bu kadar karmaşık

olmasaydı. Şu anda tarih sınavıma çalışıyor olmam gerekirken rüyalarımın beni esir almasından korkuyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama dün gece rüyadaki balon keşke yeryüzüne hiç inmeseydi.”

“Neden? Balonda ne oldu?” diye sordum, şaşırmış gibi yapıp.

“Ah, hatırlamıyor musun?” dedi Max, oyunu devam ettirerek. “Hatırlatsam işe yarar mı?”

“İşe yaramasının dışında önemli de,” dedim parmağımı ona doğrultarak. “Aslında araştırma için öne...” ama cümlemi bitiremedim çünkü Max beni öpmeye başlamıştı bile.

Geri çekildiğimde başım dönüyordu. “Bazen beni öptüğünde ayaklarım yerden kesiliyor,” dedim.

Sonra Max’in yüzündeki bakışı gördüm. Dehşet içinde yere bakıyordu. Ben de yere baktım ve gerçekten de ayaklarımızın yerden kesildiğini gördüm. Havadaydık. Birazcık, bir otuz santim kadar. Ayağımı kaldırdım ve *hop*, tekrar yere indik, dengemizi bulmak için arabaya yaslandık. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu ve kusacak gibi hissediyordum.

“Gördün mü bunu?” diye sordum.

“Evet,” dedi Max nefes nefese.

“Biz...”

“Evet.” Max başını salladı. “Benim hatam olabilir bu.”

“Nasıl senin hatan?” diye sordum.

“Balondan inmeyi hiç istemediğimi söyledim... sonra da yükselmeye başladık.”

Max dehşet içinde bana bakıyordu. Elini alıp sıkıca tuttum.

21

selam

Oliver'ın yüzü ters bir şekilde üzerimde belirdi ama kulağımda The Cure'un müziği olduğu için ne dediğini duyamadım, kulaklıklarımı çıkardım. 1970'lerin sonundaki postpunk ve new age müziğe aşına değilseniz bunu dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim, hele de umutsuzca âşıkmanız.

“Ne dedin?” diye sordum. Bütün boş ders boyunca bahçede uzanıp üstümdeki ağaç yapraklarına bakmıştım. Bir ağacın normal alev kırmızısından canlı mor ve pembe tonlarına döndüğüne yemin edebilirdim ama bunu sürekli içimin geçip durmasına bağladım. Ya da Petermann'ın dediği gibi gerçeğe bağlantımı yitiriyordum.

“Neyin var dedim?” diye tekrar etti Oliver hâlâ üzerimde dikilirken, dalgaları tanıştığımız günkü gibi yüzüne dökülüyordu.

“Daha açık konuşabilir misin?”

Oliver yanıma uzandı. “Yüzünde o tuhaf gülümseme var,” dedi. “Sanki kimsenin bilmediği bir sırrın var gibi.”

Sadece bir kişinin bildiği bir sırrım var.

“Öyle mi?” dedim, yüz ifademi ciddileştirmeye çalışarak. “Farkında değildim.”

Ama farkındaydım. Babam da kahvaltıda aynı şeyi söylemişti ve kahvaltıdan kafamı kaldırınca bana tuhaf tuhaf baktığını görmüş, bakmayı kesmeyince yüzünü kahvaltı gevreği kutusuyla kapatmıştım. Uyandığımdan beri şapşal gibi gülümsüyordum çünkü öpüşmeyi düşünmeden edemiyordum. Ya da dün gece rüyamızda öpüşmemizi. Veya dün Gardner’daki öpüşmemizi. Bolca öpüşme vardı ve hepsi inanılmazdı. Kendimi suçlu hissetmem gerektiğini biliyorum ve bir yanımdan gerçekten de hissediyor. Ama diğer yanımda, daha büyük olan yanımda... harika hissediyor. Bir şey yerine oturmuş gibi. Celeste’i incitmek istemiyorum. Bana hep çok nazik davrandı. Ama hislerime engel olamıyorum ve Max de hislerine engel olamıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, çocuk gibi davranıyorsam kusuruma bakmayın, bir yandan acaba onu ilk gören ben olduğum için mi kendimi böyle hissediyorum diye düşünüyorum. O önce benimdi.

“Wolfe’la mı ilgili?” dedi Oliver. “Lütfen bana Wolfe’la ilgili olmadığını söyle.”

“Max’le ilgili değil,” dedim. “Neden soruyorsun?”

Oliver, “Çünkü yanıma geliyor,” dedi doğrulup dirseklerinin üzerine kalkarak.

“Selam,” dedi Max, başımıza dikildiği yerden.

“Selam,” dedim attığım küçük kahkahayla donup kalarak, yüzüme gelen saçları çektim.

Oliver şüphesini gizlemeyen bir tonla, “Selam,” dedi.

“*Merhaba*,” dedi Celeste yüksek sesle, birkaç adım uzağımızdan. Hepimiz eli kalçasında, bahçenin ortasında duran Celeste’e baktık.

“Bu doğru mu?” diye sordu, Max’e bakarken yanaklarını biraz içine çekip.

Max kasılıp, “Ne doğru mu?” diye sordu.

“Siz ikiniz,” dedi ona bakıp beni de başıyla işaret ederek. “Kabul etmeliyim ki düşünmedim değil. O etrafta olunca biraz tuhaf davranıyordun ama gerçekten...”

Konuşmayı kesti, kafasını eğip sadece başını iki yana salladı.

“Neden bahsediyor?” diye sordu Oliver ama ben kılımı kıpırdatamıyordum.

Gözlerindeki yaşlarla, “Dün neredeydin?” dedi Celeste.

Max onun yüzüne bakıyordu, yüzü taş kesilmişti. Onu izlerken insanlar pisliğin teki olduğunu ya da umursamadığını düşünecekti. Ama ben onu anlıyordum. İçine kapanıyordu. Korkuyordu.

“Çünkü olay şu ki,” diye devam etti, “annenle bir etkinliğe katılman gerektiğini söylemiştin. Nefret ettiğin o dev makaslı, kurdeleli etkinliklerden. Gittin mi peki?”

Max konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

“Gittin mi?” diye sordu titreyen sesiyle. Yüzümü ellerimin içine gömmek istiyordum.

Max nefes verdi. “Hayır,” diye kabul etti sonunda.

Celeste’in ağzı açık kaldı. “O zaman doğru. Francesca Dello Russo sabah koşusuna çıktığı sırada ikinizi MIT’in

bahçesinde öpüşürken gördüğünü yazan mesajı attığında mümkün değil dedim. Yanılıyor olmalıydı. Ama içten içe haklı olduğunu biliyordum.” Artık bana bakıyordu. “Sana iyi davrandım. Seni *sevdim*, Alice.”

“Celeste,” diye başladım, ne diyeceğimi bilmiyordum. “Seni incitmek istemedik. Biz sadece...”

Ama Max lafımı kesti. “Benim hatam,” dedi. “Alice’i suçlama. Onu ben öptüm. Ama öyle oluverdi... biz... isteyerek olmadı.”

Şimdi şok içinde Max’e bakma sırası bendeydi. Ne demek istediğini biliyordum, öylece *oluvermişti*. Senfoni müziği, tablo, elbisem ve o dönüşler vardı... ve evet, hepsi rüya gibiydi, baş döndürücüydü. Ama orada kalmadı. RKM’ye gidişimiz ve el ele tutuşma da vardı. Yatakta hikâye anlatma ve bugün bahçedeki öpüşme. Kesin olan tek şey vardı: Dün gece ve bugün onu öptüğümde bunu istiyordum. Onun da istediğini sanmıştım.

“İstemedin mi?” diye sordum.

“Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi,” diye tersledi Celeste, dönüp giderken. “Bu arada, bundan sonra benimle bir daha konuşmama nezaketi gösterirseniz çok memnun olurum.” Basıp gitti, o an tüm bahçe bize bakıyordu.

Max arkasından gitmedi ama bana da dönmedi. Olduğu yerde sersemlemiş halde duruyordu, ardından kayıkhaneye doğru gitti. Oliver’a döndüm ama o da çoktan gitmişti.

Bütün bu karmaşık sinyal ve duygulardan, MRI’lar, EEG’ler ve rüyayı yeniden yaşamalardan sonra anlamaya başlayacağımızı sanıyordum. Sadece bilimi değil... *bizi* de. Ama yapamadık. Buraya geldiğim günkü kadar bile

yakın değildik. Bahçede yeniden uğultu başladı, benim ne kötü biri olduğumun dedikodusu olduğundan emindim, kulaklıklarımı geri taktım ve kimsenin ağladığımı görme-yeceği bir yere kaçtım.

22

o senin erkek arkadaşın değil

Büyükannemin bahçesine biraz saksı toprağı dökerken Jerry'yi koklamakta olduğı salyangozdan uzaklaştırmaya çalışıyordum, o sırada telefonum titredi. Mesaj Max'ten mi diye bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ama ondan değildi. Annemle ilgiliydi. Birkaç yıl önce kurduğum Google alarmını kapatmayı unutmuşum. Google alarmının ne olduğunu öğrenince çoğı arkadaşım televizyon yıldızlarını ve pop şarkıcılarını seçmişti. *Kiminle çıkıyor? Marketten ne aldı?* Ama annem bana bir ünlü kadar ulaşılmaz geliyordu, belki daha bile fazla. Alarm hiçbir işe yaramamıştı... ta ki şu ana dek.

PRİMATOLOG MADELEINE BAXTER

DC'DEKİ ÇEVRE YÜRÜYÜŞÜNE KATILACAK
VE SMITHSONIAN'DA ORMANSIZLAŞTIRMANIN

TÜRLERİN NESLİNİN TÜKENMESİ VE İKLİM DEĞİ- ŞİKLİĞİNİN HIZLANMASINDAKİ ROLÜ HAKKINDA KONUŞACAK

Telefonuma baktım, şaşkındım, sonra cebime koydum ve eve girip babamın *National Geographic* okuduğu oturma odasına geçtim.

Ben daha ağzımı açamadan o konuştu. “Papua Yeni Gine’de bazı kültürlerde tatlı patatesin kutsal sayıldığını biliyor muydun?”

“Bilmiyordum,” dedim. “Ama baba...”

“Eğer bir erkek bahçesinde büyük bir tatlı patates yetiştirirse onu komşusuna vermesi gerekirmiş, böylece komşusu ondan daha büyüğünü yetiştirene dek mahcup olurmuş...”

“Baba,” dedim.

“Patatesi *yemeyi* hiç denediler mi bilmiyorum!” diye bağırdı. “Gerçekten de insana en sevdiği Şükran Günü yemeğini tekrar düşündürtüyor, değil mi?”

“*Baba*,” dedim neredeyse bağırarak. Bu bilgilere hiç vaktim yoktu bugün.

“Pardon, efendim?” Başını kaldırdı, beni ilk kez görüyor gibiydi.

İlgisini kendime çekince durdum. Bundan hoşlanmayacaktı. Bir nefes alıp yara bandını çekmeye karar verdim. “Madeleine’in DC’ye geldiğini biliyor muydun?” diye sordum.

Babamın yüzü mutludan kederliye kontrollü bir geçiş yaptı. “Keşke ona *anne* desen,” dedi. Cevaben bir şey demeyince de, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Google alarmı kurmuştum,” dedim duygusuz bir sesle. Lafı ne kadar az dolandırırsam beni bu sohbete o kadar az çekecekti.

“Anladım...” dedi dergiyi bırakıp, sonra ellerini kucağına koyup düşünmeye başladı.

“Onu görür müyüz sence?” diye sordum.

Saatine, pencereden dışarı, yüzüm hariç her yere bakıyordu. “Mümkün,” dedi.

“Mümkün mü?” diye sordum.

Annem on yıldır görmediği kızını görmek üzere yolunu buraya düşürebilir mi yani? demek istiyordum ama demedim.

“Tabii, elbette,” dedi yine dergisine dönüp. “E-posta gönderip bakmalıyız.”

“Ona e-posta göndereceğini mi söylüyorsun?” diye sordum. Zorladığımı biliyorum ama bunu neden ben yapmalıyım ki? O benim babam. Bana bakmakla yükümlü. Anneme eve ne zaman döneceğini sormakla yükümlü.

“Tabii,” dedi derginin sayfasını çevirip. “Bunu yapabilirim.”

Kasıtlı olarak belli belirsiz cevaplar veriyordu. Çılgılık atmak istiyordum. Ona beni hayal kırıklığına uğrattığı, bu kadar önemli bir şey hakkında konuşmadığı için bağışlamak istiyordum. Anneme de bu kadar kötü bir anne olup beni ona ihtiyacım varken bırakıp gittiği için bağışlamak istiyordum. Max’e istemeden olduğunu söylediği, bahçeden çekip gittiği ve beni bir başıma bıraktığı için bağışlamak istiyordum.

Hepsine, beni yalnız bıraktıkları için bağışlamak istiyordum.

Oliver’ın arkamdan, “O minik küreği rahat bırakmak ister misin?” dediğini duydum.

Büyükannemin bahçesindeki toprağa çömelmiş, bilim merkezinin duvarı için sukulentler ekiyordum. Ama şimdi bakınca, iyi bir şey yapmaktan çok zarar veriyordum.

“Kusura bakma.” Dönüp ona baktım. “Zor bir sabahtı. Aslında, bugün ne yapıyorsun? Şimdi bir macera fena olmazdı.”

Ayağa kalktım, ellerimi dizlerime sildim ve o an Oliver’da bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim. Ön kapıdan bir yere kıpırdamamıştı, elleri iki yanındaydı ve biraz gergin gibi görünüyordu.

“Aslında, hayır,” dedi. “Bunun için gelmedim. Ben...” Durdu, kızgındı, bir daha denedi. “Alice, yaptığın şeyi nasıl yapabildin?”

İçimi çektim. “Biliyorum. Oliver, açıklayabilirim. Rüyalar...”

“Ne, rüyalar mı *yaptırdı* bunu sana, Alice? Artık zihnini rüyalar mı kontrol ediyor? Sen ve Wolfe’un rüyalarınızda birbirinizi gördüğünüzü söylediğinde sana inandım. Ama buna inanamam.” Oliver artık kaşlarını çatıyordu, omuzları düşmüştü. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

“Oliver.”

“O senin erkek arkadaşın değil, Alice.”

“Bunu biliyorum,” dedim.

“O senin değil, Alice. Celeste’e ait. Celeste iyi biri, bunu hak etmiyor. O Celeste’in. Senin değil.”

“Ama benimdi!” diye bağırdım sonunda. “*Benimdi*. Yıllarca. Hayatım boyunca benimdi. En yakın arkadaşım, erkek arkadaşım. Ortağım. Bunu yok sayamam,” dedim ve o an birden bağırmak istediğim kişinin Oliver olmadı-

ğını anladım. Bağırarak istediğim kişi Max'ti. Ayrıca bu sözcükleri bağırarak söylediğimde bunların benim Max'le ilgili, Max'in de benimle ilgili asıl hisleri olduğunu, o gece asansörde bana söylemeye çalıştıklarının ne olduğunu anladım. Yanlış olduğunu bilsen bile bazen çekip gide-mezsın.

"İnsanlar birileri öyle yap dedi diye hislerini de-ğiş-tiremez," dedim Oliver'a ama bu kez ses tonum daha alçaktı. "Anlamıyorsun."

"Evet, aslında anlıyorum," dedi Oliver benimle göz göze gelmeden, şu an bu sukulent bahçesinde iki kırık kalp vardı. Benim Oliver'a karşı beslediğim hislerin masum olması, onunkilerin de masum olacağı anlamına gelmiyordu.

"Yarın sabah ilk iş Celeste'in gönlünü alacağıma söz veriyorum. O daha iyi şeyleri hak ediyor," dedim Oliver'a. Sonra o bana bakana dek gözlerimi ona diktim ve ekledim: "Sen de öyle."

Oliver boşver dercesine elini salladı. "Herneyse," dedi gülümseyerek. "Atlatırım."

"Eminim atlatırsın," dedim.

"Ama Kaykay Sally'ye senin söylemen gerek. Çünkü artık Frank'in peşinden koştuğunu görmek istemiyorum," dedi. "Beni deli ediyor."

Oliver o öğleden sonra bahçeden çıktıktan sonra kaldırımında az kalsın yaşlı bir kadına çarpacaktı. Bir on dokuzuncu yüzyıl beyefendisi gibi kenara çekildi ve başıyla selam verdi, kadına iyi günler diledi ve kadın da karşılı-ğında ona gülümsedi. Oliver da göz kırptı.

Benim için en iyisinin ne olduğunu biliyordum, eğer başka biri olsaydım ona âşık olurdum. Kıvrak zekâsı, bu

tavırları ve macera duygusundan ötürü. Bana yaklaşımı, istediği her şeyi korkusuzca söyleyişi.

Ama ne yazık ki başka biri değilim. Ben benim. Ve ne yazık ki Max Wolfe'un bu dünyada var olduğu gerçeğinin farkındayım. Ve yine ne yazık ki başka kimsenin şansı yok.

23

*gerçekten
akıllı kuşlardı*

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Sophie. “Sen ve Max yıllardır birbirinize âşıksınız ve sonunda gerçek hayatta onu öptün. Ama gerçek hayatta Max, Celeste’le çıkıyor. Şimdi Celeste sana çok kızgın, Oliver da öyle çünkü sana âşık ama sen ona değil de seninle öyle ya da böyle iki gündür konuşmayan Max’e âşıksın.”

Telefonda, “Bu cümlelerden bir tanesinin bile yanlış olması için neler vermezdim,” dedim.

“Tanrım,” diye bağırdı Sophie. “Şu an en büyük derdim, yeni üçüncü sınıf öğrencisi Marco Medina’nın varlığımdan haberdar olmaması.”

“Ah, hayır,” diye homurdandım. “Sen neler yapıyorsun?” Sophie’yi seviyorum ama pek ince değildir ve son derece ketumdur. Çok iyi bir kombinasyon değil.

“Annem ona selam vermeye devam etmemi söyledi, ben de öyle yapıyorum,” dedi Sophie.

“O kadar da kötü gelmiyor kulağa,” dedim.

“Çok sert söylüyor olabilirim,” diye itiraf etti. “Önceki gün ona selam verdiğimde neredeyse kaçtı. Yani resmen, ‘*Selam!*’ diye bağırdım.” Selam derken telefonda da bağırdı. “Neyse, sana geleceğimi unutmadın, değil mi?” dedi.

“Tabii ki hayır!” dedim, yazışmalarımı kontrol edip hangi tarihi seçtiğimizi bulmalıydım.

“Harika,” dedi, sesi heyecanlı geliyordu. “Tüm yaşananları yüz yüze dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Celeste çarşamba günü Teraryum Kulübü’ne gelmedi ve bu yüzden kendimi çok kötü hissettim. “Haydi, ye beni,” diye söylendim insan yiyen bitkiye. “Bunu hak ediyorum.” Sonra Parker dersi bitirdi ve seradan çıkıp da Celeste’i Frank’in yanında görünce daha da kötü hissettim.

Jeremiah yanımdan geçerken, “Büyük ihtimalle seni öldürecek,” dedi ve kendine has yürüyüşüyle otoparkta onu beyaz BMW’siyle bekleyen annesine doğru ilerledi.

“Nereden biliyorsun?” diye tersledim.

“Herkes biliyor,” dedi Jeremiah. “Ben bile.”

Ben yaklaşıırken, “Sakin ol,” dedi Celeste, eli kalçasında. Yine harika bir kıyafet giymişti; siyah deri tayt ve gri, dökümlü, yün kazak. “Kötü bir şey yapmış köpek yavrusu gibi görünüyorsun.”

“Çünkü yaptım,” dedim.

“Evet yaptın,” diye cevap verdi Celeste sakince. “Ama başka birinin erkek arkadaşını öpmekten daha kötü bir

şey varsa o da o kızı korkulacak birine dönüştürmektir. Kendini kurban gibi göstermen hiç hoş değil.”

Keşke bu konuda bu kadar olgun olmasaydı. Hayatım daha kolay olurdu.

“Biliyorum,” dedim. “Bu yaşandığı için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.” Sonra Max’in *istemediğini* neden söylediğini anladım. Üzgün *olduğum* içindi. O da üzgündü. Birbirimize karşı ne hissederek hissedelim, böyle bir kıza bu yapılmazdı.

“Tuhaf, senin gibi kızların niyetini anladığımı düşünürdüm,” dedi Celeste. “Erkek arkadaş hırsızları. Arkadaşınmış gibi davranırlar ama olmadıklarını hemen anlarsın. Başka niyetleri, başka hedefleri vardır ve sen onların bunu elde etmesi için bir araçsındır.” Doğru sözcükleri ararken elini uzatıp birkaç kez Frank’ın zilini çaldı. “Ama sen öyle değilsin. Sen gerçekten de bana öyle biri gibi gelmedin. Gerçekten de arkadaş olabileceğimizi sandım. O nedenle senin kışına bir tekme atmak yerine sadece bilmek istiyorum... ne oldu? Böylelikle dünyaya geri dönebilir ve huzur içinde Teraryum Kulübü’ne gidebilirim.”

“Seni temin ederim ki ben o tarz bir kız değilim,” dedim. “Yaptığım şey yüzünden öyleymişim gibi göründüğünü biliyorum ama...” Dudağımı ısırdım, boşuna uğraşıyor gibiydim. Bunu açıklamak çok zordu. “Benimle gelebilir misin?”

“Nereye?” diye sordu Celeste.

“Sana bir şey göstermek istiyorum. Kanıt olmazsa saçma gelecek.”

Celeste, “Bana göstermek istediğin bu muydu?” diye sordu, RKM’nin kapısına doğru ilerlerken. “MIT’in orta-

sında ürkütücü, eski bir bina mı? Ne yapacaksın, beni kaçırıp buraya saklayacak ve Max'i kendin mi alacaksın?" Derin bir nefes aldı. "Kusura bakma, hayal gücüm çok geniştir. Beni tanımaya çalışan insanları benden uzaklaştırdığı da olmuştur."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedim, Max'in belli bir tipi mi var acaba diye düşünürken. O sırada RKM'nin iki kanatlı kapısına asılı, neon turuncu tabelayı gördüm.

BOSTON BELEDİYESİ EMRİYLE KAPATILMIŞTIR
VE TÜM FAALİYETLERİ SORUŞTURMA
SÜRESİNCE DURDURULMUŞTUR
-BOSTON BELEDİYESİ

"Bu da ne böyle?" dedim. Daha üç gün önce buradaydım.

"Cidden, neden buradayız?" dedi Celeste. "Ben gitmeden neler olduğunu anlatmak için iki dakikan var."

Bir an donup kaldım. Bu bir felaketti. Bana inanması için Celeste'e RKM'yi göstermem gerekiyordu. Oliver bana kanıt olmadan inanmış olabilirdi çünkü Oliver Oliver'dı. Ama Celeste öyle değildi. Zaten benden şüpheleneceği yeterince şey yapmıştım. Seçenekleri zihnimde sıraladım. Onu gizlice içeri sokabilirdim ama artık dışarıda resmi bir polis uyarısı olduğu için bu akıllıca görünmüyordu.

Sonra Lillian'ı kubbenin etrafında yürürken gördüm, her şey bitmemişti. Ama sonra beni görünce döndü ve diğer yöne doğru yürümeye başladı.

"Lillian!" diye seslendim peşinden koşup ama dönmedi. "Lillian!" dedim. "Neler oluyor?"

Üzerindeki büyük beden şaldan yakaladım ve bana dönene dek çevirdim onu. “Ay!” dedi, şalını düzeltirken. “Gizlice içeri girecek filan değildim. Masamdan bir şey almam gerekiyordu. Hemen girip çıkacaktım. Dün hiçbir uyarı olmadan bizi dışarı attılar.”

“Neden?” diye sordum.

“Petermann,” diye cevap verdi Lillian. Onun adını ağzındaki çürük üzümü atarmış, dudaklarında olmasına tahammül edemiyormuş gibi söylemişti.

Celeste yanımıza gelmişti. “Petermann kim?” diye sordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Lillian.

“Celeste,” dedi Celeste.

“Ne istiyorsun?” diye kaşlarını çatı Lillian. Bu kızın gerçekten de bir görgü kuralları kursu alması lazımdı.

“Keşke bilsem!” dedi Celeste bıkkınlıkla ve bana baktı.

Derin bir nefes aldım. Bunu kendi yararına kullanabilirdim. “Lillian, lütfen Celeste’e aramızdaki ilişkinin ne olduğunu anlatır mısın?”

“İlişkimiz filan yok,” dedi Lillian doğrudan.

“Hayır, aramızda *arkadaşlık* yok,” dedim yavaşça, anaokulundaki bir çocuğa kelimeleri öğretiyormuşum gibi. “Demeye çalıştığım, beni *nereden* tanıyorsun?”

“Ah,” dedi Lillian. “Eskiden çalıştığım Rüya Keşif Merkezi’nde araştırma deneğiydın.”

“Ne sıklıkla geliyordum?”

“Haftada iki kere.”

“Kiminle?”

“Erkek arkadaşın Max’le.”

Dişlerimi sıktım, Celeste’e göz ucuyla baktığımda bana nefretle baktığını gördüm. “Hayır, konuştuğumuz gibi, Max benim erkek arkadaşım değil.”

“Her ne dersen...” Lillian gözlerini devirdi. Bu tam olarak planladığım şey değildi ama yine de düzeltbildim.

“Max ve ben buraya tam olarak ne için geldik?” diye üsteledim.

Lillian boş boş, banklarda kitap okuyanların ve binadan binaya geçenlerin bulunduğu bahçeye bakıyordu. Ama toparlandı. “Bunun gizli olduğunu sanıyordum.”

“Şimdi sana anlatma izni veriyorum,” dedim kollarımı göğsümde birleştirip.

Lillian içini çekti. “Sen ve Max buraya çocukken kâbuslarınız için gelmişsiniz ve çalışma sırasında bir şekilde rüyalarınızda birbirinizi görmeye başlamışsınız. Benim anladığım, hayatlarınız boyunca rüyalarınızda birbirinizi görmüşsünüz ve bunu düzeltmek için RKM’ye geldiniz.”

“Harika, teşekkür ederim, Lillian,” dedim.

Ama Lillian susmadı. “Çünkü birbirinize âşık oldunuz ve ikiniz de bununla nasıl baş edeceğinizi bilmiyordunuz. Bu kimdi?”

Gergin gergin gülümsedim. “Lillian, Celeste Max’in kız arkadaşı.”

Celeste’in kaşları havaya kalkmış, dudakları büzüşmüştü.

“Ah,” diyebilirdi Lillian ancak. “Neyse, gitsem iyi olacak. Polis geri gelmeden eşyalarımı alıp çıkmak istiyorum.”

“Petermann nerede?” diye sordum tekrar.

“Hapiste, sanırım,” dedi Lillian.

“Ne diyorsun sen?”

“Petermann tutuklandı,” dedi Lillian. “Papağanlar yüzünden. Petermann yasadışı papağan ticaretine bulaştı.

Kuşlara saplantılıydı, ne kadar ender o kadar iyi. Hapse girebileceğini söylediler.”

“Davranış sorunu olan bir çift İtalyan kuşu yüzünden hapse mi girecek?” diye sordum.

“Onlar gerçekten akıllı kuşlardı, Alice.”

RKM’nin merdivenlerinin yanındaki sütuna yaslandık ve Celeste bir süre sonra, “Dur, bir toparlayayım,” dedi. O kadar sessiz oturuyorduk ki onun bir şey demesini beklerken ben tırnaklarımı yemeye başlamıştım, Celeste de dudaklarını. Artık her şey ortadaydı. Sadece buna inanması gerekti.

“Sen ve Max, birbirinizden sonsuza dek kurtulmak için, rüyalarınızın analiz edilmesi için mi geldiniz buraya?” Kendini itip doğruldu ve deri çantasını omzuna taktı. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Evet, tamam, anlıyorum. Açıkçası, bu saçmalık, uydurulamayacak kadar çılgınca. Ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor. Ayrıca, senin endişelenecek başka konuların var.”

“Ne gibi?” diye sordum, gerçekten de bilmek istiyordum çünkü kastettiği pek çok şey olabilirdi.

“Süreci yürüten biliminsanı hapisteyken bu pisliği nasıl temizleyeceğin gibi,” diye cevap verdi Celeste, ardından da çimlerin üzerinden yürümeye başladı.

Arkasından baktım çünkü tabii ki her zamanki gibi haklıydı. Eğer RKM tamamen kapandıysa rüyalarımızın kökenine hiçbir zaman inemezdik. Neden rüyalarımızda birbirimizi gördüğümüzü bulamazsak da bunu asla durduramazdık.

Tüm bunlar, bu dram ve karmaşa tekrar tekrar olmaya devam edecekti.

Kahverengi botlarıma baktım ve derin bir nefes aldım, nefes verdiğimde sanki dingin bir göldeymişim gibi yer ayağımın altında dalgalandı. Ama burası göl değil, MIT'in çimleriydi. *Yine olmasın*, diye düşündüm ve derin bir nefes alıp dudaklarımı öne iterek içimdeki tüm havayı, bu kez daha sert şekilde verdim. Kıpırdayan çimenler değil, yerin ta kendisiydi.

Bir an durdum, sonra botlarımdan birini kaldırdım ve sertçe çimene vurdum, yerin yeşil bir dalga halinde hareketlenişini, kabarıp inişini izledim. Eğer bu kadar tuhaf olmasaydı güzel olurdu. İki ayağımı birden yere vurdum ve bu kez dalga daha da büyük oldu, belki dize kadar yükseldi, sonra birden dalganın Celeste'e doğru ilerlediğini fark ettim. Dalga onu tepetaklak etmek üzereyken sanki kamyon çarpacakmışçasına ona seslendim.

"Ne var?" Sinirli bir şekilde döndü. O an çimenli dalga kayboluverdi.

"Eee, ben... boşver," diye seslendim, kendimi zavallı ve hafiften kaçık hissediyordum.

Celeste başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. "Sen gerçekten de tuhaf birisin, Alice Rowe," dedi yüksek sesle.

Bu, ben ve Max'ten, yarattığımız onca dramdan çok daha fazlasıydı. Bu, akıl sağlığımızla ilgiliydi.

15 Ekim

Daha önce, şu an yüzüme vuran güneşten daha muhteşem bir şey hissettim mi bilmiyordum. Teksas'ta rüzgârlı bir nehirde, boru gibi bir şeyin üzerine uzanmıştım, ayak parmaklarım suya değiyordu, başım ve kollarım diğer uçtan geriye doğru sarkmıştı. Büyük, yuvarlak güneş gözlüğümü burnumun üzerine yerleştirdim ve içimi çektim.

"Mutlu görünüyorsun," diye seslendi Max, güneş gözlüğümü kaldırıp göz kırpmak için sesin geldiği yöne döndüm.

"Tahmin bile edemezsin," dedim ve ona gülümsedim.

Max birkaç metre ötede, lacivert mayosu siyah Ray-Ban'leriyle yüzüyordu. O da gülümsüyordu. "Buraya gel."

"Sen buraya gel," dedim ona doğru kolumu sallayıp. O an tırnaklarımda, günbatımının en güzel kırmızısıyla

aynı renkte oje olduğunu fark ettim. Parmaklarımı yüzüme yaklaştırıp oynattım ve güneşin parmaklarımın arasında parıldamasıyla büyüledim.

Kafamı yine geri yasladım ve üzerinde olduğum şeyin dokusu garip geldi. Dokununca sert ve tozluymuş, yüzeyinde de büyük delikler vardı. Doğrulduğum ve dev bir mısır gevreği üzerinde sütten bir nehirde yüzdüğümü anladım.

"Cildimiz için harika olur bu," dedim ve tekrar Max'e baktım. "Seninki neden renkli?" diye sordum.

Max, "Çünkü senden daha eğlenceliyim," diye karşılık verdi hemen. Elini uzatıp misket limonu yeşili gevrekten bir parça kopardı, süte birkaç kez bandırdı ve ağzına attı. "Mmm," dedi.

"Değişelim mi?" diye sordum tatlı tatlı.

Max, "Hayatta olmaz," dedi ve yerinde doğruldu çünkü ne yapacağımı gayet iyi biliyordu.

"Ne kötü," diye cevap verdim ve çılgınca kendimi ellerimle ona doğru çekmeye başladım. İstese de istemese de o gevreği bana verecekti.

Ama ne kadar ilerlemeye çalışırsam çalışayım ona ulaşamıyordum. Nehir hızımı kesiyordu, artık beyaz renkte değildi. Bir kâse rengârenk gevreği yeni bitirmişim de kalan sütü lavaboya dökmüşüm gibi gökkuşağı renklerindeydi.

"Max, yavaşla!" diye bağırdım.

"Yapamam!" diye bağırdı ve gittikçe uzaklaşıp ufukta bir nokta haline gelinceye kadar ilerledi, bense ilerlemeyi tamamen bıraktım. Moralim bozuk bir halde sıırıslıklam olmuş gevreğimi karaya çıkardım ve bacaklarım şekerden kumsalda, kafamı gevreğimin üzerine koyup uykuya daldım.

onlar sadece göğüs

Gerçekten ödev yapması gereken bir Bennett Akademi öğrencisiyseniz gitmeniz gereken son yerin kütüphane olduğunu söylesem yalan olmaz. Yemek salonunun öğle yemeğindeki halinden, ana bahçenin pazartesi sabahki halinden ya da cumartesi öğleden sonra yapılan futbol maçındaki tribünlerden daha sosyal. Öğrenciler çoğu zaman oraya gider ve insanları izlerken çalışıyormuş gibi yapar, bazen kitaplarını çantalarından çıkarmaya bile tenezzül etmezler. Bu, kütüphanecileri cidden delirtiyor.

Kütüphane, Max Wolfe'un disiplinine sahip olmadıkça, çalışmak için gitmeniz gereken son yer. Onu ikinci katın en uzak köşesinde, etrafı tarih kitapla-

rıyla çevrili halde, masa lambasının ışığı güzel yüzüne vururken bulduğumda rahatsız etmeye çekindim. Ama kafasını kaldırıp beni fark ettiğinde onu izlediğim için utandım.

Selam, der gibi oynattı dudaklarını.

“Selam,” dedim ben de ama yüksek sesle.

Max gülümseyerek başını iki yana salladı ve beni yanına çağırdı.

“Burası sessiz kat,” diye fısıldadı. “Oturmak ister misin?”

Başımı salladım ve onun yanına bir sandalye çektim.

Bir süre ikimiz de bir şey demedik.

“Bir sorunumuz var,” diye fısıldadım.

“Biliyorum,” diye başını salladı Max. “Bunu konuşmamız gerektiğini biliyorum ve söz veriyorum konuşacağız ama şu an bu sınavdan başka bir şey...”

“Hayır,” dedim elimi kaldırıp. “O değil...” O konuda konuşulacak çok şey vardı ama şu an ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler de vardı. “Petermann’la ilgili. Görünen o ki... tutuklanmış.” Bunu ona tarih sınavının arifesinde söylediğim için kendimi kötü hissediyordum. Pazar günü o kadar gerildikten sonra bu onu daha da kötü yapacaktı. Ama ne yapacağımızı bulmamız gerekiyordu.

“Biliyorum,” dedi Max.

Daha dik oturdum. “Biliyor musun? Nasıl?”

Max durdu. “Celeste söyledi,” diye cevap verdi ve bir kez daha yıkıldım.

“Tabii ya,” dedim, ses tonumu sakın tutma gayretiyle.

“Onu oraya götürdüğümü de söyledi mi? İşleri düzeltmek için, anlasın diye uğraşıyordum.”

“Bunu biliyorum,” dedi Max. “Teşekkür ederim.”

İster istemez, “Peki, aranız düzeldi mi?” diye sordum, onun kalemiyle not kâğıdını karalarken. Buraya neden geldiğimi unutmuştum. “Sen ve Celeste yani?”

“Göreceğiz.” Max omuz silkti ve karalamalarım sinirli halkalara dönüştü.

Max elini uzattı, yanağımı okşayacağını sandım ama onun yerine saçımdan bir şey aldı. Dönüp baktığımda onun kurumuş bir mısır gevreği olduğunu gördüm. *Yine olmasın*, diye düşündüm ona bakarken.

Max, “Nereden geldi bu?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok.”

Sonra Max beni şaşkına çeviren bir şey yaptı. Kakhaha atmaya başladı. Ağız dolusu hem de.

“Güzel, seni eğlendirebildiğime sevindim!” dedim.

Max nefesini topladı. Sonra konuşmaya başladı. “Celeste’ten ayrıldım,” dedi. “Bana RKM’yi o zaman anlattı.”

“Ayrıldın mı?” diye sordum ona bakıp kalemi yavaşça bırakırken. Birkaç adım ötedeki masada oturan kabarık, kahverengi saçlı bir kız oflayıp uflayarak kalktı ve kitaplarını çantasına tikip gitti.

“Evet,” dedi Max. “Ayrıldım.”

Kıpırdayamadım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bunu benim için mi yapmıştı? Sonunda beraber mi olacaktık? Bu anı zihnimde hiç böyle canlandırmamıştım.

“O zaman bunun anlamı...” diyerek başladım.

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi, “Bunun Celeste’ten ayrılmış olmam dışında bir anlamı yok,” dedi Max nazik ama doğrudan bir şekilde. “Seni önemseddiğimi biliyorsun, Alice ama şu ana dek bu, hayatımın en tuhaf sömestri

oldu. Şu an tüm bunları anlamak için zamana ihtiyacım var.”

Hayır, dedim kendi kendime, bu anı zihnimde hiç böyle canlandırmamıştım. Ama hâlâ ilgilenecek daha önemli şeyler olduğunu da biliyordum. Akıl sağlığımız gibi.

“Eee, ne yapacağız o zaman?” diye sordum. “Rüyalar konusunda. Özellikle de Petermann’ın pazar günü söyledikleriyle artık bu cevaba daha çok ihtiyacımız var. RKM de tamamen kapatıldı. Her şey gittikçe daha da tuhaflaşıyor.”

Max sadece başını iki yana salladı. “Gerçekten bilmiyorum.”

“Senin hep bir cevabın vardır,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Max. “Ama buna cevabım var mı emin değilim.”

O gece mutfağa girdiğimde, müzik setinden bossa nova yükseliyordu ve tezgâhın üzerinde, pişirme malzemeleriyle katliam yapılmış gibi bir görüntü vardı. Her yüzeyi kaplayan toz gibi bir şey vardı. Bir de şeker ve un, kakao, çikolata parçacıkları, bir de büyük öbekler halinde tereyağı.

Babam önlükle tezgâhın yanında duruyor ve dünyanın tanınmış ressamlarından biriymiş gibi bir maharetle pasta süslüyordu. Ama yakından bakınca kekin içine çöktüğünü, kremayı da pastayı düzgün göstermek için kullandığını anladım.

“İlerleme var gibi görünüyor,” dedim.

“Ha-ha,” dedi babam. “Çok uğraştım ama bir türlü beceremedim.”

“Pasta yapma konusunda iyi olmadığını kabul etmeyi düşündün mü hiç?” diye sordum.

Babam bana delirmişim gibi baktı. “Hayır,” dedi. “Düşünmedim. Bana bunu sorduğuna bile inanamıyorum.” Bu cümledeki ciddiyeti kabul etmek çok zor oldu çünkü bana döndüğünde, Floransa’dan aldığı, vücudunu çıplak bir mermer heykel gibi gösteren önlüğü takıyordu... ama heykel bir kadındı.

“Ahh, baba, iğrenç,” dedim elimle yüzümü kapatarak. “Ayrıca bu sadece pasta. Satın alabilirsin, biliyorsun.” Parmağımla bir parça krema alıp yaladım. Şaşırtıcı derecede lezzetliydi.

“Onlar sadece göğüs, Alice,” dedi babam, önlüğünü çıkarıp kendi kaşmir ve fiilli kadife kıyafetini gözler önüne sererek. “Ben aynı zamanda bir biliminsanıyım. Sonuçtan tatmin olmadığım her sefer öylece pes ettiğimi mi sanıyorsun?”

“Hayır,” diye homurdandım.

“Sana hep ne öğrettim?” diye sordu krema kaplı spatulayı bana doğru tutup.

“Muzları asla buzdolabına koyma, daha çabuk bozulurlar,” diye dalga geçtim.

“Diğeri,” dedi babam, orali bile olmamıştı.

“Daima tüm sorulara cevap ver ve yarım bırakma,” dedim.

“Kesinlikle. Aferin.” Spatulayla burnuma krema sürdü, gözlerimi devirip kremayı alıp yaladım.

“Krema hiç fena değil, biliyor musun?” dedim.

“Sadece tereyağı ve şeker,” dedi. “Eğer bu iki malzemeyle ortaya kötü bir tat çıkarırsam gerçekten de bende sorun var demektir.”

Okuma ve Levy için kısa bir yazıdan ibaret ödevimi yapma niyetiyle üst kata çıktım. Ama en sevdiğim ders

olmasına rağmen bir türlü başına oturamadım ve kendimi üzerinde güzel yarım ay kabartmaları olan yüksek, gömme kitap rafının başında buldum. Daha önce bu raflarda ne olduğuna düzinelerce kez bakmıştım. Oyma kutular, gümüş tabaklar ve arkasında hiçbir şey yazmayan, iletişim amaçlı değil de hatıra olsun diye alınmış gibi duran eski kartpostallar vardı. Bir sandalye çektim ve üst rafta ne olduğuna bakmak için üzerine çıktım. Orada küçük kumaş bir kutu buldum. İçinde sıra sıra slaytlar vardı, bir de eski, ahşap slayt gösterici. Kutuyu aşağı indirdim ve yatağıma oturdum.

Sanırım bebeklik fotoğraflarımdan birini bulmayı umuyordum. Benim varlığımı kabul ettiğini gösteren, hâlâ da farkımda olduğunu gösteren bir şey mesela. Onun yerine, bunların egzotik yerlerin, deniz kenarlarının ve rüzgârlı vadilerin, hayvanların, hayvanların ve daha çok hayvanın fotoğrafları olduğunu gördüm. Zürafalar, kuşlar ve kaplumbağalar. İçlerinde bırakın babamı, insan bile yoktu. Ama sonda bir tanesinde o vardı. Rüzgârda, eski bir Harvard tişörtü ve hasır şapkayla, güneşten yanmış halde ve gülümseyerek onu her nereye gidiyorsa oraya götüren balıkçı teknesinde oturuyordu.

“Bir sonraki maceraya doğru, ha, anne?” dedim slayda bakıp. “Bir sonraki cevapsız soru.”

Sonra yine kafamın içinde babamın sesini duydum. *Daima tüm sorulara cevap ver ve yarım bırakma.* Anneme bakarak bunu zihnimde birkaç kez tekrar ettim. O belli ki hep sonunu getirmişti, bu kez ben de getirecektim. Bu deneyle işim bitmeden önce yapacak çok şeyim vardı.

25

buna gi deniyor

Gustave Petermann, Porter Meydanı'ndaki garip, mansart çatılı evinin kapısını açtığında üzerinde karate kıyafeti olduğunu gördüğüme şaşırmalıydim ama şaşırmadım. Sol ayak bileğindeki büyük, siyah kelepçeyi de görmeden edemedim.

"Alice," dedi panikleyip alnındaki kuşağı düzelterek. "Beni nasıl buldun?"

"İnternette," dedim konuya hemen girmeden. "Bize söylemeyi düşünüyor muydunuz acaba? Ayrıca neden kimono giyiyorsunuz?"

Petermann huzursuz görünüyordu. "Buna gi deniyor. Dinle, bu hiç uygun bir zaman değil," dedi, beni içeri davet etmeyecekti. "Senseim burada ve Yoshi bölünmeyi sevmez."

Onu duymazdan gelip, “Ne oldu?” diye sordum.

“Yasal olarak bunu konuşamam,” dedi Petermann. “Yoshi’nin tavsiyesi.”

“Yoshi senseiniz değil mi?” diye sordum.

Anlamakta güçlük çekince, Petermann, “Aynı zamanda avukatım,” diye cevap verdi. “Bir taşla iki kuş. Şu durumda benzetmemin kusuruna bakma.”

O an kafasındaki kuşağı alıp onu kuşakla boğmak istedim. Neden bunu biraz daha ciddiye almıyordu? “Ya ben ve Max?” dedim. “Size ihtiyacımız var. Akıl sağlığını yitirme tehlikemiz olduğunu siz söylediniz, şimdi de bizi öylece bırakıp gidiyorsunuz!”

“Alice, bu sadece aptal bir yanlış anlaşılma,” dedi Petermann tedirgin şekilde arkasına bakarak. “Kısa sürede sorun halledilecek ve her zamanki gibi işimizin başına döneceğiz, söz veriyorum. Büyüleyici bir keşfe çok yaklaştığımızı düşünüyorum.”

“Dr. Petermann, gazetelerde yirmiden fazla ender kuş türünü kafes içinde çatı katınızın duvarları arasında sakladığınız yazıyor!” diye üsteledim.

“Yoshi Yamamura Massachusetts’teki en iyi ceza avukatlarından biri,” dedi Petermann. “Eğer suçlamaları o düşüremezse başka kim düşürebilir bilmiyorum. Şimdi, eğer kusura bakmazsan, dersime geri dönmem gerek. Birkaç haftaya görüşürüz, Alice. O zamana kadar delirmene imkân yok. İnan bana.”

Petermann kapıyı yüzüme kapattı ve evden bir flüt melodisi yükseldi. Bir saniye orada durup düşündüm. Petermann’ın telkinleri hiç rahatlatıcı değildi.

“Olmaz,” dedim yüksek sesle. Sonra kapıyı yumrukla mayaya başladım. Gittikçe daha sert vuruyordum ama karşı-

lığında flüt sesi daha da artıyordu. Sonunda elim acımaya ve kaldırımdaki birkaç kişi bana bakmaya başladı, pes etmekten başka seçeneğim yoktu. Tam da evin otoparkına geldiğim sırada ön kapının açıldığını duydum, içeriden yeşil, kaşmir hırkalı ve siyah taytlı bir kadın çıkıp arkamdan geldi.

“Bekle!” diye seslendi. “Bekle, lütfen.” Durdum, şaşkındım, önce o konuştu. “Sen Alice’sin, değil mi? Alice Rowe?”

Cevaben ancak başımı sallayabildim. İçimde bariz bir umutsuzluk vardı, her an gözlerimden yaşlar süzüleceğinden emindim.

“Ben Virginia Petermann,” dedi. “Gustave’ın karısıyım.” Elini uzattı, yavaşça sıktım.

“Sana dair her şeyi biliyorum,” dedi. “Bu proje, seninle Max’in deneyi, Gustave’ı araştırması hakkında yeniden heveslendirdi. Bunun mümkün olmasının... ona neler ifade ettiğini bilemezsin.”

“Eh, pek minnettar davranmıyor,” dedim suratsızca.

“Gus’ın tarzı bu,” diye devam etti Virginia. “Tutuklanmadan ya da her gün flüt müziğiyle buraya gelen o acayip avukatı bulmadan önce bile, çatı katına papağanlar getirip bunları nereden bulduğunu sorduğumda bana üstü kapalı cevaplar verdiğinde çoğu kez kocamı öldürmek istedim. Ama onu öldüremem çünkü onu seviyorum. Uyanık olduğu zamanın yüzde seksenini spor kıyafetleriyle geçiren bir adam olsa bile. Ona her yıl Noel’de bir kez, sadece bir kez olsun ofise giderken o elastik kıyafetler yerine giyer umuduyla aldığım bir şifonyer dolusu kaşmir kazağı olsa bile. O yüzden, sana ben yardım edeceğim.”

Küt saçlı, hırkasına sarınmış ve kenarında tüyler olan şık botlu Virginia Petermann'a öylece baktım. "Bana nasıl yardım edebilirsiniz ki?" diye sordum.

"Kiminle konuşman gerektiğini biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

O an Virginia'nın arkasında bir perdenin hızla kapandığını, ardından da Petermann'ın aniden karate kıyafeti ve lastik botlarla kapıdan koşarak çıktığını gördüm.

Uzun adımlarla koşarken, "Virginiaaaaaa!" diye seslendi.

"Çok geç, Gus!" Arkasını döndü, resmen bağıırıyordu. "Ona çoktan Margaret Yang'den bahsettim." Virginia bana döndü. "Bunu yapan Margaret Yang," dedi hızla ve heyecanla. "Her şeyi düzeltebilir. Maine'deki Wells College'da çalışıyor."

"Tam olarak ne yaptı?" dedim, bir ona bir diğerine bakıp. Sonra Peterman'a, "Neden bahsediyor?" diye sordum.

Petermann olduğu yerde kıpırdandı.

"Anlat ona, Gus," dedi Virginia.

Petermann tek kelime etmedi.

"Gustave Louis Petermann, bu kıza bilmek istediği şeyi söyleyeceksin, yoksa şu kapıdan çıkar ve bir daha asla geri dönmem. Ve biliyor musun, ayağında o monitör olduğu sürece de ön kaldırımdan öteye gidemeyeceğinden bu kez beni bulamazsın!"

Bu kez. Dr. Petermann'ın beraber yaşaması hiç de kolay olmayan bir adam olduğunu öğrendiğime şaşırmadım.

"Margaret Yang ne yaptı?" diye sordum tekrar.

Petermann huysuz bir çocuk gibi içini çekti. "Margaret Yang yıllar önce, sen ve Max RKM'ye ilk geldiğinizde işe

bir araştırma asistanı olarak başladı,” dedi. “Çok zekiydi. Şimdiye dek gördüğüm en yetenekli öğrenciydi. Bunu o zamanlarda kabul etmek istememiştim ama ona yetişemiyordum. Birden fazla beyni var gibiydi ve *aklı* anlıyordu. Benim anlayamadığım bir şekilde anlıyordu. Bu başıma bela oldu.” Petermann eski kötü günleri hatırlar gibi bir süre uzaklara baktı.

“Margaret’in laboratuvarda alışılmışın dışında deneyler yaptığına dair söylentiler duydum ve onu programdan kovdum,” dedi. Sonra karısının ona bakışını fark etti. “Ne var, Virginia? Daha ne anlatayım?”

Virginia’nın ses tonu yumuşadı ve elini onun koluna koyup, “Belki ‘üzgünüm’ gibi bir şey olabilir,” dedi.

Petermann önce dişlerini sıktı, sonra nefes aldı. “Pekâlâ, üzgünüm. Onu tutup ondan kalmasını ve benimle çalışmasını istemeliydim ama kıskandım. Bencil ve hırslıydim. Sanırım hâlâ öyleyim. Yoksa onunla çoktan iletişime geçerdim.”

Petermann ellerimi tuttu. “Alice, özür dilerim. Senin geldiğin gün, Max’le seni sistemde buldum ve Margaret’in gözetiminde olduğunuzu öğrendim. Size rüyalarınız konusunda bir şey yapmış olması gerektiğini biliyordum ama size onu nasıl bulacağınızı söylemek yerine kendim halletmeye çalıştım. Çok üzgünüm, Alice. Tek istediğinin cevaplar olduğunu biliyorum.”

Duyduklarımı tamamen algılamam bir dakika sürdü. “Onunla çoktan iletişime geçecektin çünkü...”

Petermann sabırlıydı. “Çünkü bunu sana ve Max’e yapan kadın Margaret Yang, Alice. Rüyalarınızda birbirinizi görmenizin sebebi o. O olmalı. Bunu düzeltebilecek tek kişi de o.”

17 Ekim

Public Garden'ın gece daha çok kuğulu tekne hizmeti vermemesinin büyük bir hata olduğunu düşünüyordum çünkü şimdi orada, yıldızların altında geziyordum. Boston'ın gökyüzü, yeni doğmuş bir bebeğin üzerine eğilmiş bir aile gibi bana bakıyordu, olağanüstü bir manzaraydı.

Başımı çevirdiğim her yerde, göletin kenarlarında kiraz ağaçları vardı. Çiçekleri o kadar parlak bir pembe tonundaydı ki elektrikli gibilerdi. Sonra gerçekten elektrikli olduklarını fark ettim. Ağaçların yaprakları yoktu, her yerimizi pembe bir ışık huzmesiyle saran parlak pembe Noel ışıkları vardı.

Bunu Oliver'a göstermek için döndüm ama Oliver orada değildi. Max vardı.

Tek dediği, “Selam,” oldu, elimi tutmak için uzandı. Beni göğsüne çekmesini ve bir elini saçlarıma dolayıp boynuma koymasını beklerken adeta tüm vücudum eridi.

Kollarımı onun beline dolayıp başımı çenesinin hemen altına yerleştirmek istiyordum. Onu çok özlemiştim.

Ama Max daha dokunmadan elini geri çekti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Eli kendisine ait değilmiş gibi bakarken, “Hissettin mi?” diye sordu.

“Hayır?” dedim şaşkınlıkla ve ona dokunmak için elimi uzattım. Ama bu kez hissettim. Vücutlarımız birbirini iten iki mıknatıs gibiydi. Yeterince yaklaşamıyordum.

Ellerimizi hareket ettirmeden şaşkınlıkla birbirimize baktık.

İlk kez karşıya baktım ve kuğulu teknenin Oliver’la önceki gün bindiğimiz tekne gibi olmadığını fark ettim. Pedalları kocaman, parlak tüylü, gerçek bir kuğu çeviriyordu. Uzanıp midilliymiş gibi boynunu okşadım.

Bunun üzerine kuğu bana döndü.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Çok hoşuma gitti.”

“Rica ederim,” dedim karşılığında. “Çok nazik bir kuğusun.”

“Sen de çok nazıksın,” dedi. “Gidip onu bulalım mı?” diye sordu kuğu.

“Kimi bulalım mı?” dedim.

“Margaret Yang’i tabii ki!” dedi kuğu, tüylerini düzeltmek için durup. “Her şeyi düzeltmenin tek yolu bu.”

Çok uzağımda oturan Max’e baktım, yalnızca başını salladı. “Gidip düzeltelim bunu,” dedi. İfadesi son derece ciddiydi.

“Yarın mı?” diye sordum.

“İlk iş,” diye cevap verdi. “Alice?”

“Evet, Max?”

Bir kez daha uzanıp bana dokunmayı denedi ve bir kez daha geri çekildi. “Bundan hoşlanmadım,” dedi.

“Ben de,” dedim.

“Yarın,” diye cevap verdi. “Yakında görüşürüz.”

“Yakında görüşürüz,” dedim.

26

*rio de janeiro,
yirmi iki kilometre*

Babam alışılmadık şekilde dikkat kesilerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim, kahve fincanımın üzerinden boş boş ona bakarak.

“Dizin titriyor ve masayı sallıyorsun. Bulmaca çözmeye çalışıyorum. Neyin var?”

“Bir şeyim yok,” dedim. “Kafamda birkaç şey var sadece.” *Max bugün gelecek mi? Kuğu rüyasında yaptığımız plan gerçekleşecek mi?* gibi. Ona mesaj atıp sormayı düşünüyordum ama sonra vazgeçtim. Dün kütüphanedeki konuşmamızdan beri ondan haber almamıştım. Evet, dün geceki rüyada da aramıza giren bir şeyler vardı.

Ama ne? diye düşündüm boşluğa bakarken.

“Yine yapıyorsun,” dedi babam. “Bacağını diyorum. Neden Jerry’yi alıp yürüyüşe çıkarmıyorsun? Ayağımın

üzerinde uyumak gibi şahane bir yeteneği var ve gerçekten de biraz hareket etmesi lazım.”

Jerry’yi Public Garden’dan uzak tutmak için elimden geleni yaptım çünkü rüya gördükten hemen sonra oraya gitmek tuhaf geliyordu ama Jerry beni dinlemedi ve kapılardan içeri çekti.

Hemen gölete doğru koştu ve bir şey arıyormuş gibi etrafı koklamaya başladı. Muhtemelen o ördeği arıyordu.

İşte o sırada gördüm. Yirmi adım kadar ötede, suda minik bir kuğu yüzüyordu. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Ben de merakla ona baktım. Muhtemelen aslında yaptığı, bir hafta önce bu gölette bir ördek fiyaskosuna imza atan, yanı başımdaki avcı yaratık Jerry’ye bakmaktı.

Ama sonrasında bir de göz kırptı.

Bunu yanlış görmüş olamazdım.

Bunun bir işaret olduğunu biliyordum. Margaret Yang’i bulmak için Maine’e gitmeliydim. Max’le ya da Max’siz.

Ama Jerry’yle eve döndüğümüzde Max’in Volvo’sunun evimizin önüne park ettiğini ve Max’in de elinde dört kahveyle kapının önünde durduğunu gördüm.

“Hangisini sevdiğini bilemedim.” Yürürken omuzlarını silkti. “O yüzden ben de... hepsini aldım.”

Kendime rağmen, gülerken ağzım kulaklarıma vardı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Başımı iki yana salladım. Gerçekte. Gelmek istemişti. Bu da rüyada bana dokunamamaktan nefret ettiğini söylerken de ciddi olduğu anlamına geliyordu. “Bunların hepsini nasıl içeceğiz?”

“Belli ki destek isteyeceğiz,” dedi.

“Selaaaaamm,” dedi Sophie uçan bir sincap gibi evden çıkarken, az kalsın beni düşürüyordu. Sonra çekilip şaşkın yüzüme baktı.

“Aman tanrım, biliyordum. Babana da söyledim. Bu hafta geleceğimi tamamen unuttun. Unuttun, değil mi?”

“Eee,” diye lafa başladım.

“Unuttuysan bile yalan söyle,” dedi.

“Unutmadım?” dedim.

Sophie bir çılgılık daha attı ve bana tekrar sarıldı, aşağı yukarı zıplıyor, gözlüklerini düşmek üzereyken tutup zıplamaya devam ediyordu. Yanakları pembe pembe ve kahverengi, düz saçları ıslık ıslık. Hiç çabalamadan nasıl ışık saçtığını unutmuştum. “Onunla tanıştım, bu arada,” dedi Max’i gösterip. Sonra eğildi ve oldukça yüksek sesle “Söylediğinden de seksiymiş,” diye fısıldadı.

Utanç içinde başımı öne eğdim, Max de duymamış gibi yaptı ve gülümsemesini kahvesinden bir yudum alarak sakladı.

“Ah, merhaba, Gerald,” dedi sonra Sophie Jerry’ye bakıp ardından kafasını çevirerek.

“Adının bu olmadığını biliyorsun,” dedim ona.

“Umurumda değildir belki,” dedi Sophie oflayarak.

Gözlerimi devirip Max’e baktım. “Sophie, küçükken en sevdiği Barbie bebeğini yediği için Jerry’den nefret ediyor,” dedim. “Onu hiç affetmedi.”

“Kendini kontrol edemeyen edep yoksunu bir yarattığı neden affedeyim ki?” Sophie elini kalçasına koydu. “Bir dakika önce Barbie’nin yüzü ve kafası vardı; sonraki ansa onu *yediğinden* emin olmak için bu köpeğin bağırsak hareketlerini takip ediyorduk.” Ürperdi.

Birinin, “Jerrycik’le ilgili söylediklerine dikkat et,” dediğini duydum ve döndüğümde Oliver’ın modern bir şövalye edasıyla kaykayının üzerinde durduğunu gördüm.

“Ne oluyor burada böyle?” diye sordu Sophie. “Yetmişlik gibi davranan on yediliklerden misin? Büyü-kannemde de var bundan. Onunki parlak pembe. İlk randevunuza bunlarla gidebilirsiniz.”

“Deneyene kadar küçümseme,” dedi Oliver, “ki bunu asla yapamayacaksın çünkü bu tavrıla binmene imkân yok.”

Sophie yüzüne eldivenle vurulmuş gibi ağzı açık kaldı ve ben de bunu fırsat bilip araya girdim.

“Tamam, çocuklar, Max ve benim bugün için bir planımız vardı.” Ona döndüm, birden gerilmiştim. “Teyit etmek için soruyorum, buraya bunun için geldin, değil mi?” diye sordum. “Yola çıkmak için?”

Max doğruldu ve bana doğru yürüdü, şaşırılmış görünüyordu. “Tabii ki bunun için geldim. Sana geleceğimi söylemiştim, değil mi?”

İster istemez rahatladım, rahatlıkla iç çektim ve Max omzumu sıktı ama bu hareketle birden rahatlığım yeniden kaçtı.

“Yol mu!” dedi Oliver, ellerini ovuşturup. “Nereye gidiyoruz?”

“Biz,” dedi Max, kendini, Sophie’yi ve beni gösterip, “Maine’e gidiyoruz. Senin nereye gittiğini bilmiyorum.”

Oliver’ın kurnaz bir cevap vermesini, bozulmamasını bekliyordum. Ama onun yerine, daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Gardını düşürdü. Kaykayına dönerken incinmiş görünüyordu. “Ah,” dedi. “Tamam.”

“Biliyor musun?” dedim. “Bence bir kişilik yerimiz daha var.”

“Var mı?” dedi Max şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp.

Dönüp ona bakarak, “*Var*,” dedim.

“Herneyse,” diye mırıldandı Max. “Arabayı kullanan ben olduğum sürece sorun yok.”

Max Wolfe’un sıkı bir Motown hayranı olduğunu öğrendim, şaşırmadım desem yalan olur. Ama I-95’ten Maine’e doğru ilerlerken neden sevdiğini anladım. Max gibi Motown da klasikti. Biraz içine kapanıktı ama yine de nasıl iyi vakit geçirileceğini biliyordu.

“Bu tarz şeyler sevdiğini bilmiyordum,” dedim.

“Araba kullanırken dinlemesi keyifli oluyor,” diye açıkladı. Bugün gerçekten de rahat görünüyordu. Şehrin kırk dakika kadar dışındaydık. Yapraklar adeta renkle-riyle yanıyordu. Limon sarısı, itfaiye arabası kırmızısı ve ancak en ucuz portakallı sodada bulabileceğiniz bir turuncu.

“Keşke yıl boyunca böyle kalsalar,” dedim özlemle.

“Bence de,” dedi Max. “Ama o zaman kar olmazdı... ya da yaz.”

“Haklısın,” dedim ve Oliver’la Sophie’nin arkamızdaki atışmalarını dinleyerek kafamı geri yasladım.

“Lafın gelişi dedim, üstüne alınma ama sanırım sene sonunda senin yerine en yakın arkadaşı olma ihtimalim çok yüksek,” dedi Oliver. “Yani, zaten sen Alice’i ne kadar zamandır tanıyorsun ki?”

“Ah, sadece tüm *hayatım* boyunca,” diye cevap verdi Sophie. “Ama bunu iki aydır bile tanımıyor olmakla kıyaslayamam, değil mi?”

“Şu anda sende biraz düşmanlık seziyorum, Sophie ve hoşuma gittiğini söylemeliyim,” dedi Oliver. “Ama arkadaşlığınıza dair daha çok kanıt sunmalısın.”

“Alice’le aramızda, birimiz diğerinin yanında değilken onunla olsun diye klonlarımız olduğuna dair bir şakamız var çünkü beraber değilken birbirimizi o kadar çok özlüyoruz. Bunun üzerine çıkabilir misin?” diye sordu Sophie.

“İngiltere’de bir kadının sosis köpeğini klonladığını biliyor musunuz? Gerçekten. Okudum bunu,” dedim onlara.

Max de, “Sen öyle şeyler okursun zaten,” diye araya girdi. Yola o kadar yoğunlaşmıştı ki dinlediğini bile fark etmemiştim.

“Sizin *ikinizi de* klonlamak isterdim, hanımlar,” dedi Oliver.

“*Rüyanda* görürsün,” diye tersledi Sophie. Sonra bir an durdu ve düşündü. “Sanırım bu cümle bu topluluk için fazla anlamlı oldu.”

“Eh, ben Alice’i ikinizden de uzun süredir tanıyorum, bunu kabullenin,” dedi Max. Araba birden sessizleşti.

“Evet ama sadece tuhaf bir paralel rüya evreninde, o yüzden sayılıyor mu emin değilim,” dedi Sophie.

“Paralel evren demişken, şu tabelayı gördün mü?” dedi Max bana yavaşça. “Rio de Janeiro, yirmi iki kilometre.”

“Bu mümkün değil,” dedim. “Maine’de Rio diye bir yer yok.”

“Biliyorum,” dedi Max merakla bana bakıp. “Olay da bu. Zihinlerimiz alternatif yol tabelaları gördüğünden muhtemelen kaybolacağız.”

“Kafeteryada sana Amazon’u sorduğum zaman... hatırladın, değil mi?”

“Tabii ki hatırladım,” dedi Max. “O hafta çok üzgündün. Babanı deli gibi özlemiştin. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapmıştım. İşe yarayan ilk şey kızarmış muz olmuştu.”

“Biliyorum,” dedim, hafif uyuşuk şekilde.

“Uyuyakalacaksın, değil mi?” diye sordu Max.

“Vadiler, trenler ve otomobiller,” diye sayıkladım. Gözlerim kapanmak üzereyken şu ana dek gördüğüm en tuhaf şeyi gördüm çünkü gerçekliğimle rüyalarım birbirine giriyordu. Bir motosiklet hızlanıp arabanın yanına geldi; üzerinde, arkasında daha küçük bir buldogla birlikte Jerry vardı. Minik kask ve gözlükler takmışlardı. Jerry’ninki siyah, küçük köpeğinki parlak pembeydi. Bir an dönüp bana baktılar, sonra da basıp gittiler.

alpakaalarınızı sevdim

Etrafımın yeşil tarlalar, taş duvarlar ve sivri çatılı evlerle çevrili güzelliğini fark etmenin yanında, Max'in arabasının yolcu koltuğunda uyanır uyanmaz düşündüğüm ilk şey, neden kürk şapka takan bir devenin camdan bana baktığı oldu. Fark ettiğim ikinci şeyse yapayalnız olduğumdu.

Arabadan inerken Sophie'nin, "Alpakalar dünyanın en komik görünümlü hayvanlarından," dediğini duydum ve ahşap çite yaslanmış bir tarlaya bakan diğerlerine katıldım. "Mola vermesi gerekti," dedi Sophie, gerinen Max'i işaret ederek.

Tam karşılarında hafif meraklı, ses çıkarmadan çimen yiyen küçük bir alpaka sürüsü duruyordu. Lamalara benziyorlardı ama tüyleri kırpıldığı için geniş paçaları ve

kafalarının üzerinde permalı gibi duran kabarık saçları vardı.

“Seksenlerin pop yıldızları gibi görünüyorlar,” dedi Oliver.

“Bizi sevdiklerinden emin değilim,” dedim.

“Sophie onları aşağıladığı için olabilir,” dedi Max sırtıtıp.

“Max Wolfe espri mi yaptı?” dedi Oliver ve Max’in yüzünün önünde elini salladı. Yüksek sesle, “*Max, burada mısın? Bizi duyabiliyor musun?* Yoksa bu, bedenlerin ele geçirildiği bir korku filminin başlangıcı mı?”

“Kapa çeneni,” dedi Max şakayla. Sonra da derinden, korkutucu bir sesle hepimizi şaşırtarak, “*Yoksa ilk sen ölürsün!*” dedi.

“Bir şaka daha!” diye bağırdı Oliver. “İşte şimdi gerçekten ürkütücü olmaya başladı.”

Oliver yüzüstü düştüğünde hâlâ gülüyordu ama sonra gülen Max oldu.

“Dostum, sen bana çelme mi taktın?” dedi Oliver yerden, ses tonu hiç de halinden memnunmuş gibi değildi.

“Sakin ol,” dedi Max. “Sadece şaka yapıyordum. Kalkmana yardım edeyim.” Bir elini Oliver’a uzattı ama Oliver elini tutup kalkmak yerine Max’i de çekip çimenlere yatırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Max.

Bir anda boğuşmaya başladılar.

Max’in, “Ne kadar da olgunsun, Healy!” diye homurdandığını duydum.

“Bunu sen mi söylüyorsun, Wolfe!” diye tersledi Oliver. “Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

Sophie, "İyiler mi?" diye sordu yanıma gelip.

"Sanırım?" dedim. "Sanırım sadece aptallar. Bir geçmişleri var."

Sonra arkamızdan, Oliver ve Max'in bile ellerini yerden çekmelerine sebep olacak bir ses duyduk. "Gençler, toparlansanız iyi olur. Çocukları korkutuyorsunuz." Döndüğümüzde siyah-beyaz kırçillı saçları olan, lacivert bir kazak ve uzun, lastik çizmeler giymiş yaşlıca bir adamın bize doğru geldiğini gördük. Tarlayı gösteriyordu, çocuklardan kastı alpakalardı.

"Affedersiniz, efendim." Max ve Oliver hemen ayağa kalktılar, generallerinin karşısına geçmiş emir erleri gibi üstlerini başlarını temizlediler ama bu komikti çünkü adamın boyu onların çenesine kadar bile gelmiyordu. Ama bir havası vardı, inkâr edilemez bir varlığı. Kendini dinletiyordu.

Korkmuş gibi görünmeyen tek kişi elbette ki Sophie'ydi. ALFRED'İN ALPAKA ÇİFTLİĞİ tabelasını gösterip, "Alfred siz misiniz?" diye sordu.

"Benim," dedi Alfred.

"Alpakalarınızı sevdim." Botlarına iltifat edermiş gibi gülümsedi.

"Teşekkür ederim, küçük hanım." Alfred de ona gülümsedi. "Gezmek ister misiniz?"

Bir iş üzerinde olmamıza rağmen hiçbirimiz hayır demedik.

Anlaşılan alpakalara yalnızca bakması eğlenceli değildi, aynı zamanda çok da yararlılardı. Arazinin dolambaçlı tepesinde Alfred'in peşinden ilerledik, etrafı veranda çevrili, beyaz çatılı çiftlik evini geçtik ve bize bu işin

sırlarını anlatırken kocaman kırmızı bir ağıla girdik. Alpaka ipliğinin yünden üç kat daha sıcak tuttuğunu ve çok daha ince olduğunu öğrendik. İki tip alpaka varmış; farklı renklerde ve daha kalın tüyleri olan Suri ve Birleşik Devletler’de en çok bulunan tür olan Huacaya. Çıkrığı sırayla çevirip yünün ipliğe dönüşmesini izledik.

Oliver’ın Sophie’ye elinde kendi yaptığı bir tutam ipliği tutarak, “Bunu sana yaptım,” dediğini duydum. Sophie kıkırdayıp gitti ama o bir işe yaramayacak ipliği almayı da ihmal etmedi, bu manzara üzerine kaşlarımı kaldırmadan edemedim.

En güzel tarafı, alpaka sevmeye gittiğimizde Mildred adındaki sevimli bir tanesine hoşça kal derken, Max’i başka bir tanesiyle burun buruna, onun kulağına tatlı şeyler fısıldarken görmektir. Beni gülümserken yakaladı ve boğazını temizledi, yanıma gelmeden önce son kez onun kafasını okşadı.

“Ne oldu? Bir bağ kurduk,” dedi.

Kalbim ister istemez bu Max’i görünce pır pır etti. Bu tanıdığım ve sevdiğim Max’ti. Açık, rahat ve mutlu. Elimi sırtına koyacak oldum ama henüz neyin uygun olup olmadığını bilmediğimden hemen çektim. Max bana çözemediğim bir bakış attı.

Keşke her şey daha kolay olsaydı. Bu, arkadaşlarla alpaka çiftliğinde geçirdiğimiz normal bir gün olsaydı. Max rüyalarımındaki değil, normal erkek arkadaşım olsaydı. Keşke Sophie burada yaşasaydı. Keşke köpeğimi bugün motosikletle yanımdan geçerken görmeseydim. Keşke gerçekten bağımızı yitirmeseydik.

Alfred, Oliver ve Sophie’yi verandada bulduk. Sophie’nin elinde güzel, az önce aldığı krem rengi bir

kazak vardı, Oliver'da ise bir kutu, alpaka şeklinde kura-biye.

Oliver, alpakalardan birinin kafasını ısırmadan önce, "Özür dilerim, Mildred!" diye bağırdı. "Ama lezzetlisin. Ne?" diye sordu kurabiyeyi çiğnerken ona baktığımı görünce.

"Hiçbir şey," dedim, ana yola dönerken alpaka kura-biyenin bacağına kopardım. "Mutluyum sadece. Keşke böyle kalabilsem."

"Neden kalamayasın?" Oliver gerçekten de şaşırmış gibi bakıyordu.

"Çünkü her şey değişmek üzere," diye cevap verdim.

"İzin vermezsek değişmez." Oliver bu çok basit bir şeymiş gibi omuz silkti, keşke öyle olsaydı.

Arabaya geri binerken, "Eee, üniversiteden ne kadar uzak-tayız?" diye sordum Max'e.

Telefonundan Google Haritalar'a bakıp, "Sadece on dakika," diye cevap verdi. "Demek ki birazdan cevap-ları bulacağız." Boğazıma doğru bir hüznün yükseldi. Margaret'ı bulduktan sonra hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Ama Wells College'ın kampüsüne girdiğimizde rahat-lamaya başladım. Çarpıcı güzellikte bir yerdi burası, eski tuğla binalar ve büyük yapraklı ağaçların arasında dolanan patikalar, hepsi de özenle biçilmiş çimenlerin üzerinde. Kusursuz, küçük bir akademik cennet.

En azından şimdilik.

Fakülte merkezinde Doreen McGinty, masasının arka-sında bir yandan sakız patlatıp bir yandan konuşarak, "Korkarım bu konuda size yardımcı olamayacağım," dedi.

Margaret Yang'ın biyoloji katındaki odasını denemiştik ama kilitliydi, şimdi de Doreen'in bize onun ev adresini verebileceğini umuyorduk. Doreen'in saçı hem çok hem de permalıydı, sanki seksenlerden beri hiç değişmemiş gibiydi.

Doreen sakızını çiğnerken Max bıyık altından, "Alpaka benziyor," dedi, gülmemek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım.

"Öğrencilere şahsi adres veremeyiz, akademik politikamız bu. En içten özürlerimle," diye açıkladı Doreen. Ama hiç de içten davranmıyordu.

"Ama biz öğrenci değiliz!" dedi Sophie yardım etmek istercesine, hepimiz birden homurdandık.

"O zaman kesinlikle veremem," dedi Doreen.

"Peki, mesai saatleri nedir?" diye denedi bu kez Max. "Bunu söyleyebilir misiniz?"

"Öğrenci *olsaydınız* verebilirdim, değilseniz veremem," diye cevap verdi Doreen.

Oliver, "Doreen," dedi, yaklaşp bir kolunu rahatça onun masasına koyarak. "Sana iki soru soracağım. Bir. Daha önce Prenses Diana'nın gençliğine ne kadar benzediğini söyleyen oldu mu hiç? Çünkü benziyorsun, Doreen. Ve iki, şu anda resmen kaydı olmayan bir öğrenci olsan..."

"Yani öğrenci olmasam," dedi Doreen duygusuzca.

"Aradaki fark o kadar küçük ki," dedi Oliver. "Neyse, eğer olsaydın... bir profesörü nasıl bulurdun?"

"Bu konuda tabii ki yardımcı olabilirim," dedi Doreen oturduğu yerde kıpırdanarak.

"Bulabileceğini biliyordum, Doreen," dedi Oliver, kirpiklerini kırpıştırarak.

Doreen önüne bir tomar kâğıt çıkardı. “Kayıt başvuruları,” dedi. “Bunları doldur, seneye geldiğinde de sorularına cevap vereyim.”

On beş dakika kadar sonra, tamamen umutsuz şekilde Wells’in merkezinde bir kafenin dışındaki bankta otuyorduk.

“Çekiciliğim Başkan Hammer’ın asistanında hep işe yaramıştı,” dedi Oliver şaşkınlıkla. “Seksenlerden ya da doksanlardan tanınmış birine benzet, sonra ne istediğini söyle, bum.”

“Artık Kansa’da değiliz,” dedim. “Maine’deyiz.”

Max, “Belki de sürekli oyunlar oynamak yerine istediğin şey için gerçekten çalışmalısın,” dedi. Ona, *Yok artık*, der gibi bir bakış attım, o da omuz silkti.

“Hadi be sen de, Wolfe,” diye cevap verdi Oliver. “Durumu düzeltmek için bir şey yaptığını görmüyorum.”

“Yapmak isterdim, Healy ama sürekli yoluma çıkıyorsun,” dedi Max.

Oliver, “Sürekli ben yokmuşum gibi davrandığın halde nasıl oluyor da sürekli yoluna çıkıyorum acaba?” diye tersledi. Max sessizleşti.

“Ben sen yokmuşsun gibi davranmıyorum,” dedi sonunda. “Birbirimizden koptuk. Artık hayatlarımız eskisinden farklı.”

Oliver, “Beni başından savdın, dostum,” dedi. “Sakın inkâr etmeye kalkma. Alice olmasaydı şu an görüşüyor bile olmazdık.” Max acı çekiyor gibi görünüyordu. Oliver’ın haklı olduğunu farkındaydı.

Gerginliği kırmak için, “Ne yapacağız peki?” diye sordum.

“Yarın yine odasına gelebiliriz.” Oliver omuz silkti. “Ya da akşam yemeğinde yemek salonuna gidip insanlara sorabiliriz?”

“Peki, gece nerede kalacağız?” diye sordum.

“Alfred’in çiftliğine ne dersiniz?” dedi Sophie. “Kocaman bir evi var. Pansiyon olabilir bence.”

“Gerçekten mi?” Oliver şüpheli bir ifadeyle baktı.

“Maine’de her yer pansiyondur,” dedi Sophie kendinden emin bir şekilde.

Kendimizi bir nebze daha iyi hissederek arabaya geri döndük ama motor çalışmayınca meydandan bir yere kıpırdayamadık.

Tam çekici çağırmayı önerecekken Max’in yüzündeki sert ifadeyi gördüm ve sesimi çıkarmamaya karar verdim. Ne yazık ki Oliver durumu anlamadı.

“Araba diye bu külüstürü kullanırsan böyle olur,” diye homurdandı arka koltukta. “Bu arabanın yaşı bizden bile büyük.”

Sophie telefonuyla oynuyordu, ben de patlamasını beklercesine Max’e bakıyordum.

Max dişlerini sıkarak, “Ablamındı,” dedi.

Oliver alnını ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. “Özür dilerim, Max. Bilmiyordum.”

Max arkasına döndü. “Bu külüstürü sırf Lila’nın olduğu için kullanıyorum. Ablamı hatırlıyor musun? Ölene kadar her öğleden sonra okuldan gelince bize bakardı?”

Oliver’in yüzü donmuş gibiydi. Sadece dinliyordu. Tek diyebildiği, “Hatırlıyorum,” oldu.

“Seni başımdan savdıysam özür dilerim, *dostum*,” dedi Max. “Ama hayatıma devam etmek zorundaydım. Seninle

bütün gün video oyunu oynamaktan ya da balkondan aşağı su dolu balonlar atmaktan başka şeyler yapmalıydım. Seni arkada bıraktığım için üzgünüm ama sen büyüyemediğin için de üzgünüm.”

Oliver’ın ona bağırmasını, bir şeyler demesini bekledim ama yapmadı. Sadece başını salladı. “Haklısın.” Sonra yine, “Özür dilerim,” dedi.

Max çalışması için yalvararak anahtarı birkaç kez daha denedi, çalışmayınca da başını kornaya dayayıp onunla beraber söylendi. İstemeden de olsa elimi omzuna koydum ve elimi itmedi. Sadece başını direksiyondan biraz kaldırdı ve beni görebilecek şekilde kafasını çevirip yalvaran gözlerle baktı.

“Geçecek,” dedim. “Her şey düzelecek.” Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

“Sadece anlamak istiyorum,” dedi. “Her şeyin yine iyi olmasını istiyorum. Hayatımda da... bizde de.”

“Biliyorum,” dedim.

“Bartholomew Burns!” diye bağırdı Sophie arka koltuktan. Üçümüz birden dönüp ona baktık.

“Ne dedin?” diye sordu Oliver.

Sophie altın biletmış gibi telefonunu havada sallayarak, “Beni ne kadar seviyorsunuz?” diye sordu.

“Duruma göre değişir,” dedim. “Margaret Yang telefonda mı?”

Sophie başını iki yana salladı. “Bartholomew Burns,” dedi tekrar.

“Eski Latince öğrendiğin Bartholomew Burns mü?” diye sordum. “Üzerinde çıkarılabilir İsa olan bir haç takan adam mı?”

“Doğru, çıkarılabilir İsa’sı olan bir kolye takıyordu,” dedi Sophie sakince. “Bazen İsa’yla takmayı seviyordu, bazen onsuz. Ama bu bir süreçti ve zaten, anlarsınız ya bana pek dayanamazdı.” Kaşlarını yaramazca oynattı.

“Bunun olayla ilgisi ne?” diye sordu Max.

Sophie gözlerini devirdi. “Bugün Alfred’in çiftliğinde alpaka Mildred’le çektiğim selfiyi paylaştım ve Bartholomew gördü, sonra da öğrendim ki bu okulda okuyormuş!”

Gözleri *ta-da* der gibi parladı. “Neyse, bana mesaj attı ve ben de ona durumumuzu anlattım... tuhaf olmayan kısımları... ve onun yurduna gidip onunla kalabileceğimizi söyledi! Çünkü onun katındakilerin yarısı şehir dışındaymış.”

Arabadaki gerginlik, uçağın içindeki basınç misali uçup gitti. “Aferin, Soph!” dedim, ona çak yaparak. “Bu harika bir fikir.”

“Yalnız, bir sorun var.” Yüzünü buruşturdu. “Bu akşam büyük bir parti veriyormuş... sorun olmayacağını umuyormuş?”

Parti lafını duyunca Oliver’ın gözleri parladı. “Sanırım katılabiliriz,” dedi.

Bartholomew’un yurduna gitmek için indiğimizde, geride kalan Max’in arabaya tuhaf bir yüz ifadesiyle baktığını gördüm.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bana farlarını yaktığına yemin edebilirim,” dedi Max.

“Yorgunsun sadece,” dedim.

“Hayır,” Kaşlarını çatı. “Yaktı. Aküsü bitmemiş olsa bile tuhaf.” Sesi kısıldı, sanki çok uzaklardan konuşuyor gibiydi.

Sonra, hiçbir mantıklı açıklaması olmamasına ve direksiyonda kimse oturmamasına rağmen araba korna çaldı.

Max çaresizce bana baktı. “Bu gerçekten iyice tuhaflaşıyor, Alice. Buna bir son vermeliyiz.”

Ona baktım, saçları darmadağınikti ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Durdurmazsak ne olacak? Max eriyip bitecek mi?

Ya da durdurursak ne olacak?

28

köpeğin gerçekten çok şanslı!

Üniversitedeki sosyal hayata dair *Animal House* ve *Old School* gibi modern sinema filmlerinden edindiğim çok temel bilgilerime göre, makul bir parti vermenin çok sayıda kanıtlanmış yöntemi var. Listede harika bir müzik grubu, skandallarla dolu karma yurt, sınırsız miktarda yasadışı madde ve kendinin de diğerlerinin de iyiliğini umursamama gibi şeyler.

Kampüsün sonunda iki katlı evleri olan Bartholomew Burns ve Leeland Hall'daki oda arkadaşlarının ne bu listelerden ne de filmlerden haberi vardı ya da bir hipster tutumu olarak hiçbirini umursamamayı tercih ediyorlardı. Belki de biz yani Max, Sophie, Oliver ve ben bir duvar dolusu Latince ödülünü ya da evin girişinde bizi

karşılayan geniş böcek koleksiyonunu görünce bunu anlamalıydık. Ama sanırım üniversitede herkesin havalı olduğunu farz etmiştik.

Yanılmıştık. Korkunç derecede yanılmıştık.

Sophie, insanların Monopoly oynadığı odayla video oyunu oynadığı diğer odanın arasındaki kapıda, elinde ahududu şarabıyla dururken, “Büyükanneemin emekli arkadaşları bundan daha eğlenceli dediğimde şaka yapmıyordum,” dedi. “O kadar içim karardı ki çığlık atacağım.” Elini havaya savurdu.

“Selam.” Siska, kalın hipster gözlüklerinden takmış kızıl saçlı biri bana yaklaştı ve şömineye doğru eğildi. “Ben Wallace,” dedi ve göz kırptı. “Nasıl oldu da seni buralarda hiç görmedim?”

“Burada okumuyor,” dedi Sophie yarım ağız.

“Ah.” Wallace başını salladı. “Ben de sürekli sanat stüdyosunda olduğum için seni görmediğimi sandım. Bilirsin işte... sanatımı icra ediyorum.” Şaşırmamı beklermişçesine manidar gözlerle bana bakıyordu.

“Sanat bölümünde misin?” diye sordum nezaketen ama Sophie göstere göstere gözlerini devirdi.

“Düşünüyorum,” dedi. “Şu an aslında sadece yaratıyorum, keşfediyorum.”

“Ne tür şeyler yapıyorsun?” diye sordum.

“Birinin bu soruyu sorduğunu duymak ne kadar rahatlatıcı,” dedi ve biraz daha eğildi. “Şu an tarihsel içerikle, döneme uygun kıyafetler giydirip sosis köpeğim Arabella’nın fotoğraflarını çekiyorum ve bunu modernlik ile günümüz dünyasındaki kültür eksikliğine bir yorum olarak kullanıyorum,” dedi ciddiyetle. “Mesela, geçen hafta küçük ölçekli Beyaz Saray görüntüsü içinde onu

George Washington gibi giydirdim. Haftaya da Frida Kahlo yapmayı planlıyorum.”

Ona bakarken, gülmek için vücudumdaki her kası kullanıyordum ama Sophie öyle bir gülmeye başladı ki ağlıyor da olabilirdi.

“A-ha,” diyebildim ancak.

“Fotoğraflardan birini görmek ister misin?”

“*Tabii ki!*” diye bağırdı Sophie ve yeniden kahkaha atmaya başladı. Artık ben de kendimi tutamıyordum, gülmeye başladım.

Wallace, “Çok kabasınız,” dedi.

Sophie gözlerinden yaşlar gelerek gülerken, “Köpeğin gerçekten çok şanslı!” dedi.

“Tamam, millet!” Tanıdık bir sesin bağırdığını duyduk. Sophie’yle kafamızı uzatıp köşeden baktık ve Oliver’ın odanın ortasında, elinde birayla durduğunu gördük. “Beni tanımıyorsunuz. Adım Oliver ve burada okumuyorum. Nereye gittiğimi söylemeyeceğim çünkü bu yaşıma ortaya çıkarır ve bu gece en az bir kızın beni öpme ihtimali yüzde altmışken bunu yapamam. Ve bir kızı öpememe ihtimalim nasıl artar biliyor musunuz?” Müzik setine doğru yürüdü ve cebinden çıkardığı ipod’unu taktı. “Bu parti şu anki gibi devam ederse. O yüzden her şey değişiyor... hemen şimdi.” Bir tuşa bastı ve sesi açtı.

Saniyeler içinde Prince’in “Kiss” şarkısının ritmik sesi hoparlörden gelmeye başladı ve ses arttı. Oliver şarkıyla birlikte omuzlarını kıpırdatıp, olduğu yerde dönerek kalçalarını da ileri geri hareket ettirmeye ve dudaklarını şarkıya uydurmaya başlayınca tüm oda olduğu yerde kaldı.

Oliver sözcükleri tutkuyla söylerken ağzım açık kaldı, elimde değildi. Sophie'ye baktım ama dehşete mi kapıldı yoksa hoşuna mı gitti kestiremedim.

Ama sonra, sihir gibi oda hareket etmeye başladı. Birden herkes dans etmeye başladı, gerçekten herkes. Wallace bile. Oliver benim durduğum yere doğru geldi ama tam elimi tutacağını düşündüğüm sırada nakaratı Sophie'nin kulağına söyledi. *Kı-kı-kı-kı-kı-kiss*.

Dans ederken Max'in nerede olduğunu merak ettim, sonra onun odanın diğer ucunda başını salladığını ve ayaklarını oynattığını gördüm. Dans ederek ona doğru gidecektim ama kalabalık açıldı ve yalnız olmadığını gördüm. Koyu renk saçlı, dar, siyah kot pantolon giymiş bir kız onun etrafında havalı havalı, vücuduma-bak dercesine, disko-tarzı hareketlerle dolaşıyordu. Ben hâlâ onlara bakarken Oliver beni tutup döndürdü ve bir an için onları kaybettim.

Liste "Purple Rain"le yavaş bir şarkıya geçti. Max'in kızla dans ettiğini görmemek için tam banyoya kaçırıyordum ki birden yanımda belirip elimi tuttu. Max beni partinin içinden geçirip dans eden insanların arasından, serin ama sessiz çimenliğe çıkarırken Sophie bana anlamlı bir bakış attı.

"Bunu görüyor musun?" diye sordu Max, gökyüzünü gösterip. Görebiliyordum. Üzerimizde güzel yıldızlı bir gece vardı ama yıldızlar gökkuşağı renklerindeydi ve yaldızlı bir oje gibi ışıldıyorlardı.

"Görebiliyorum," dedim. "İnanılmaz."

"Sanırım tüm rüyaıyla karışık anlar o kadar da kötü değil," dedi. Ona baktım, ayağımızın altındaki yer gökyüzüne kıyasla bir o kadar karanlıktı. Aramızdaki mesafe

çok soğuk ve çok uzaktı. Tam o sırada Max beni kendine çekti, bir eli beni sararken, diğer eli hâlâ elimdeydi, kulaklarımızda “Purple Rain” çalmaya devam ederken yüzümü boynunun boşluğuna gömdüm.

Prince’ten mi yoksa ahududu şarabından mı bilmiyorum ama bir şeyler farklı geliyordu. Güzel ama biraz da hüznüldü. Buraya beraber gelmiştik ama veda etmek zorunda olduğumuzu da biliyor gibiydik. Hayatlarımızın neredeyse tamamına, hayatımızın geceleri yaşadığımız yarısına ve bir şekilde birbirimize. Petermann’a rüyalarımızı anlatmak istemeyişimin sebebi, o rüya günlüğünü tüm samimiyetimle tutmuş olmamdı. Rüyalarımız paylaştığımız, kimsenin dokunamadığı tek şeydi. Şimdiyse onu yitirecektik ve ben korkuyordum.

Aşağı baktığımızda yine yükseldiğimizi fark ettim. Max de gördü. Ama bu kez korkmadık. Bu bir rüyaysa sonsuza dek sürmesini istiyordum.

29

hep ortaya çıkıyor

“Sana bir şey sormam gerek ve bana gülmeni istemiyorum,” dedi Sophie. Leeland Hall’un bahçesindeki hamakta, içeriden çaldığımız battaniyelere sarınmış, yan yana yatıyorduk. Gözleri yarı açıktı ve saçları çok dans ettiğinden bulabildiği her yerden çıkmıştı. Şu an onu ciddiye almak çok zordu.

“Tamam, denerim,” dedim.

Sophie, “İsviçre peynirlerinin neden o kadar çok deliği var?” diye sordu. “Yani zaten neden delikleri var?” Kendimi tutmaya çalışsam da kahkahalara boğuldum.

Sophie koluma hafif bir yumruk attı. “Sana gülme demiştim!” diye bağırdı. “Yapma, bana senin de merak etmediğini söyleyemezsin.”

Hâlâ rengârenk ışıltılarla dolu olan gökyüzüne baktım ve Sophie bunu göremediği için üzüldüm. Çünkü çok severdi.

“Evet, Soph,” dedim ve saatime baktım. 11:59. Max neredeydi? Danstan sonra ortadan kayboldu ve o zamandan beri onu hiç görmedim. “Sürekli peynir küfünü düşünürüm.” Sonra yine kahkaha atmaya başladım.

“Mmm, *küf*,” dedi Sophie kıkırdayarak ve daha çok güldük. “Seni seviyorum, Al,” dedi sakinleştiğimizde ve başını omzuma yasladı.

“Ben de seni seviyorum, Soph,” dedim, doğrulup onun sırtını okşayarak.

“Bir de kimi sevdim biliyor musun?” diye sordu.

“Bir fikrim var,” dedim, gözlerimi devirerek.

“Max.”

“Şaka mı?” dedim.

“Şimdi anlıyorum,” dedi. “Sana bakışını gördüm ve bunu sevdim.”

“O zaman neden sürekli ortadan kayboluyor? Yani, şimdi nerede mesela?” dedim içimi çekip ellerimi kaldırmak. “Ben yatmaya gidiyorum, olur mu? Sen iyi misin böyle?”

“İyiyim, git yat sen,” dedi kocaman gülümsemesiyle.

“Gelmek istemediğine emin misin?” diye sordum.

Sophie başını iki yana salladı. “İyiyim böyle. Burada biraz daha uzanıp yıldızlar sana olduğu gibi bana da renk değiştirecek mi diye bakacağım.”

Gülümsedim. “Bana ihtiyacın olursa seslen.”

“Seslenirim,” dedi battaniyeye iyice sarınıp. “Al?” diye seslendi.

“Evet, Soph?” dedim.

“Sürekli ortadan kaybolduğunu biliyorum. Ama biliyor musun?”

“Neyi?” diye sordum.

Sophie son kısmı bana bakarak söyleyebilmek için baş aşağı durdu.

“Hep ortaya çıkıyor. RKM’ye gizlice girdiğiniz gece, elinde kahvelerle kapıya gelişi... rüyalarında bile. Ortaya çıkıyor.”

Bartholomew Burns kendi katında, akapella grubuyla seyahatte olan bir kızın kaldığı boş bir oda olduğunu söyledi ve bu bana çok normal geldi. Belki çok fazla Taylor Swift posterıyla bir arada olmam gerekecekti ama bununla baş edebilirdim. Ayrıca Taylor Swift’i severim. Sadece uluorta göstermem. Ama 201 numaralı odanın kapısını açtığımda içeride Taylor Swift, pembe armut minderler, tarz sahibi bir tuvalet masası yoktu.

Midilliler vardı. Midilliler ve sadece midilliler, her yerde.

Duvarlarda midilli posterleri. Panonun her yerinde kuyruk kurdeleleri, midillili çarşafklar ve olabilecek her yüzeyde gözlerinin arasında beyaz bir nokta olan koyu kahverengi bir atın fotoğrafı.

Bartholomew Burns geçerken beni kapının ağzında şaşkına dönmüş bulunca, “Valerie şampiyon bir binici,” dedi. “Söylemeyi unutmuş muydum?”

“Atın adı ne?” diye sorabildim ancak.

“Theodore,” diye cevap verdi aşağı inmeden önce.

Dişlerimi fırçaladım ve masasından *Horse and Hound* dergisini alıp okurken Theodore’la göz kontağı kurmaya çalışarak uyumayı denedim. Birinin odaya girdiğini

duyduğum sırada, dergi göğsüme düşmüş şekilde yeni uykuya dalmıştım.

Bir şekilde seyahatten dönüp de yatağında ne aradığımı soracak olan Valerie'den özür dilemek zorunda olacağımı düşünüp irkilerek gözlerimi açtım, onun yerine Max'i görünce çok şaşırdım.

"Selam," dedi sadece. Bir eli cebinde, bir eli kapıda, gözleri kocaman açılmış orada duruyordu.

Dirseklerimin üzerine kalkıp, "Selam," dedim. Ben hâlâ bulanık görürken Max gelip yatağın kenarına oturdu. "Her şey yolunda mı? Oliver sonunda aşağıdaki hoparlörleri patlattı mı?"

"Hayır." Max güldü. "Henüz değil." Yüzüme bakmıyordu, duruşu gergindi, elleri yatağın kenarlarını sıkı sıkı tutuyordu. "Pekâlâ."

O an ne olduğunu anladım. "Bekle," dedim.

"Ne oldu?" Dönüp şaşkınlıkla bana baktı.

"Burada olmamalısın bence." Söyleyip söylememeye bile karar verememiş olmanın çaresizliğiyle döküldü kelimeler ağzımdan. Çok yakın ve çok yakışıklı görünüyordu. Eğer hâlâ ne istediğinden emin değilse ya da her şeyin üzerine hâlâ Celeste'i seçecekse onun gerçekten de gitmesini istiyordum.

Max şimdi yüzüme bakıyordu, gözlerimin ta içine. Sonra sadece, "Neden?" dedi. Kalbim dakikada bir milyon kez çarpıyordu çünkü ona burada olmaması gerektiğini söylemek olanları kabullenmek demekti.

Yutkundum. "Yalnız kalmak istediğini düşünmüştüm," diyebildim güçlükle.

Gözlerini benden ayırmadan, "Öyle dedim," dedi. "Pekâlâ," dedi tekrar. "Ne yapacağımı bilmiyorum.

Kampüste yürüdüm, kafa patlattım, ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Çünkü iyi olmak istiyorum, gerçekten. İyi olmamız gerektiğini biliyorum. Rüyaların bitmesi gerektiğini biliyorum. Ama seni kaybetmek de istemiyorum.”

Şu an odada bir örümcek hapşırsa duyulurdu, o kadar sessizdi. Parti müziği yoktu, koridorda ayak sesi yoktu, bağırıtı yoktu. Sadece sessizlik, gözlerim, Max’in gözleri, Max’in kusursuz dudakları ve midemden göğsüme, oradan da boynuma ve kulaklarıma doğru yükselen o his vardı.

“Seni kaybedemem, Alice,” dedi tekrar. Sonra kendimi tutamadan yatağın ucuna atlayıp onu öptüm ve kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı da beline sardım. O da beni sırtımdan tutup ellerini yukarı, saçıma doğru götürdü.

Üçüncü kez, ama bu kez fısıltıyla, “Seni kaybedemem,” dedi. Yüzünü ellerimin arasına aldım, çenesini okşarken saçını da kulaklarının arkasına attım.

“Beni hiçbir zaman kaybetmeyeceksin,” dedim. “Ben buradayım.” Ve onu tekrar öptüm.

18 Ekim

“İşte bu güzel,” dedim, Max’in gözbebeğinin önündeki slayt göstericiye doğru eğilip. Okuldaki kürek iskelelerindeydik ve alacakaranlıktı, günün en harika zamanıydı. Önümüzde Charles Nehri akıyordu, parlak turkuvaz renkteydi. Kucağımda bir yığın slayt vardı, her birini teker teker eski, ahşap slayt göstericiye koydum, önce ben baktım, sonra sırtüstü yatıp bir eliyle yüzünün üstünde bir kitap tutan, diğer elini de başının altına yerleştirmiş olan Max’e verdim.

Tek gözünü kapattı ve daha iyi görmesine yarıyormuş gibi tüm yüzünü buruşturdu. O kadar da ilgisini çekmediğini biliyordum; okumayı tercih ediyordu. Bunu sadece beni mutlu etmek için yapıyordu.

“Ooo, bu çok güzel.” Max aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. “Bunu kenara ayırdıklarımıza koy.”

Dizimin sağ tarafında saklamaya karar verdiğimiz, özenle dizilmiş bir yığın vardı. Ne sebeple, bilmiyorum.

Bir slaydı daha kaldırıp baktım, birinin obez kedisine ait bir fotoğraf olduğunu görünce yüzümü buruşturup yerine başka taktım.

Sonraki ise yeşil, yoğun ve son derece canlı görünen bir sukulent duvardı ama onu Max'e göstermedim çünkü bana Celeste'i hatırlatmıştı. Sonra, Alpler'e bakıyor gibi duran, karlı bir yamaçta günbatımı kırmızısı kumaşla yapılmış bir göçebe çadırı gördüm. Kara saplı iki kayak takımı vardı ve parlaklıktan ateşin yakınında oldukları anlaşıyordu.

"Bu," dedim Max'e doğru tutarak, "kesinlikle mükemmel."

"Bir bakayım," dedi Max kitabını kenara çekip ve kendini tekrar slayt göstericiye bakmaya hazırladı. O fotoğrafa bakarken ben de onun yüzüne baktım. Bir şeye odaklandığında kaşlarının arasında beliren kırışıklık, çenesinin kıvrımı, sağ yanağındaki minik gamze. Sonra kaşlarının kalktığını gördüm. "Vay canına," dedi Max. Sonra bana bakabilmek için göstericiyi kenara çekti.

Sonunda başımı çevirdiğimde artık iskelede olmadığımızı gördüm. Karların üzerindeydik. Üzerimde kabarık bir mont ve mor kayak pantolonu vardı, Max de aynılarını giymişti ama onun montu ve pantolonu mavi tonlardaydı. Yedi metre kadar ötede çadırımız duruyordu.

Max bana o çok iyi bildiğim bakışı attı. Bana, "Lütfen yapma," dedirten bakış. Ama hınzırca gülümsedi. "Lütfen yapma," dedim tekrar, bu kez daha yüksek sesle ama dinlemiyordu. Yüzümün tam ortasına kartopu fırlattı.

Ona sinirle baktım. "Kaç yaşındasın sen, beş mi?" diye sordum.

“Evet,” dedi gülümseyerek. Sonra üzerime çullanıp çelme takarak beni yere yatırdı. Kar inanılmaz yumuşaktı, düşerken yastık gibi sardı beni.

Max yanağımdaki karları temizledi ama bir kısmını bıraktı. “Ben nasıl böyle korkunç bir şey yaptım?” dedi abartılı bir ifadeyle. “Dur, yardım edeyim.” Eğildi ve yavaşça alt dudağımı öptü, karın bir kısmını da aldı. Sonra gözleri kocaman açıldı.

“Biliyorum, biliyorum. Gerçekten de iyi öpüşüyorum,” dedim.

Max gözlerini devirdi. “Baksana. Ağzını aç.” Biraz kar alıp ağzıma doğru attı. Limon tadındaydı.

“Mmm,” dedim ve dudağımı ısırdım.

“Mmm,” dedi Max ve beni tekrar öptü.

30

tüylü balık

Kıpırdama.

Gözlerimi açtığımda ilk düşündüğüm buydu. Çünkü belimin üzerinde ağır bir kol vardı, Max'in kolu, kayıp düşecek diye korkuyordum. Diğer kolu yastığımın altındaydı, parmak uçları diğer taraftan çıkmıştı, yüzümün hemen yanındaydı.

Kıpırdama.

Çünkü Max, çocukken gördüğümüz Amazon'un derinliklerindeki rüyada keşfettiğimiz, dünyanın daha önce hiç görmediği o tüylü balıktı. Korkup kaçmasın diye ona yaklaşırken çok yavaş ve dikkatli olmamız gerekmişti.

Max kesinlikle o balıktı. Ama sonra hareket etti. Çok az. Arkamda nefesini duyabiliyordum, boğazım düğümlendi. Neden onun yataktan kalkıp koşarak kapıdan

çıkmasını ve bir daha da geri dönmemesini bekliyordum bilmiyordum ama öyle hissediyordum. Elimde değildi.

Ona bakmak için yavaşça döndüm. Gözleri çok yakındı, açıktı, bana baktığı anda mideme kramplar girdi, kemiklerim jöle gibi oldu.

Max hiçbir şey demedi. Sadece hafif uyuklu gözleriyle beni izliyordu. Acaba rüyamda sadece o slaytları ve çadırı görmedim mi diye düşündüm. Belki de her şeyi rüyamda görmüştüm. Max'le dün gece yaşadığımız her şeyi. Belki hiçbir şey olmamıştı. Bu günlerde her şey çok bulanıktı.

Sonra Max yutkundu ve bu dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi iki koluyla birden beni kendine çekip tüm vücudumu eritircesine öptü.

Öpüşüyor muyduk yoksa birbirimizi içimize mi çekiyorduk bilmiyorum ama gerçek şu ki Max'e doyamıyordum.

Konuşacak kadar geri çekildim, "Yüzüp kaçacaksın diye korktum," dedim.

"Ne?" diye mırıldandı öpücüklerin arasından.

"Tüylü balık gibi yüzüp kaçacağından korktum."

"Az laf, çok öpüşme," dedi Max, gülüp dediğini yaptım. Ta ki omzunun üzerinden bir şey fark edene dek. Pencerenin dışında kocaman, pamuk gibi kar taneleri düşüyordu.

"Kar mı?" Yataktan fırlayıp cama koştum. Ama dışarıda kar yoktu. Tabii ki yoktu.

"Buraya döner misin, lütfen?" dedi Max. "Birkaç saniye önce burada uzanmak daha keyifliydi."

"Pencereden kar taneleri gördüğüme yemin edebilirdim ama baktığımda hiçbir şey yoktu..." diye açıkladım Max'in yanına dönerken. Yatağa girip sırtımı göğsüne

yasladım. Çok geçmeden Max'ın kolları yine tüm vücudumu sardı, başımı boynunun boşluğuna yerleştirdim.

“Beni koza gibi sarıp sarmaladın,” dedim.

Max'ın sesi *Beden Kemiricilerin İstilas*ı'ndaki ses oldu, derinden ve robot gibiydi. “Sa-rıp-sar-ma-lan-dı,” dedi. Kısa bir sessizlikten sonra deli gibi gülmeye başladım.

“*Tanrım*, çok tuhafısın,” dedim. Gülmeye devam ediyordum.

İşte o sırada Oliver içeri daldı ve, “Sophie ve ben evleniyoruz!” diye bağırdı.

“Anlayamadım?” dedim doğrulup. Max başını yastığının altına gömdü.

“Beni duydun,” dedi Oliver. “Sophie ve ben evleniyoruz, hepiniz davetlisiniz.”

Sophie kocaman gözlükleri ve yorgun haliyle Oliver'ın arkasında belirdi. “Açıkçası ben sarhoşken öpüştük,” diye mırıldandı. “Bir de Margaret Yang'i bulduk.”

31

oyuncak ayı

Sanırım, eğer doğruyu söyleyecek olursam, Margaret Yang'ı bir Marvel filminden fırlamış gibi yapışkan bir tulumla ve on santim topuklu ayakkabılarla göreceğimi sanmıştım. Çantasını açacak ve saniyeler içinde küçük, metal bir silahla ikimizi iki gözümüzün arasından vuracaktı ve biz de düzeliş hayatımıza devam edecektik.

Ama Wells kampüsünün hemen dışındaki Ana Cadde ve Süt Sokağı'nın köşesinde Mavi İnek restoranında otururken bulduğumuz Margaret Yang, kalın, gri bir kazak ve yün çoraplarla spor ayakkabı giymiş, saçını da gevşek bir topuz yapmış bir kadındı.

Masasının yanına gidip önünde altı farklı gazete, kahve, waffle, yumurta ve pastırma duran kadına, "Profesör Yang?" dedim alçak sesle. Bu kadar küçük bir kadın için

çok fazla yiyecek vardı. Belli ki saatlerdir buradaydı. Oliver ve Sophie kahve almaya buraya geldiklerinde onu bir öğrencisiyle konuşurken duymuşlardı.

Margaret Yang bunun üzerine sağ elini gazetede okuduğu makalenin son satırlarında gezdirirken, sol elini yüzüne doğru kaldırdı. Beklerken kahve sipariş vermek istiyordum, Max de günlerdir yemek yememiş gibi gözünü onun pastırmasından ayıramıyordu.

“Tamam,” dedi başını kaldırmadan, kahvesinden bir yudum aldı. “Oturabilirsiniz.”

Max’le birlikte dikkatlice onun karşısına oturduk.

Margaret fincanına biraz daha krema dökerken, “Konunuzu söyleyebilirsiniz,” dedi. Ama sonra kafasını kaldırıp bize baktı. “Ah.”

El sallayarak, “Merhaba,” dedim.

“Siz Sinirbilim 260 dersimden değilsiniz,” dedi.

Max ve ben başımızı iki yana salladık.

“O zaman buraya gelecek sömestr için araştırma konularınızı sunmaya gelmediniz,” dedi.

Yine başımızı salladık.

Margaret Yang yavaşça kahvesini karıştırırken bizi izledi. “O zaman, söyleyin bakalım,” dedi, kaşığını tabağın kenarına bırakmak için önüne bakıyordu. Yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. “Köpek Jerry nasıl?”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi Margaret üçüncü fincanını içerken. Minnettarlıkla kendi fincanımı tutarken ben de neredeyse onun kadar kahve içmiştim, Max de meyveli waffle yiyordu. Ona her şeyi anlattık. Rüyalarımızı ve birbirimizi yeniden bulmamızı. Petermann’la yaptıklarımızı, onun tutuklanışını ve buraya gelişimizi.

“Gerçek hayatta olmaması gerektiğini bildiğiniz tuhaf şeyler görüyorsunuz.”

Tek cevap olarak aklıma, “Dün köpeğimin motosiklet kullanarak yanımdan geçtiğini gördüm,” demek geldi.

“Ve Petermann size bunun rüya geçişi olduğunu düşündüğünü söyledi,” dedi Margaret.

“Yanılıyor olabileceğini mi düşünüyorsunuz?” dedim biraz daha dik oturup, Max de çiğnemeyi bırakmıştı. *Lütfen yanıldığını söyleyin*, demek istiyordum.

Margaret hesabı isteyip, “Bu kesinlikle bir ilk ama bu durumda, ne yazık ki haklı olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Geçiş nesnesi nedir, biliyor musunuz?”

Levy’nin bir ay kadar önceki dersini ve çocuklarda bağlanma teorisini konuştuğumuzu hatırladım.

“Bir oyuncak ayı aslında, değil mi?” dedim.

“Çok etkileyici,” dedi Margaret. “Doğru. Geçiş nesneleri küçük çocuklara, dünyayı keşfederlerken güvende hissetmeleri, bağlanmaları ya da gece uyumaları için verilen bir şeydir.”

Annemin gidişini, bizi RKM’ye neyin getirdiğini düşündüm. “Sanırım bana öyle bir şey verilmedi,” dedim.

“Evet, verildi.” Margaret Yang kendinden emin şekilde başını salladı.

“Neydi o zaman?” diye sordum. “Jerry mi?”

Margaret cevaben doğrudan Max’e baktı.

“Anlamadım.” Kaşlarımı çattım.

“Ben miyim?” dedi Max.

“Evet,” dedi Margaret ellerini masada birbirinin üstüne koyup. “Anlamanız lazım, sizi tanıdığımda çok üzüldüm. Gençtim, yeni başlıyordum. O zaman uykusuzluk çeken birkaç yetişkinle, yoğun stres altındaki üniversite öğrenci-

leriyle ilgileniyordum. Daha önce sizin yaşıntıdaki çocukların geldiğini hiç görmemiştim. İkiniz de ölüm ve terk edilme gibi inanılmaz zor şeyler yaşamıştınız, çok küçük-tünüz ve çok yalnızdınız. Kendinizi güvende hissetmeniz için bir şey lazımdı ve hiçbir şey işe yaramıyordu. İşte o zaman aklıma geldi. Size birbirinizi verebilirdim.”

Max ve ben bir kez daha birbirimize baktık ama bu kez öylece kaldık. Bana çikolatadan legolarla ilgili anlattığı hikâyeyi anımsadım. “Anlamanız gerek,” dedi Margaret. “İşe yaramasını hiç beklemiyordum. Ama maceraperesttim ve kendi ismimi duyurmak istiyordum. Ve bir şekilde birbirinize bağlandınız. Birbirinizi buldunuz. Çocukların battaniyeleriyle ya da oyuncak ayılarıyla kurduğu gibi, büyüyünce kendiliğinden geçecek bir bağ olacağını sandım. Ama belli ki hiç kopmamış bu bağ.”

Sonunda gözümü Max’ten ayırıp Margaret’a baktım. Artık her şey çok mantıklı geliyordu. “O zaman belki de kopmamıza gerek yoktur?” dedim bir umut.

“Keşke öyle olsa, Alice. Ama artık gerçek hayatta da tanıştığınıza göre, aksini gösteren çok fazla kanıtımız var. Uyku ve uyanıklık arasındaki farkı anlayamıyorsunuz. Mümkün olduğunca çabuk sizi bu rüyalarından çıkarmalıyız.”

Max’le birlikte Margaret’ı dinlerken Max masanın altından elimi sımsıkı tuttu.

“Emin misiniz?” diye sordum. “Başka bir yolu yok mu?”

Margaret Yang sadece başını iki yana salladı.

Yarım saat sonra, yine Max’le el ele, Margaret Yang’in fakülteadaki dairesinin yatağında uzanıyorduk. O da başı-

mıza EEG başlıkları, boynumuza da cep telefonu pili büyüklüğünde metal bir şeyler takıyordu.

“İyi olacağız, Alice,” dedi Max, gözlerimiz kapanırken. “Ne olursa olsun, biz varız.”

Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım ama cesurmuş gibi davrandım. Eğer Max’e ona inandığımı düşündürebilirim belki gerçekten inanırdım. “Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?” diye sordum.

“Evet, lütfen,” dedi Max.

“Tamam,” dedim. “Bir gün, dokuz yaşında bir kız Modern Sanat Müzesi’nde dolaşıyormuş. Müze tamamen boşmuş. Güvenlik görevlileri bile yokmuş. Ama umursamıyormuş çünkü bu ona etrafa daha rahat bakma imkânı veriyormuş.” Başparmağımla onun işaretparmağını okşadım, rahatlamaya başladığını hissediyordum. “Sonra birden, bütün tablolar kaybolmaya başlamış. Daha doğrusu, tablolardaki şekiller yok olmaya başlamış ve hepsi beyaza dönmüş. Sonra bir ses duymuş ve artık yalnız olmadığını anlamış. Orada bir oğlan varmış, elinde içinde her renk keçeli kalem olan koca bir kutu tutuyormuş.” Bu anıyı düşünüp yüksek sesle güldüm. “Günün geri kalanını tablolara ne isterlerse onu yaparak geçirmişler, sonra da gün ışığında çatıda uyuyakalmışlar. Kız uyandığında oğlan gitmiş olsa bile, evine döndüğünde kendini daha iyi hissediyormuş. Daha güçlü. Onu koruyacak biri varmış gibi.”

“Bu bana dair hatırladığın ilk rüya mı?” diye sordu Max ve ben de cevaben başımı salladım. “Ben de hatırlıyorum,” dedi Max. “Ne harika bir gündü.”

“Yakında görüşürüz, Max,” dedim, elini sıkarak.

“Yakında görüşürüz,” diye fısıldadı Max.

18 Ekim

Max ve ben, yine Charles Nehri kenarındaki iskeledeydik ama bu kez yastıkların üzerindeydik, ben yine slayt göstericiyi gözlerimize tutup duruyordum.

Bir sebze bahçesi fotoğrafına bakıp, "Bunların hiçbiri yeterince iyi değil," dedim sabırsızca. Ama sonra yerine başka bir tane koyup durdum. "Dur. Bir tane buldum."

İrlanda'da güzel bir uçurumdu. Göstericiyi Max'e uzattım ve o sadece, "Bunu alalım," dedi. Ve birden oradaydım, rüzgârda hışırdayan uzun çimlerin arasında yürüyordum. Max biraz ötemde, Shetland kazak giymiş, sevimli bir Shetland midilli tutuyordu, onların yanına doğru koşmaya başladım. Ama engebeli tarlada takılıp düştüm, kalktığımda midilli oradaydı ama Max yoktu, elinde tuttuğu ip rüzgârda savruluyordu.

“Max?” diye seslendim. “Neredesin?” Etrafımda döndüm, sonra tekrar döndüm ama her yer yemyeşildi ve bu kez köpükten Jenga bloklarının altından çıktığı gibi de çıkmıyordu.

“Bu işe yaramayacak,” dedim kendi kendime ve tepeden aşağı, geldiğim yere doğru koştum, sonra yine takılıp düştüm.

Ayağa kalktığımda yine iskeledeydim ama Max orada da yoktu. Hemen başka bir slayt aldım. Bunda Golden Gate Köprüsü vardı.

“Bu yarayacak,” dedim, Sibirya fotoğrafı olsaydı bile beni Max’e götürebileceği için onu kullanırdım. Birdenbire turistlere kiraladıkları türden, küçük, sarı bir arabayla, dik San Francisco tepelerinden birindeydim ve Max ileride, o aptal kaskıyla gülüyordu.

“Komik görünüyorsun,” diye seslendim.

“Önce güvenlik!” diye bağırdı Max. “Köprüye kadar yarışalım!” Sonra gitti. Onu şehir boyunca takip ettim, Golden Gate’e varana dek trolleybüslerin arasından yarıştık. Ama sonuna geldiğimizde aniden yoldan çıktı, ben oraya vardığımda sadece koya bakan tozlu bir bulut kalmıştı geriye. Yine gitmişti. İçimi çektim ve başımı trolleybüsün küçük direksiyonuna dayadım. Hayır. Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır. Kafamı kaldırdığımda gösterge panelinde bir çikolata lego gördüm, ağızma atıp çaresizce çiğnedim.

İskeleye geri döndüm, bu kez daha titizdim. Slaytları tek tek deneyip attım, ta ki üzerine asılı çizgili plaj havlularıyla, dingin bir okyanusta yüzen güzel, ahşap bir tekne bulana kadar.

“Benden ne kadar uzağa kaçabilirsin?” dedim ve bir anda oradaydım, havlunun üzerinde yatıyordum, güneşin altında kendimi ısınmış ve mutlu hissediyordum.

Derin bir nefes aldım ve sonrasında bildiğim tek şey, her yerime sıçrayan suydı.

“Nasıl bir dalış yapmalıyım?” diye sordu Max, yüzünde o hınzır sırıtışla ıslak saçlarını üzerime doğru savururken.

“Dalma!” dedim, mümkün olduğunca sıradan bir şey önerir gibi. “Sadece bir dakikalığına benimle şuraya uzan.”

“Hemen dönerim, Alice,” dedi.

“Hayır, dönmeyeceksin,” dedim. “Geri dönmeyeceksin. Lütfen yanımda kal.”

“Alice.” Max bana delirmişim gibi bakıyordu. “Nereye gidebilirim ki?” Etrafımızı gösterdi, haklıydı, okyanusun ortasındaydık, kilometrelerce mesafede hiçbir şey yoktu. Ama bu bana kendimi iyi hissettirmiyordu.

“Max, yapma.” Sesim artık daha tedirgindi.

“Bombaaaaaaa,” diye bağırdı Max suyun üzerinde uçarak, ben de kendimi tutamayıp hemen arkasından atladım.

Su o kadar maviydi ki resmen neondü, kilometrelerce öteyi görüp göremediğimi anlayamıyordum çünkü görececek bir şey yoktu. Max filan yoktu. Sonra gözümün önünde bir ayak çırpıldığını gördüm ve beni de gittiği yere götürür umuduyla onu yakalamaya çalıştım. Ama ayak parmaklarımın arasından kaçtı ve geldiği hızla gitti.

Ama sonra yine göründü, bu kez biraz daha uzaktaydı. Yüzdüm, yüzdüm ve yüzdüm, kollarımla bacaklarımı tüm gücümle çektim, ta ki suyun içinde bir merdiven belirene dek. Onca yüzmeye hâlâ yorgun değildim. Sadece çaresizce beni ona götürececek bir şey arıyordum.

Merdivenden çıktığımda teknede değildim, yine okulun arkasındaki iskeledeydim, bu kez bıkkınlıkla çığlık attım. Elim titriyordu, bir slayt daha yerleştirdim, ne olduğuna bile

bakmadan doğrudan oradaydım; geniş bir kütüphanenin rafları arasında.

Tam ona seslenecekken onun bana seslendiğini duydum. "Alice?" Onun sesi de benimki kadar korkmuş geliyordu.

"Max?" diye seslendim.

"Neredesin?" diye sordu. "Neden oraya gelemiyorum?"

"Buradayım!" diye bağırdım. Ama bu kez cevap gelmedi. "Max?" diye denedim tekrar ama cevap yoktu. Etrafıma bakmak için tüm rafları devirmek istedim ama ona zarar verme riskini de alamadım. Raflardaki kitapları indirip arkasını görmeye çalıştım. Ona seslendim, tekrar tekrar. Yine bana seslenmesini bekledim.

Ama seslenmedi.

Gitmişti.

32

ayrı değil

New York'ta yaşarken Connecticut'a üç saat uzaklıktaki Mistik Liman'a bir okul gezisi yapmıştık. Otobüs sabah altıda yola çıktığı için beşte kalkıp dışarı çıkmış ve metroya yürümüştüm. Yürürken sokaklarda yeni yeni güneş ışıkları belirliyordu, kendi kendime ne kadar güzel diye düşünmüştüm. Bütün şehir rüya görüyordu. Sokaklarda hiç ses yoktu ama insanların yataklarında olasılıklar sonsuzdu. Belki benim gibi birileri de vardı, rüyasında ruh ikizini görebilecek kadar şanslı biri.

Gözlerimizi açarken nazıkçe, "Bitti," dedi Margaret Yang, oda o sabahki New York sokakları kadar sessizdi ve bu hatıra yüzünden gözyaşlarına boğulasım vardı. "Ama iyi direndiniz." Elimi bırakmış, hareketsiz şekilde tavana bakan Max'e döndü. "İkiniz de."

*

Sophie ve Oliver gibi arkadaşlara sahip olmanın en güzel tarafı, sen konuşmak istemediğinde onların konuşmasıydı. Anlaşılan Max ve ben dün gece Bartholomew Burns'ün yurt partisinde çok şey kaçırmıştık. Monopoly'yi kazanınca fazlaca heyecanlanan bir çocuk şarap şişesini tekmelemiş, kıyafetlerini yırtıp çıkarmış ve kampüste çıplak koşmaya başlamıştı... Herkes de coşkuyla onu izlemişti. Eve döndüklerinde de o çıplaklardan biri geri dönüp bir kıza olan ilgisini açıklamış ve kızı etkilemeye çalışan sarhoş sanat öğrencilerinden biri de onun suratına yumruk atmıştı. O çıplak çocuk aynı zamanda Monopoly'yi kazanan ve çırılçıplak koşmayı başlatan çocuktü ve evet, Monopoly'yi kazanan Oliver'dı, onun suratına yumruk atan sarhoş sanat öğrencisi de Wallace'tı, paylaşılamayan kadınsa Sophie'ydi.

Arabanın arkasında elini Sophie'nin omzuna atarken, "Seni kurtardım," dedi Oliver şapşal bir gülümsemeyle. Kampüs güvenliği, çalışması için arabayı itecek kadar nazikti ve Max'in arabasının tek ihtiyacı olan da buydu çünkü o huysuz, yaşlı bir hanımefendiydi. Boston'a dönmek için yoldaydık, pencereden inekler ve koyunlar görünüyordu. Sonra Oliver Sophie'nin kafasını göğsüne doğru çekti. "Şşş, çocuğum," dedi. "Her şey yolunda. Artık buradayım."

Sophie gözlerini devirip, "Kahramanım," diye mırıldandı. Ama kendimizi bildik bileli arkadaş olduğumuz için, Sophie'nin henüz bilmediği bir şey biliyordum. Bu durumdan da, Oliver'dan da hoşlanıyordu.

Margaret'ı ve neler olduğunu sormayı denediler. Sanırım bir şeylerin eksik olduğunu anlamışlardı. Soru-

larına mümkün olduğunca cevap verdik ama ben çoğunlukla sustum. Dünya artık dümdüz geliyordu. Çok griydi. Hiçbir şey değişmeyecek dediğim halde içtiğimiz kahve lezzetsiz, yaprakların renkleri donuktu. Yolda uyudum, gözlerimi kapattım, bilincim bir açılıp bir kapanıyordu ama rüya görmüyordum, gerçekten uyuyup uyumadığımı bile anlamakta zorlanıyordum. Max öylece yola bakıp, Motown dinlerken uyuduğumu söylememi sağlayan tek şey her uyanışımda kaç kilometre ilerlediğimizi görmektir.

Anlayamıyordum ama şehre girerken gökyüzünde hiç bulut olmamasına rağmen, hiç güneş de yokmuş gibi geliyordu. Son birkaç haftadır hava çiçek gibi kokuyordu, sanki önünden geçtiğim her ağaç bana kokusunu sunuyordu ama artık öyle değildi. Evlerin tuğlaları bile artık o kadar kırmızı değildi. Kırmızı ışıktaki umutsuzca bir sokak kafesine bakarak, tuhaf bir şey olmasını bekledim; bir garsonun şarkı söylemeye başlamasını, kazaklı minik bir köpeğin kitap okumasını ya da birilerinin inanılmaz bir yemek savaşına başlamasını. Ama hiçbirisi olmadı. Eskiden böyle bir şey kesinlikle olacak diye bir şey yoktu; şimdiyse olmasının imkânı yoktu. Duyularımdan birini sonsuza dek yitirmiş gibi hissediyordum.

Sophie ve Oliver'ı Taj'da bıraktık çünkü Sophie'nin trene yetişmeden önce birkaç saat daha boş vakti vardı ve Oliver ona şehir turu yaptırmak istiyordu. Onunla bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. O benim en yakın arkadaşımdı. Ama enerjimi toplayamıyordum ve Sophie anlayışlıydı.

Ben arabanın arkasından eşarbını alıp kaldırımda özenle boynuna dolarken, “Hâlâ neler olduğunu anladığımı sanmıyorum,” dedi. “Ama düzeleceğini biliyorum. Şu an her ne yaşıyorsan, burada bir arkadaş olduğu için mutluyum. Max de var. O asla sana kötü bir şey olmasına izin vermez.”

“Biliyorum,” dedim başımı sallayarak. Ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakmak istiyordum. Bazen sevdiklerimiz için yaparız bunu. Ama o an dudaklarımda hiç gülümseme bulamadım. “Hey, Soph?” dedim.

“Evet, Al?” dedi, paltomun fermuarını biraz daha yukarı çekerek.

“Geldiğin için teşekkür ederim. Seni şimdiden özledim,” dedim.

“Ben de seni,” dedi. “Ama kısacık bir mesafenin aramıza giremeyeceğini kanıtlamış olduk. Ayrıca... belki düşündüğümüzden de çabuk gelirim?”

Sokağa doğru bir bakış attı, dönüp baktığımda Oliver ile Max’in arabanın kenarında durduklarını, ikisinin de telefonlarını kurcaladıklarını gördüm.

“Yeni Helix 300 bugün çıkmış,” dedi Max Oliver’ın yüzüne bakmadan ve telefonunu cebine geri koydu.

“Gördüm,” dedi Oliver başını sallayıp, Taj’ın camlarına HD televizyon ekranlarıymış gibi bakıyordu. “Ben de hâlâ e-posta listesindeyim.”

“Oynamak için can atıyorum...” dedi Max.

Oliver’ın kendine rağmen gözleri parladı ve Max’e temkinli bir bakış attı.

“Eğer... arada bana katılmak istersen... bilemiyorum,” diye bitirdi Max, kendinden emin değildi.

Oliver kıpırdanıyordu. “Emin değilim...” dedi boşverircesine. Ama sonra sıırttı. “Dokuzuncu sınıftan bu yana bazı yeni teknikler geliştirdim. Kaldırabilir misin?”

Max başını geri atıp güldü. “Görürsün,” dedi. Sonra Sophie ve ben ne olduğunu anlamış bakışlarla onları izlerken tokalaştılar.

“şimdi de siz mi öpüşeceksiniz?” diye sordu Sophie ve Oliver onu arabanın etrafında kovalarken çığlık çığlık bağırdı.

Eve dönüş yolunda Max sohbet açmaya çalıştı. Mutlu olduğunu anlayabiliyordum. O ve Oliver yine arkadaş olacaktardı. Max ve ben delirmeyecektik. Bütün dram bitmişti. Ben neden mutlu olamıyordum ki? İçimdeki bu umutsuzluk hissini neden atamıyordum?

“Hissediyor musun?” diye sordum ona, bizim evin önünde dururken. Arabanın kapısına dayandı, kollarını göğsünde birleştirdi. Birkaç kız geçti kaldırımdan, dönüp ona baktılar ve kıkırdaştılar. Max onların orada olduğunun ya da manken gibi göründüğünün farkında bile değildi.

“Neyi hissediyor muyum?” diyor sordu Max ama sesi temkinliydi.

“Aptalca geleceğini biliyorum ama... aynı değil,” diye açıklamaya çalıştım.

“Aynı olmayan nedir, Alice?” diye sordu Max. Sesinde bir uyarı vardı. “Bunun bizi mutlu etmesi gerekiyordu... İstediğimiz şekilde düzelttik ve seninle ben iyi olacağız.”

“Ama aynı değil,” diye ısrar ettim, istemsiz olarak parmaklarımı bacağıma vurup duruyordum.

Biraz sabırsız bir ses tonuyla, “Aynı olmayan *ne?*” diye sordu Max tekrar.

“Her şey!” Ellerimi iki yana açıp resmen bağırdım. Ağlayacak gibiydim.

Max bunun üzerine dişlerini sıktı ve başını çevirdi. “Ben aynıyım.”

İçimi çektim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Alice,” dedi Max tekrar, bu kez daha yavaş, beni sakinleştirmek ister gibi. “Rüyalarımızı yitirdiğimizi biliyorum ama onlardan birbirimizi kaybetmek istemediğimiz için vazgeçtik. Ve şimdi kaybetmeyeceğimizi biliyorum. Hiçbir şey normale dönmeyecek çünkü zaten hiç normal olmadı. Bu bizim yeni başlangıcımız, Alice ve eskisinden de iyi olacak.” Beni kendine çekmek için uzandı ama ellerimi paltomun cebine sokup geri çekildim.

“Ama sorun da bu,” dedim. “Hiçbir şey normal olmadı. Sihirdi, Max. Hatırlamıyor musun? Rüya geçişleri başlamadan, her şey yoldan çıkmadan önce. Şimdi sihir gitti. Artık muhteşem bir şeyler olacağını bilerek uyumak yok.”

“Ama Alice, onlar gerçek değildi,” dedi Max.

“Benim için gerçektir.”

“Ya ben?” dedi Max. “Bir şeyler değişmiş olabilir ama ben hâlâ buradayım ve sen böyle davranarak bana bunun yeterli olmadığını söylemek istiyor gibisin. Sanki gerçek ben yeterli değilmiş gibi.”

Ona yanıldığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu sevdiğimi. Ama her şeyin bir macera olduğunu düşünen çocuğu da seviyordum. Beni köpükten bir sörf tahtasıyla minderlerden yapılmış merdivenlerden iten ve Met’in koridorlarında peşimden koşup yüzüme Oreo

pasta yapıştırıran çocuğu. “Artık yanımda olduğunu biliyorum,” dedim onun yerine. “Ama bu ne kadar sürecek?”

Max gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. “Bu da ne demek?”

“Bunu daha önce de yaptın!” dedim. “Bir gün rüya erkek arkadaşımın, ertesi gün Celeste’lesin. Bir gün arkadaşımın, ertesi gün değilsin. Bir gün beni Gardner’da öpüyorsun, ertesi gün istediğinin bu olmadığını söylüyorsun. Bu tekrar olduğunda ne olacak? Bu kez geri döneceğim bir rüya yok. Bir başıma olacağım.”

Max şoke içinde bana baktı. “Seni seviyorum, Alice,” dedi. “Yaşadığımız onca şeyden sonra benim hakkımda böyle düşündüğüne inanamıyorum.” Sonra sürücü tarafına doğru yürüdü. “Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum. Gerçek dünyada yaşamaya karar verdiğinde bana haber ver. Benimle birlikte yaşamaya karar verdiğinde.”

Max arabanın kapısını çarptı ve basıp gitti.

bahçe ısıkları

Delilah Weatherbee ofisinin ortasına nargile dumanı üfleyip, “Söyle bakalım, nasılsın?” dedi.

“Sence bunu yapmamız normal mi?” diye sordum şüpheyle. “Teknik olarak yönetimdensiniz.”

“Bu tamamen doğal ve bağımlılık yapmıyor,” dedi ve ekledi: “Ayrıca, bu nargile şu an işine yarar gibi duruyor, hem zaten buraya kimse gelmiyor.” İkincisi konusunda haklı olabilirdi. Onu ne zaman ziyarete gelsem etrafta bir kişi bile görmüyordum. Birincisi konusunda ise kesinlikle haklıydı. Max’le ettiğim kavganın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve şu an kesinlikle “günü geçirmek için ne yapılırsa” halindeydim. Bazen dondurulmuş yoğurtla, bazen punk müzikle ve bazen de şömineyi izleyerek yatakta Jerry’ye sarılıp yatmakla. Bugün

de üniversite danışmanımla nargile içmekmiş. Kalbimi dağılayan tarifsiz acıyı geçici olarak hafifletmek için ne olursa.

Max hâlâ benimle konuşmuyordu. Psikoloji dersinde imalar ya da korıdorda bakışmalar da yoktu. Sınıfta bir kez düşen kalemimi vermek, iki gün önce de yemek sırasında telefonumu unutunca onu nazikçe tepsimin yanına koymak dışında çoğu zaman ben yokmuşum gibi davranıyordu. Ama her seferinde, tek kelime etmeden başını çeviriyor ve gururla yürüyüp gidiyordu. Okulun çoğu için değişen bir şey yoktu. Kimse Maine'i bilmiyordu. Ama Celeste'ten ayrıldığını ve benimle konuşmadığını biliyorlardı.

Her şey bana bağlıydı. O kendini ortaya koymuştu ama ben hâlâ kafamı toparlayamıyordum. Dediği gibi, yeni bir başlangıç fikri. Bizim için önemli olan şeyin belirsizliği. Bu yeni, rüyasız dünyada bir başına var olmak bir şeydi, bunu Max'le yaşamaya çalışmak bambaşka bir şey. Çok canımı yakıyordu.

Bu arada Celeste iyiydi. Gayet iyiydi hem de. Yerel üniversitelerden birindeki mimarlık öğrencilerinden biriyle çıkmaya başlamıştı bile ve pek ortalarda görünmüyordu. Ama yeniden konuşmaya başlıyorduk. Yine de, yemek salonunda benimle beraber yiyen, sınıfa giderken kaykayıyla yanımda gelen daimi koruyucum Oliver olmasa yapayalnızdım. Hem artık Sophie'ye âşık olduğuna göre arkadaşlığımız herhangi bir karmaşıklığa girmeden devam edebilirdi.

İç geçirdim ve metal marpucu ağzıma götürüp dumanı içime çektim. En azından hayatımda bir şey karmaşık değildi.

Uzun uzun verdiğim nefesi izlerken, “Sorumu geçiştir-diğini hissediyorum,” dedi Delilah. Yine haklıydı.

“İyiym,” dedim.

“İyi görünmüyorsun,” dedi. “Son gelişinde sorduğum soruları iyice düşündün mü? Hayatının bu bölümünde kendini nasıl tanımlarsın?”

“Sanırım herkesin neden yana yakıla bana dair her şeyi öğrenme çabasında olduğunu anlamıyorum. Kimim, ne yapmak istiyorum? Ben daha on altı yaşındayım. Neden bilmem gerekiyor ki?” dedim. “Ne zamandan beri on altı yaşındakiler geleceğin anahtarını ellerinde tutuyor?”

“Kimse senden bunu bilmeni istemiyor,” dedi Delilah. “Herkesin istediği, anlamaya çalışman. Bu o kadar da korkutucu değil, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bu kulağa o kadar da korkutucu gelmiyor.” Artık ne demek istediğini anlıyordum. İlerlemeyi denemek zorundaydık. Aksi takdirde bir yere varmayı nasıl bekleyebilirdik?

Max Volvo’suna binip gittiğinde, o boş kaldırımda ışıkların yeşilden sarıya, sonra kırmızıya, sonra yine başa dönüşünü izleyip neler olduğunu düşünerek öylece kalmıştım. Nasıl olmuş da her şey eskisine kıyasla yanlıştan doğruya, sonra da daha kötüsüne dönüşmüştü? Max nasıl olmuş da tek istediğim oyken, beni aslında onu sevmemekle suçlamıştı?

Onun anlamadığı, bunun onunla ilgili olmadığıydı. Rüyalarla ilgiliydi bu. Güvendiğim rüyalar. Hiçbir şey yolunda gitmediğinde tutunduklarım. New York’tayken odamı o çirkin yumurta kabuğu beyazından başka renge boyamama izin vermiyorlardı, ben de bu yüzden yanıp sönen bahçe ışıklarından asmıştım. Rüyalar hayatıma

bunu yapıyordu. Rüyalar daima mutlu olduğum... ve *ona* daima güvenebildiğim yerlerdi.

Max gerçekte nasıl yaşandığını bilmediğimi söylemişti ve belki de haklıydı. Belki de ışıkları indirip doğrudan yumurta kabuğuna bakmalıydım.

O gün okuldan eve döndüğümde, Jerry'nin yüzündeki endişeli ifadeyle birlikte ilk gördüğüm, babamın ayaklarının kanepenin kenarından çıktığı oldu. Burada her şey gitgide daha da tuhaf bir hal alıyordu.

Geçen hafta eve döndüğümde bir sepete ip bağlamış, Jerry'yi merdiven boşluğundan onunla yukarı aşağı indirip kaldırıyordu.

Jerry şaşkınlıkla etrafa bakıyor olmasına rağmen, bu yaptığı tamamen normalmiş gibi davranıyordu. "Dizleri yüzünden," diye açıklamıştı. "Genç değil artık. Bu şekilde bizimle her yere rahatlıkla gelebilir."

Bu adamın arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Baba?" diye seslendim. "İyi misin?"

Benim sesim üzerine babam kanepenin altından çıktı ve Jerry'nin tenis topunu elinde tutarak başını kaldırdı.

"Yine kaybetti," dedi topu merakla bekleyen Jerry'ye verirken. Jerry de topu alıp yine attı ve top tekrar kanepenin altına girdi. Babamın omuzları düştü. Sormam gereken soru için kendimi toplarken bir ritim uydurup parmaklarımı bacağımın yan tarafına vurmaya başladım.

"Hey, baba, Madeleine'in bu seyahatte bizi görmeye gelip gelmeyeceğine dair bir gelişme var mı?"

"Tekrar yere yatıp kanepenin altına bakarken, "Harika soru," dedi babam. "Henüz tam olarak emin değilim."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

“Konferanslar ve yolculuk arasında vakit bulabilecek mi bilmiyorum,” diye gevelemeye başladı ama sonunda sesi kanepenin altında boğulup gitti.

Babam, o yetişkin adam, resmen benden saklanıyordu. Parmaklarımı daha hızlı vuruyordum. Bu tahmin ettiğimden de zordu.

Kulaklarımda Max’in, *Gerçek dünyada yaşamaya karar verdiğinde bana haber ver*, deyişi vardı şimdi.

Lanet olsun, diye düşündüm ve ben de eğilip kanepenin altına girdim. Şimdi babamın da benim de kafalarımız kanepenin altındaydı. Arkamızda Jerry’nin endişeli inleme seslerini duyuyordum.

Babam, “Alice, ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Baba,” dedim. “Bana bak. Konferans beş gün sonra. Madeleine’le görüştün mü?” diye sordum. “Hiç ulaştın mı ona?”

“Keşke ona anne desen,” dedi bana yine.

“Öyle olabilseydi, derdim,” dedim. Bir an için onun canını yakmışım gibi gözlerini kapattı. “Baba,” dedim. “Annem bizi terk etti. Bizi maymunlar için terk etti ve geri dönmeyecek. Bunu kabul etmek ve konuşmak zorundayız.” Kanepenin altındaki loş ışıktaki babama bakarken buranın bizim için belki de rahim olduğunu düşündüm. Gerçekten nasıl hissettiğimizi söyleyebileceğimiz kadar güvenli bir yer. Bir insanın cenin pozisyonunu alması ya da Jerry’nin mamalarını huzurla yiyebilmesi için yemek masasının altına girmesi gibi.

Sonunda babam başını salladı. “Bu harika bir fikir gibi görünüyor, Alice. Bunu pasta yerken konuşmaya ne dersin?”

“Olabilir,” dedim. “Yenebilecek bir pasta mı?”

*

Babam aşırı nemli bir dilim kırmızı pastaya çatalını batırırken, “Onun dönmeyeceğini biliyordum,” dedi. “Ama gerçekte nasıl biri olduğunu düşününce bu, o gerçeğe yüzleşmekten daha kolaydı. Ailesini, kocasını ve hepsinden önemlisi kızını terk eden biri.” Durdu. “Onu aslında hiç tanımadığım gerçeğiyle yüzleşmektense bunu görmezden gelmek daha kolaydı.”

Kahvemden bir yudum alıp, “Zor olmuş olmalı,” dedim.

“*Senin* için de zor olmuş olmalı,” dedi elini elimin üzerine koyup, bu kez hemen çekmedi. “Seni bu konuda hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum, Alice. Sana kâbuslar gördürttüğünü, bunlara bir son vermem gerektiğini biliyordum. Sana kendini güvende hissettirebilmeliydim. Ama konuşmak istemedim ve sen bir başına kaldın. Özür dilerim.”

Ona önemli olmadığını söyledim ve pastamdan bir ısırık daha aldım, yavaşça çiğniyordum. Bu kez dokusunu tutturmuştu ama belli ki tuzu iki kez, şekeri de yarım ölçü koymuştu. Bu sohbet bana kendimi daha iyi hissettiriyordu ama yine de bir şeyler eksikti. Bir özüre daha ihtiyacım vardı.

“Bunları senden duymak benim için çok önemli, baba. Keşke ondan da duyabilsem,” dedim.

“Belki de ona *sen* e-posta göndermelisin,” diye önerdi. “Bu durumda seni durduran ne var ki?”

Kalktım ve düşünmeden tabaklarımı temizledim. Madeliene’e e-posta göndermem mümkün değildi. Anne olan oydu. Bu onun işiydi. Ama sonra, bugün belki de kırkinci kez Max’i düşündüm.

Tabakları yavaşça lavaboya bıraktım, çantamı alıp mutfak kapısından çıktım.

Babam, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Pasta o kadar mı kötüydü?”

“Kötünün tam tersiydi,” diye yalan söyledim. “Lezzetliydi. Ama şimdi yazmam gereken bir e-posta var.” Kapıda durdum, sonra dönüp onu yanağından öptüm. “Bu iyi bir konuşma oldu, baba. Bunu daha sık yapmalıyız.”

Babam karşılık olarak gülümsedi, gözlüklerini düzeltti. “Çok isterim,” dedi.

Artık bahçe ışıklarını indirme zamanı.

sahip olduğumuz tek şey

Duygusal açıdan bakarsanız, rüya erkek arkadaşınızın sizden ayrılması için iyi bir zaman yoktur. Geçen hafta boyunca, Maine'den döndüğümüzden beri her an bunun farkındaydım. Ama mantıklı düşününce, sukulent tepsilerimi sepette dengede tutmaya çalışarak yeni bilim merkezine doğru ilerlerken, gerçekten de eski rüya erkek arkadaşımın arabasına ihtiyacım vardı.

"Alice," dedi Parker, sukulent tepsilerimi almak için kollarını iki yana açmış şekilde bana doğru gelerek. "Bu ne güzel bir görüntü! Teraryum Kulübü'ndeki ilk gününden bu yana iyi yol kat etmişsin!"

"Teşekkürler!" dedim. "Boş zamanım vardı." Bunu söylerken normalde uyuyarak geçirdiğim zamanı kastediyordum. Ama uyumaktan ve rüyamda Max'i

görmemekten korktuğum için ödev yapıp sukulentlerle ilgilenmiştim. Önceki gece babam gece ikide bahçeden sesimi duymuş ve elinde beysbol sopasıyla çıkagelmişti.

“Bunları oraya, Celeste’inkilerin yanına koy, sonra da asılacak yerin ölçümünde Jeremiah’ya yardım edersen şahane olur.”

Jeremiah ve Celeste’in yan yana iki merdivenin üzerinde olduklarını gördüm. Jeremiah el salladı ve ölçü bandını istedi.

Ben bandı uzatırken Jeremiah da bir kurşun kalemin ucuyla duvara çizgiler atıyordu. “Socrates için tatil evini yaptın mı?” diye sordum.

Gerçekten de şaşırmış gibi bir hali vardı. “Onun adını hatırladığına inanamıyorum. Şeref duyacaktır,” dedi Jeremiah.

“O zaman söyle ona,” dedim gülümseyerek.

“Gerek yok. Bizzat duydu.” Jeremiah göz kırttı.

“Bu da ne demek?” diye sordum merakla.

Jeremiah yavaşça beline bağlı duran komik çantanın fermuarını açtı ve oradan yeşil, küçük bir kertenkele kafası uzandı.

“Socrates, merhaba de,” dedi Jeremiah.

Socrates gözlerini kırttı ve Jeremiah beklentiyle bana baktı.

“Ah!” dedim şaşkınlıkla. “Merhaba, Socrates!” dedim, samimi yetersizliği bastırmak için sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

Jeremiah bana tiksiniyor baktı. “O kadar bağırma!” dedi. “Yakalanmamızı mı istiyorsun?”

“Affedersin,” dedim başımı iki yana sallayıp.

Bunu söylerken, Max'in bahçede, kolunun altına sıkıştırdığı kitaplarla spor salonuna doğru gittiğini gördüm. Ağır ağır yürüyüşünü hayranlıkla izledim. Daima nereye gittiğini, sonrasında ne yapacağını bilirdi. Onu aşabilecek miydim acaba, yoksa yıllar sonra bile terapide, uyanıkken çok az tanıdığım bir erkeğin adını mı sayıklıyor olacaktım? Kuğum. Afrika papağanım. Tüylü balığım.

O sırada telefonuma bir e-posta geldi. Kimden geldiğini gördüm. Ellerim titremeye başladı ve vakit geçmeden açtım.

"Socrates'i biraz tutar mısın?" diye sordu Jeremiah. "Tuvalete gitmem gerek ve Socrates sifon sesinden korkuyor."

"Tabii," dedim oralı olmadan ve telefonu tutmayan elimi uzattım. Hevesle mesajı okumaya çalışırken elime pullu ve iğrenç bir şey değdi.

Sevgili Alice'im,

E-postan için teşekkür ederim. Benim bahsettiğin Google alarmandan haberim bile yoktu, burada internetimiz bile yok gibi! Ama her zamanki gibi, bu kadar zeki ve gayretli oluşunla gurur duyuyorum.

Washington DC'ye gelişimle ilgili ilk soruna gelince, uçuşum doğrudan Casablanca'dan olduğu için ne yazık ki ziyaretimi Boston'ı da dahil edecek şekilde uzatamayacağım. Ama büyükannenin evini, hele de o eski bisikleti ne kadar sevdiğini duyunca içim sıcacık oldu. Yıllar önce benim de çok işime yaramıştı.

İkinci konuya gelelim. DC'den sonra gelmez miyim diye sormuşsun. Bunu söylediğim için özür dilerim ama bilemiyorum. Madagaskar'daki araştırma gerçekten de çok hızlandı ve iki ay sonra Paris'e, üç ay sonra da Yeni Zelanda'ya konuşmacı olarak çağırıldım. Bu da yılın geri kalanını uluslararası seyahatlerle geçireceğim anlamına geliyor.

Son sorun olan buraya gelme konusunu da konuşalım derim. Gördüğün üzere, programım esnek değil ve karmaşık. Ama işimize gösterdiğin ilgi çok hoşuma gitti.

Babana benim için sarıl ve Jerry'yi de okşa. İkisini özledim, seni de. Derslerine çalışmaya devam et, buna ihtiyacın olacak. Hepsinden öte, sakın rüyalarının peşinden koşmaktan korkma, Alice. Sonuçta, onlar sahip olduğumuz tek şey. Onlar olmasa halimiz ne olurdu?

Sevgilerle,

Annen

Son iki cümleye baktım, telefonu tutan elim yana düştü. Rüya- lar sahip olduğumuz tek şey mi? Kaşlarımı çattım. Hayır, *anne*, sahip olduğumuz tek şey onlar değil. Bundan daha fazlasına sahibiz. Arkadaşlarımız, sevdiklerimiz ve gerçek hayatlarımız var. Önemse- diğimiz, gerçek insanlar var ve biz onlar için önemliyiz. Bize güveniyorlar.

En azından ben güveniyorum.

Tam Max spor salonuna girerken kafamı kaldırdım ve yutkundum. Aptalım ben.

“Biliyor musun?” dedi bir ses ve baktığımda Celeste’in merdivenden bana doğru eğilmiş, yere düşen ölçme bandını aldığını gördüm. Spor salonuna doğru bakıyordu. “Onu birkaç kez uyurken gördüm.” Bandı bana geri verdi. “Rüya görürken olduğu kadar mutlu göründüğü hiç olmadı.”

Spor salonunun asansörünün kapıları tam kapanmak üzereyken kendimi içine attım ve girer girmez kapılar kapanınca korkup dışarı çıkmadan önce Dur düğmesine bastım.

“Alice, delirdin mi sen?” dedi Max.

“Bu soruya cevap vermeme gerek var mı?” diye karşılık verdim.

“Küçük ve kapalı yerlerden koktuğunu hatırlatmama gerek var mı?” diye sordu.

“Hayır, gerek yok,” diye mırıldandım, etrafımdaki işkence odasına bakıp. “Gayet farkındayım.”

“Socrates’le ne yapıyorsun?” diye sordu sonra Max ve o an kertenkelenin çaresizce elimde sallanıp durduğunu, ölümünün kaçınılmaz olduğunu fark ettim.

“Bu okuldaki herkes Socrates’i tanıyor mu?” diye sordum.

“İlkokuldayken sınıf hayvanımızdı o, sonra Jeremiah alıp baktı,” dedi Max. “O nedenle, evet.”

“Evet, anladım,” dedim Socrates’i kaldırıp gözlerine bakarak. Bana birkaç kez göz kırparak karşılık verdi, o an Jeremiah’nın tuvaletten döndüğünde beni kesinlikle öldüreceğini biliyordum.

Max beni yavaşça gerçekliğe döndürerek, "Alice," dedi. "Sen kötüleşmeden asansörü yeniden çalıştırmaya ne dersin?"

Ama bu düşünceyi başımdan savdım. Kafamda başka şeyler vardı. "Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," dedi Max anlamayıp. "Haydi, düğmeye basalım..."

"Hayır," dedim, "onun için değil. Söylediklerim için. Hissettiklerim için. Sana yeterince iyi değilmişsin gibi hissettirdiğim için. Korktum. Hayatım boyunca tek sahip olduklarım rüyalarımıydı. Bana kendimi daha az yalnız hissettiren tek şey onlardı. Sen de bunun bir parçasıydın. Sen bunu aştın, nasıl yaşayacağını öğrendin ama ben yapamadım. Rüyaları kaybetmenin seni kaybetmek demek olmadığını anlamadım."

Max hiçbir şey demedi, sadece yere bakıyordu, ben de devam ettim. "Ve haklıydın! Gerçeklikte yaşamam gerek. Deniyorum da. Sorunlarımdan kaçamayacağımı biliyorum. Yani, şu an bir asansördeyim! Annemle ilgili babamla bile konuştum."

Max bunun üzerine acı bir gülümsemeyle gözlerime baktı. "Bu gerçekten harika, Alice," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Ama konuşmaya devam ettim. "Yani diyorum ki her şey yolunda!" Tekrar denedim çünkü beklediğim tepki bu değildi. "Yani, bana bak! Şu an asansördeyim, sayende korkularıyla yüzleşiyorum. Bundan daha gerçek olamaz, Max. Eğer sen varsan, rüyalara ihtiyacım yok." Socrates'i tutmayan elimin parmakları ritmik şekilde avuç içime vuruyordu ve vücudum yanmaya başlamıştı. Burası havasız mıydı?

Max bana sadece o acı gülümsemeyle baktı.

“Max?” dedim. “Bir şey söyle.”

“Bilmiyorum, Alice.” Başını iki yana salladı. “Belki de çok farklıyız.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Socrates parmaklarımın arasında oynasırken yüzümdeki kan çekildi. Artık asansörde olup olmamamın bir anlamı yoktu. Yerin iki metre altına da gömülsem fark edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Max konuşmaya devam etti. “Ben de dediklerimi düşünüp durdum. Olay şu ki sen hep rüya âleminde yaşıyorsun. Bu da sana dair en inanılmaz olan şey. Bunu senden almak istemiyorum ama belli ki alıyorum. Belki de rüyada başardık ama gerçekte... belki öyle olmayacak.”

Donup kalmış şekilde oracıkta duruyordum. “Ama hallettim,” dedim tekrar. “Asansördeyim.”

“Biliyorum,” dedi Max. “Sen kendini kaybetmeden önce seni buradan çıkarmamız gerek.”

Yavaşça tuşa bastı ve bu kez kapılar açıldığında Jeremiah, Celeste ve Başkan Hammer’ı bizi beklerken bulduk.

Başkan Hammer öfkeli bir şekilde, “Güvenliği çağırarak zorunda kaldık,” dedi. “İyi misiniz siz? Bu sürüngenin sorumlusu kim?”

Tek kelime etmeden Socrates’i Jeremiah’ya verdim ve gözlerimden yaşlar süzülürken açıklama işini Max’e bıraktım.

1 Kasım

Uzarlarda bir yerde, Darth Vader gülüyordu sanki. Bütün güneş sistemi tarihindeki en ciddi adam olduğu düşünülürse bu hiç mantıklı değildi. Ama yine duydum, derinden ve uğursuz: Ho-ho-ho.

Safari çadırından kafamı uzatıp gözlerimi ovuşturarak, “Bu korkunç ses de ne?” diye sordum.

“Hipopotamlar.” Max bir şeyler okuduğu kahvaltı masasından kafasını kaldırdı. Başıyla sol tarafı işaret etti. “Nehir kenarında kamp kurduk, belli ki bu sabah da anlatacakları çok şey var.”

“Bize gülüyorlar mı yoksa bizi öldürme niyetindeler mi kestiremiyorum,” dedim kampı saran tuhaf sesin yankılanışına yüzümü buruşturarak. Bana bakmakta olan Max’e, “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey!” Gayriihtiyari omuzlarını silktilti. “Hiç sabah insanı değildir aslında.”

Kamp masasına doğru gittim ve otururken onun fincanından koca bir yudum kahve aldım.

“Kendi kahveni al,” diye karşı çıktı. Ama almayacağımı bildiğinden kendine başka bir tane koydu. “Haydi,” dedi sonra, ayağa kalkıp bana elini uzattı. “Gidip aslanları görme zamanı.” Kahverengi saçları narince gözlerinin üzerine düşüyordu ve yüzünün arkasından parlayan güneş onu neredeyse dünya dışı bir varlık gibi gösteriyordu.

“Bebekler de var mı?” diyor sordum hevesle.

“Tabii ki,” diye cevap verdi.

“Oraya nasıl gideceğiz?” diye sordum.

Max endişeyle, “İyi uyudun mu?” diye sordu. “Cevap tabii ki sıcak hava balonu, her zamanki gibi.”

Ben daha anlamadan balon, uzun otların arasında yattıkları yerden dikkatle bizi izleyen aslanların arasına indi ve bir anda parmaklarım uyuştı. Ama Max arka cebinden greyfurt büyüklüğünde, yumuşak, yeşil bir tenis topu çıkardı.

“Hazır mısın? Hazır mısın?” diye bağırdı. “Git getir şunu!” dedi ve topu uzağa fırlattı. Anne aslan dev bir golden retriever gibi koşup topu aldı, sonra da ayaklarımızın dibine bırakıp biz kulaklarının arkasını kaşırken mırıldandı.

“Görünen o ki bizi kabul etti.” Max kahkaha attı.

Ben de kahkaha atmak istiyordum ama korkunç bir düşünceyle sarsıldım: Bu Max değil.

Max gibi görünüyor, Max gibi gülümsüyordu, Max gibi tatlı ve nazikti. Ama benim Max'im değildi. Max'in kopyası gibiydi. Onun yerine geçmiş biri gibiydi. O, o değildi, biz de biz değildik. Bu, ertesi sabah yataklarımızda uyanıp da paylaşacağımız, dünyada Max ve benden başka kimsenin

bilmediği bir şey değildi. Bu sıradan bir rüyaydı. Bunu açıklayamıyordum. Ama biliyordum.

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordum Sahte Rüya Max’e.

“Ama daha yeni geldik!” diye bağırdı Max.

“Gerçekten de eve gitmek istiyorum,” dedim, sesim artık biraz tedirgindi.

Sahte Rüya Max bana baktı, şaşkındı, başını yana eğdi. “Tamam, Alice,” dedi başını sallayarak. “Artık eve gidebiliriz.”

civil civil

Elimde değildi ama bizim her şeyden nefret edip yataklarımızda uzanmak gibi yapacak daha iyi işlerimiz varken Jerry'nin ön salonda sürekli olarak havlamasını kaba buluyordum.

Bu doğru değildi, onu da biliyordum. Ne zaman üzgün olsam babam hayatımda devam etmekte olan iyi şeyleri düşünmemi söyler. Okulda iyiydim ve birkaç kulübe daha katılmışım; Bennett Hayvan Kurtarma Birliği BHKB ve Fotoğraf Kulübü, bir de haftalık podcast yayınıma başlamışım. Bennett'tan sonra gidebileceğim okulları seçmeye bile başlamışım. Artık annemle de konuştuğum için babamla aramız daha iyiydi. Mutlu olacak çok şeyim vardı.

Sadece Max yoktu.

Jerry yine havladı, bir hışımla enterkoma gidip mutfak düğmesine bastım. “Baba?” dedim. “Lütfen Jerry’yi dışarı çıkarır mısın? Uyuyorum.” Cevap vermeyince sabah erkenden St. Louis’teki bir konferansa gitmek için çıktığını hatırladım. Yalnızdım ve Jerry’nin tualete gitmesi gerekiyordu.

Üzerime bir kazak ve botlarımı geçirerek merdivenlerden aşağı indim. Gri, yün paltomu giydim.

“Jer?” diye seslendim. “Neredesin?”

Havlamasının dışarıdan geldiğini duyunca canım sıkıldı. “Dışarı nasıl çıktın ki sen?” diye sordum, sonra çok farklı bir şey hissettim, acaba gerçekten uyanmış mıydım?

Her zamanki gibi evin önü düşen yapraklarla kaplıydı. Ama yapraklar kırmızı, mavi ya da kahverengi yerine neon pembeydi.

Birkaç adım ötede, yaprakların arasında smokiniyle Max duruyordu.

Yanıdaysa daha küçük bir smokinle Jerry.

Max’in elinde bir pizza kutusu vardı.

“Bu da ne böyle?” dedim güçlkle konuşarak, yavaşça ona doğru yürüdüm.

“İşte,” dedi Max gülümseyerek, gözleri biraz nemliydi. “Aç.”

Kutuyu açtım, kendimi Özel Bir Kadın’daki Julia Roberts gibi hissediyordum. İçindekinin pizza değil de dev bir Oreo pastası olduğunu görünce çok şaşırdım.

Tüm ciddiyetimle, “Rüyada mıyım?” diye sordum, etrafa bakıp gözlerimi ovuşturarak.

“Hayır, değilsin.” Max kakhaha attı ama sesi biraz çatlaklı. “Yaratmak istediğim etki tam da buydu.”

Ellerimi kazağımın kollarının içine soktum ve dudaklarımı ısırdım. “Anlamıyorum,” dedim. “Asansördeki gün...”

Max başını yana eğdi. “Biliyorum. Çok farklı olduğumuzu söylediğimi biliyorum. Ama sonra bunu düşündüm...” Tekrar güldü. Gerçekten de deli gibi davranıyordu, bir gülüyor, bir gözyaşlarına boğulacak gibi duruyordu. “Asansöre bindin. Sadece bana neler hissettiğini söylemek için. Sen delisin, Alice ve bazen hayal dünyasında yaşıyorsun. Günlük hayatta daha güzel ve daha tuhaf olan şeyleri seviyorsun. Ve bu aynı zamanda *benim* hayatımı daha da rüya gibi yaptığın anlamına geliyor. Daha heyecanlı ve beklenmedik. Sen etrafımdayken hayatım *hep* cıvıl cıvıl. Ve seni değiştirmek istemiyorum. Bundan kaçmanı da istemiyorum. Sana, senin bana hissettirdiğin gibi hissettirmek istiyorum. Seni mutlu etmek istiyorum.”

O kadar mutluydum ki konuşamıyordum. Ondan bunları duyacağımı hiç düşünmemiştim. O yüzden pizza kutusunu dikkatlice onun elinden alıp yere bıraktıktan sonra, “Beni mutlu ediyorsun,” dedim, yanağımı göğsüne yaslayıp. “Rüya Max ve Gerçek Max. Sınırlarını nasıl zorlayacağını bilen ve benim ayaklarımı yere bastıran. Eskiye döndüğümüzü düşünemiyorum, tek tanıdığımın Rüya Max olduğu ve Gerçek Max’i hiç bilmediğim zamanlara. En sevdiğim kitabın farklı sayfalarını okumak ya da bir albümde bir şarkıyı atlamak gibi. Onu yok etmiş ve bir daha oraya gidemeyecekmiş gibi hissediyorum.”

“Olay da bu, Alice,” dedi Max sırtımı okşayıp başını benimkinin üzerine koyarak. “Geri dönmek zorunda değiliz. Birbirimize aidiz. Ne kadar farklı olursak olalım,

ne kadar aptalca şeyler yaparsak yapalım, birbirimize iyi geliyoruz. Şu an sahip olduğumuz, rüyaların bize verebileceğinden çok daha iyi. Bu gerçek.”

Max geri çekilirken kalbim adeta ritmik jimnastik yapıyordu. Sonra beni öptü ve bu şu ana kadarki en iyi öpücüktü çünkü öncekilerden çok daha anlamlıydı. Ve artık korkmuyordum. Rüyaları kaybetmekten de, onu kaybetmekten de. O benimdi. Kuğum. Afrika papağanım. Tüylü balığım.

Onu öptüm, bizi saran dünya tamamen yok oldu. Ayrıldığımızda, ben Oreο pastaya doğru uzanıp bir parça alırken Max de elini cebine soktu.

“Bir şey daha,” dedi, bana üzerinde Jerry’nin yüzü olan bir telefon kılıfı verirken.

Kılıfa baktım. Dünyanın en romantik insanı olduğu zamanlarda bile hâlâ işlevsel biriydi. Hâlâ beni düşünüyordu.

“Buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun,” dedi. Sonra bir an endişelendi. “Mahvetmedim ya?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Bu an kusursuz.” Sonra hiç uyarmadan koca bir Oreο pasta dilimini onun yüzüne yapıştırdım.

“Ah, gerçekten mi?” diye bağırdı Max. “Bunun şu an için uygun bir hareket olduğunu mu düşündün?”

Yavaş yavaş geri çekildim, santim santim, sıırıtyordum. “Olabilir?” dedim omuzlarımı silkip.

“Kaçsan iyi olur,” dedi Max, yüzünden Oreο pasta parçaları düşerken. Sonra çığlık atarak eve koştum, Max ve Jerry de peşimden geldi.

36

yakında görüşürüz

Bir ay sonra, penceremin pervazında oturmuş, Boston'ın kar altında ne kadar da muhteşem görüldüğüne bakıyordum. Arabalar kara gömülmüştü, o yüzden tek görülebilen sokak lambaları ve insanların pencerelerindeki o turuncu ışıklardı. Kar, sesleri de susturuyordu sanki, özellikle de gece olunca farklı bir zamanda yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Babam enterkomdan, “Böcek,” dedi. “Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama Jerry’ye akşam yemeği verdin mi diye merak ettik. Yoksa biz mi verelim?”

Daha cevap vermek için ağızımı bile açmadan hattan o sinir bozucu, çocuksu kıkırdama yükseldi ve yüzümü buruşturdum.

“Margaret,” dedi babam. “Kes şunu. Alice seni duyacak.”

“Onu besledim, baba,” diye seslendim. “Ayrıca telefundayım.”

“Max’e selam söyle,” dedi ve şiddetli bir kahkahayla enterkom kapandı.

“Az önce babanın... kıkırdadığını mı duydum?” diye sordu Max. Sesi derinden geliyordu, çatlaktı, yattığından emindim.

“Margaret burada,” dedim.

“Yine mi?” diye sordu.

“Yine,” dedim. Babama olanları anlattıktan sonra iyi olup olmadığından emin olmak için derhal Margaret’la görüşmek istemişti. Bir konferans için şehre gelmişti, birden, birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş gibi olmuşlardı. Onun çeşitli akademik konular üzerine tartışırken mutfak masasının altından görünen spor ayakkabılarını, babamın da eskimiş ayakkabılarını seviyorum. Aynı renk fitilli kadife pantolonları olduğundan bahsetmiyorum bile. Ürpertici. “Açıktası biraz iğrenç ama birbirlerine çok uygunlar. Onu hayatımda hiç bu kadar mutlu görmemiştim.” Durdum. “Birlikte... yemek yapıyorlar. Margaret babamın mutfaktaki beceriksizlikleri konusunda son derece sabırlı. Beni şişmanlatacaklar tabii.” Boy aynamın önünde durdum ve karnımı şişirdim. “Çok pasta yedim.”

Max neredeyse savunmaya geçer gibi, “Muhteşemsin,” dedi.

“*Charlie’nin Çikolata Fabrikası*’ndaki, yabanmersini kız gibi şişsem bile mi?” diye sordum.

“Violet Beauregarde,” dedi Max. “Ve evet, o zaman bile.”

“Gerçekten de her şeyi biliyorsun,” dedim yorganın altına girerken.

“Sen de öyle. Sadece detaylara takılmıyorsun,” dedi.

“Buraya gelmek ister misin?” diye sordum. Bu aramızda bir şakaydı. Gelmeyeceğini biliyordum ama bu ciddi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Max kısık sesle bir kahkaha attı. “İkimiz de bunu istediğimi biliyoruz ama annem çıktığımızı biliyor. Seni seviyor da,” diye açıkladı. “Sadece bu kadar yakın oturmamızdan hoşlanmıyor. Eminim dakika başı burada mıyım diye kontrol etmek için kapıyı çalacaktır.”

“İyi,” diye homurdandım. “Belki de alt kata inip Margaret’a işlemi tersine çevirmesini söylemeliyim, o zaman rüyalarına geri dönersin.”

“Şayet babanla Margaret Yang’i öpüşürken görmek istiyorsan in,” diye uyardı Max. Çığlık attım ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. “Ayrıca,” dedi, “ikimiz de hâlâ rüyada beni gördüğünü biliyoruz. Ben de seni görüyorum. Sadece birlikte rüya görmüyoruz.”

Biraz durup onun nefesini dinledim. O kadar rahatlatıcıydı ki. Artık uyumakla ilgili hiçbir sorunum yoktu. İhtiyacım olan tek ses makinesi buydu.

“Ne oldu?” diye sordum, Max’in telefonun diğer ucunda sessizce kahkaha attığını duyunca.

“Bundan öncesi olduğuna inanamıyorum bile,” dedi.

“Devam et,” dedim, yüzüm kızarmıştı. “Bunun devamı hoşuma gidecek sanırım.”

“Yani, aslında hep bir rüya sen vardı. Ama birkaç ay öncesini düşününce, sen gerçekte yoktun. Her gece görmeyi iple çektiğim ve veda etmekten nefret ettiğim insandın. Sırrımdın. Rüya kızımıydın.”

“Son kısmı tekrar söyler misin?” dedim.

“Daha önce milyonlarca kez söyledim,” diye mırıldandı Max. “Bunu telefonuna kaydetmeliyim.”

“Bu gerçekten de harika bir fikir,” dedim. “Telefonumun zil sesi olabilir!”

“Alice, şaka yapıyordum.”

“Yine de tekrar söylemeni istiyorum,” dedim.

Max içini çekti ama bu mutlu bir iç çekti. “Alice Rowe, sen benim rüya kızımsın.”

Sessizce gülümsedim.

“Ama artık uyumam gerek,” dedi Max.

“Hayır!” dedim.

“Evet,” dedi. “Altı...” durdu, “buçuk saat sonra göreceğim seni? Kapatmam gerek. Yakında görüşürüz.” Onca şeyden sonra, hâlâ her zamanki gibi ciddiydi.

“Yakında görüşürüz,” dedim. Ama telefonu kapatmadım. “Max?” dedim bir süre sonra. “Hâlâ orada mısın?”

Uykuya dalmak üzere olan Max’in sesi yumuşak bir tonda geliyordu, tıpkı her akşam bunu yaptığımızda olduğu gibi. “Olduğumu biliyorsun, Alice. Ben hep buradayım.”

Kendi kendime gülümsedim, bir sakinlik çöktü üzerime ve Max’in nefesi hattın diğer ucunda kendi ritmiyle devam ederken tüm vücudum rahatladı.

Ne kadar erken uykuya dalarsam o kadar erken kalkar ve rüya erkeğimi görürdüm.

“Lütfen parende atmayı keser misin?
Çünkü hoşuma gitmiyor,
yanımda oturan kişinin de hoşuna gitmiyor.”

-Lucy Keating, uykusunda konuşurken, 2001

teşekkürler

RÜYA TAKIMI: Sara Sandler ve Josh Bank'e bana duyulmaya değer bir şeyler söyleyebileceğimi hissettirdikleri ve daima bunu söylemenin en iyi yolunu bildikleri için. Ofisine girip utana sıkıla okumasını istediğim bir şey olduğunu söylediğimde hiç tereddüt etmeden "tabii" dediği için Les Morgenstein'a. Teklifi o lanet kapıdan çıkarıp bugün bu teşekkürü yazmama fırsat tanıyan Joelle Hobelika'ya. Bu kitabın ne olabileceğine dair görüşümü paylaşan ve benimle birlikte sabırla çalışan Jocelyn Davies'e. En zor notlarımı, ben daha üzerlerinden geçme fırsatı bulamadan düzelttiği ve Emperor Fluffbottom'ı bülten panosuna koyduğu için Hayley Wagreich'e. Rüya-larımdaki kapağı yaptığı için Natalie Sousa'ya. Ve tabii

ki: Geri kalanları hallettikleri için Romy Golan, Heather David, Matt Bloomgarden, Stephanie Abrams, Lori Paximadis'e.

VIP Okuma Takımı: Sarah Carden, Annie Martyr, Jennifer Graham, Marty Keating. Gönderdiğim taslakları ve soruları canla başla cevapladıkları ve tüm coşkularıyla bana sonuna dek gitme olanağı tanıyan gücü verdikleri için.

Ailem: İnanılmaz teşvikleri, bana sürekli komik olduğumu söyledikleri, benden hep "yazmamı istedikleri" ve en sevimli kaçıklar olup da bana en iyi malzemeleri verdikleri için annem, babam, Mike, Andy, Shannon ve Laura'ya.

Ailem Gibi: Nyssa Liebermann, Ghazal Moshfegh, Erin La Rosa, Cayley Lambur, Alexandra Jamali, Justine Wardrop, Kate Perry, Carly Holden, Anthony Pucillo, Nick Greer, Ben Shattuck, Nate Sherman, Pedro Noyola, Kyle Blasman, Aaron Bergman, Liz Parker, Hopie Stockman, Alexis Deane, Rebecca Welsh, Matti Sloman, Susan Birkett, John Spooner. Bir kısmınız okudunuz, bir kısmınız uydurduğum gençleri konuşarak akşam yemekleri, yürüyüşler ya da araba yolculukları geçirdiniz ve bazılarınız dinlediniz... ki en çok ihtiyacım olan buydu.

Profesörlerim: Sanat Tarihi ödevimde nazikçe ve yargılamadan eserlerinden çok yazarlarının hayatlarını merak ettiğimi söyleyen Lisa Corrin'e. Bana bir amaç veren Jim Shepard ve büyüleyici seminerlerine.

Karma Geçmişimin Hayaletleri: Yardımcıdan.... yardımcıya... oradan da sonunda yazarlığa giden bu yolculukta bana yardım eden Lanie Davis, Katie Schwartz, Rachel Tobias, Liz Dresner, Theodora Guliadis, Beth

Clarke, Emilia Rhodes, Stacey Silverman, Gina Girolamo, Maggie Cahill, Tripp Reed, Cheryl Dolins, Amanda Bowman, Ashley Williams ve Mösyö Socktopus'a.

Ve tabii ki beni sürekli güldüren Köpek Ernie'ye.

Beğeneceğinizi düşündüğümüz diğer kitaplar...

ALICE VE SİNEK

JAMES RICE

Bayan Hayes'in yeni bir teorisi var. Ona göre benim durumum geçmişimdeki, aklımın derinliklerinde tuttuğum travmatik bir hadiseden kaynaklanıyor. Bundan kurtulur kurtulmaz tüm gözyaşlarım akıp gidecek, artık iyi olacak ve *Onlar*'dan bir daha korkmayacağım. Hatta beden eğitimi yapabilir hale gelecek ve bir daha bu tarz hadiseler yaşamayacağım. Belki konuşabilirim de, düzgünce, düzgün 'S'lerle. Fakat doğrusu şu ki, ona söyleyebileceğim tek bir travmatik vaka bile hatırlamıyorum. Yani, tabii, bir sürü kötü anı yok değil. Ama hiçbiri korkumum sebebi de değil. Sorun *Onlar*'dı. Onlar'dan korkuyordum sadece. Bu kadar basitti.

HER ŞEY NICOLA YOON

EN BÜYÜK RİSK HİÇ RİSK ALMAMAKTIR.

Bazen en sevdiğim kitapları sondan başa tekrar okurum. Son bölümden başlar ve başa kadar tersten okurum. Bu şekilde okuduğunuzda, kitabın bölümleri de umuttan çaresizliğe, kendini tanımaktan şüpheye doğru gider. Aşk hikâyelerinde çiftler sevgili olarak başlar, sonunda yabancı olurlar. Yetişkinliğe ulaşma kitapları yolunu kaybetme hikâyelerine dönüşür. En sevdiğiniz karakterler yeniden doğar. Benim hayatım bir kitap olsa ve tersten okunacak olsa, hiçbir şey değişmezdi. Bugünün dünden hiçbir farkı yoktu. Yarın da bugünle aynı olacaktı. Maddy'nin Kitabı'nda, bütün bölümler birbirinin aynısıydı. Olly'ye kadar.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: **Hayalperver**

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

"Bu, sevimli karakterlerin
olduğu tatlı, ilginç bir aşk
hikâyesi... Keating rüyaların
gerçeküstü doğasını
anlatmakta gerçekten başarılı.
Tam genç okurlara göre."
School Library Journal

"Sıradışı ve tamamen özgün,
Lucy Keating'in bu ilk romanı
alışık olmadığımız tarzda, tatlı
ve sevgi dolu bir romans."
HarperCollinsPublishers

"Elimden bırakamadım.
Sonuna kadar okudum.
Karakterler fantastik, yazımı
eğlenceli ve zekice, hikâye
gerçekten iyi anlatılmış.
Herkes tavsiye ediyorum."
Brittanny's Book Rambles

"Sizi kesinlikle tatlı rüyalara
taşıyacak fantastik bir hikâye."
The Irish Banana Review